

Patt
Bucheister

Loveswept

EDITURA MIRON

Jocul cu Dragoste

Loveswept

Patt Bucheister

Jocul cu dragostea

STRANGE BEDFELLOWS

by Patt Bucheister

© copyright for romanian language

by MIRON

**Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

**LOVESWEPT® and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.**

**Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved**

**Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.**

Loveswept

Patt Bucheister

Jocul cu dragostea

Traducere de Rodica Niculescu

Tehnoredactor: MONICA TOADER

Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95060-4-7

Prolog

La vârsta de șaptezeci de ani, King Knight credea că aflase aproape totul despre viață. Cu toate acestea, datorită unicei sale fiice, mai aflase ceva: să nu te bucuri niciodată de victorie, înainte ca bătălia să se fi terminat. Încercările anterioare, legate de găsirea nevestelor pentru cei trei fii ai săi, îl făcuseră mult prea încrezător în propriile posibilități. Cunosbind-o însă pe Silver, ar fi trebuit să se înarmeze ca pentru un război adevărat.

Deocamdată însă nu se putea pune această problemă. Nici măcar nu știa unde este. Cum să-și poată imagina că ar trebui să aranjeze o întâlnire romantică pentru fiica sa, când el nu putea

s-o găsească?

King stătea în cumpănă dacă să angajeze un detectiv particular, așa cum o făcuse atunci cînd le căutase neveste fiilor lui. Nu-și imaginase că va trebui s-o facă și pentru Silver, deoarece îl cunoștea pe candidatul la mîna ei.

El, personal, îl alesese pe John Lomax să preia conducerea executivă la *Knight Enterprises*, bazîndu-se pe simplul fapt că era un om cinstit, inteligent și ferm. Trecuse deja prin viață și supraviețuise; bineînțeles că se alesese cu cîteva învățăminte. Dincolo de aparența solemnă era un bărbat civilizat, cu sentimente profunde. Aceste calități constituiau motivele pentru care King îl prefera ca viitor soț pentru fiica lui. Bărbatul care i s-ar fi potrivit lui Silver, ar fi trebuit să fie deosebit de puternic, ca să facă față independenței și încapăținării sale.

Dar ceea ce-l convinsese pe King că John era potrivit pentru Silver, era altceva. Văzuse cu ochii lui afecțiunea dintre ei, în cele cîteva ocazii în care fuseseră împreună. Atracția dintre ei era puternică și reciprocă, chiar dacă Silver și John se prefăcuseră multă vreme că nu este așa. Iar pînă acum, condițiile fuseseră de așa natură, că nu

Jocul cu dragostea

avuseseră teren de manifestare. King avea de gînd să schimbe acest lucru.

Și asta, imediat ce o găsea pe Silver.

Se uită spre ușa biroului său să se asigure că este închisă. După ce ascultă atent zgomotul pașilor fermi ai menajerei, trase sertarul din dreapta, jos, al biroului și scoase de acolo o ploscă argintie cu whisky bun, irlandez. Deschizînd-o, turnă un dop de tărie în cafeaua aburindă, ce-i fusese adusă în urmă cu cîteva clipe. Pusese repede plosca la loc, în sertar, acoperind-o cu niște registre vechi. Nimeni nu-i înțelegea nevoia de tărie, ce să mai vorbească despre menajera, care i se substituise propriei conștiințe, de trei ani încoace, de cînd murise soția lui.

Sorbind din cafeaua dreasă, King își îndreptă din nou gîndurile spre fiica lui. Într-un anume fel, Silver constituise întotdeauna o enigmă pentru el. Lăsînd la o parte faptul că era femeie, ceea ce-l deruta oricum pe orice bărbat, ea părea să simtă totul foarte profund: întotdeauna reacționa mai mult decît oricare dintre fiii lui; părea să pretindă exagerat de la propria persoană, în comparație cu oricine altcineva; suferea mai intens atunci cînd lucrurile nu ieșeau așa cum credea ea că

trebuie să iasă. O parte din conduita ei ambițioasă, era explicată de faptul că fusese singura fată și cea mai mică dintre copii. Datorită sensibilității ultimei sale soții, King o cunoștea acum pe Silver, îi intuia nevoia de a se afirma, deși, în afară de, ea nimeni nu-i pretindea asta. Myra fusese aceea care înțelesese firea bățăioasă a fiicei lor și o învățase pe Silver importanța echilibrului din viața ei. Ambiția era un lucru de admirat, dar nu trebuia să prevaleze în fața relațiilor personale cu prietenii și cu rudele.

De curînd însă King avusese sentimentul neliniștitor că ceva nu era tocmai în regulă în viața lui Silver. Acum o lună, sosise și ea, împreună cu frații ei, la reședința Knight, pentru a sărbători cea de-a șaptezecoa aniversare a nașterii lui și participase la glumele și ironiile care se spuneau întotdeauna, cînd erau împreună. Ochiul lui versat prinsese semne de tensiune în conduita ei, ba mai mult, de cîteva ori detectase nuanțe tăioase în glas, chiar dacă vizita fusese de scurtă durată.

Îl nemulțumită încercările de a vorbi cu ea, de cînd se întorsese la New York. Răspunsurile, pe care i le trimisese prin fax, fuseseră scurte, cu scuze că este ocupată și că o să-l cheme îndată

Jocul cu dragostea

ce va avea mai mult timp. Iar în ultima săptămână, nu-i mai răspunsese la faxuri. Când îi telefonase acasă, nu primi alt răspuns decît cel al robotului. În ultimele două zile, nu-i răspunsese la nici unul dintre mesajele transmise. Simțea din toată ființa lui bătrîină, că ceva nu era în regulă cu ea.

Cum stătea cu privirile pierdute, un gînd neașteptat îl făcu să-și îngusteze ochii. Își tot bătuse capul cum să facă să-i aducă împreună pe John și pe Silver. Bineînțeles că era greu de aranjat asta, dacă aveai în vedere faptul că John era în Kentucky, iar fiica lui locuia în New York City.

Zîmbi. Din întîmplare, Silver îi pusese la dispoziție scuza de care avea King nevoie ca să ia legătura cu John. Avea de gînd să roage CEO-ul¹ să o găsească.

Zîmbetul i se întinse cînd și-l închipui pe John strîngînd din maxilare, la auzul pretențiilor lui King. Tinărului n-o să-i placă deloc, dar o s-o găsească pe Silver.

1. Directorul executiv.

Unu

John Lomax bătea nerăbdător cu degetele pe volan, așteptînd culoarea verde a semaforului. I se părea că totul îi era împotrivă în dimineața asta. Acum și semaforul. Mai devreme, fusese ceasul care din cauza unei dereglări, sunase cu patruzeci de minute mai târziu decît de obicei. De atunci începînd, totul mersese pe dos, inclusiv că se tăiasă cînd se bărbierise și își scăpase săpunul în timpul dușului. Fusese chiar nevoit să plece de acasă fără măcar să ia o gură din cafeaua atît de necesară.

Toate astea nu-i lăsau prea multă speranță.

Jocul cu dragostea

pentru restul zilei.

În spate, se auzi un claxon. Se strîmbă la șoferul nerăbdător, uitîndu-se în oglinda retrovizoare. Semaforul nu-și schimbase culoarea în verde, așa că șirul de mașini n-avea cum să se miște.

Dacă ar face o listă cu lucrurile dezagreabile, ar pune pe locul unu, semafoarele cu stopuri de la intersecții, iar pe locul doi, pe toți idioții care claxonau înainte de schimbarea culorii semafoarelor.

În sfîrșit, semaforul arată culoarea verde și John se lăsă dus de fluxul de vehicule din față, pînă cînd trebui să pună din nou frînă, la următorul semafor. Ca să nu fie în dezacord cu celelalte neplăceri ale zilei, începu să plouă cu picături mari.

Aproape că-i venea să jure că era un fel de cobe sau că fusese blestemat că nu credea în ghinion sau hazard. Ajunsese la concluzia că fiecare trebuie să-și asume vina sau meritul asupra a tot ceea ce i se întîmpla. Ocazional, unele lucruri puteau scăpa de sub control, dar nu era întîmplător felul în care puteai reacționa.

Ca și cu Silver Knight. Cînd cînd îi rosti numele, strînse mai tare de volan. Îl răscolea fizic ori

de cîte ori se gîndea la ea, ceea ce i se întîmpla al naibii de des. Deşi o întîlnise doar de vreo două ori pe an, era prima imagine care-i apărea cînd se trezea dimineata şi imaginea cu care se culca, în gînd, seara.

Îi era imposibil s-o uite, deşi putea să nu o întîlnească.

Trecerea celor şase ani, pînă şi-a găsit liniştea, după împuşcarea partenerului său, fusese lungă şi aneyoioasă însă, în cele din urmă, John devenise stăpîn pe propriul său destin. Şi norocul, n-avea nimic de-a face cu acest lucru.

Văzînd că nimeni nu-i ocupase locul său de parcare din spaţiul rezervat celor de la *Kinght Enterprises*, începu să spere într-o îmbunătăţire pentru desfăşurarea restului zilei. Această speranţă i se evaporă însă cînd ajunse la biroul său, de la ultimul etaj, şi constată că secretara lipsea. În mod normal, nu conta chiar atît de mult faptul că un angajat de-al său lipsea, pe motiv de boală. Dar ca Olive să lipsească, echivala aproape cu un dezastru, mai ales într-o zi care începuse prost. Puteai oricînd conta pe Olive cînd era vorba să amortizeze orice catastrofă sau să desfacă orice încurcătură.

Jocul cu dragostea

Olive Brach, femeia în vîrstă de cincizeci și cinci de ani, era mîna lui dreaptă, ochii și urechile lui; era enciclopedia lui ambulantă, memoria lui de dosare, semnalele computerizate, toate întruchipate de femeia durdulie. Putea să-i preia cu ușurință sarcinile, lucru pe care el îl realiza mult mai greu cînd era vorba să-i preia treburile ei. Îi fusese alături încă din prima zi, cînd venise la conducerea lui *Knight Enterprises*, iar pe John îl îngrozea gîndul să o înlocuiască cu altcineva, chiar și pentru o singură zi.

Femeia timidă, care stătea acum la biroul lui Olive, părea gata să-și dea și sufletul. Știa că avea reputația unui intransigent cu cei care făceau greșeli prostești. În același timp, era drept și fără idei preconcepute. Foarte rar suporta proștii, dar dacă meritau, le mai acorda o a doua șansă. N-ar fi fi prima secretară temporară, care să lase impresia că ar prefera să fie pusă să curețe tot restul clădirii cu periuța de dinți, decît să lucreze sub conducerea lui.

– Bună dimineața, îi spusese el, cu căldura pe care putuse s-o pună în glas. O înlocuiești pe doamna Branch, astăzi?

Femeia înghiți cu nervozitate.

– Da, domnule.
– Cum te numești?
– Edna Pole, domnule.
– Ți-a spus cineva ceva despre ceea ce ar trebui să faci?

– Orice doriți dumneavoastră să fac, domnule Lomax.

– O să-ți aduc la cunoștință, murmură el, lup-tîndu-se să nu i se vadă nerăbdarea din glas. Nu trebuise niciodată să-i spună ceva lui Olive. Ea o luă întotdeauna înainte, era mereu cu un pas înaintea lui.

– Da, domnule, spuse Edna, clipind cu ochi mari ca niște becuri de avarie.

Intră în birou, trecîndu-și ușor mîna prin părul umed.

Cînd închise ușa după el, își reaminti despre prima zi cînd a intrat în acest birou. De la ușă și pînă la biroul imens, cît mașina lui, din lemn de mahon, se întindea un covor mare, oriental.

Pășind pe covor, a simțit cum se cufundă ca într-o mînușă în care știi cînd îi dai de capăt. În spatele biroului, se afla atunci King Knight, omul care-i întinsese mîna, atunci, cînd viața i se opri sebrusc.

Jocul cu dragostea

Privirea îi fu atrasă de un obiect neobișnuit de pe covorul verde. Fu cît pe ce să-și scape diplomatul din mîină, cînd își dădu seama despre ce era vorba. Era un pantof de femeie. Clipi din ochi, să vadă mai bine.

Lîngă canapeaua din piele, era aruncat un pantof de culoare roz-deschis, cu toc de cinci centimetri.

Ridicînd privirile, localizează un alt pantof, de dată asta atîrnat de piciorul femeii ghemuite cu fața la speteaza canapelei. Privirile îi ajunseră la cascada mătăsoasă de păr negru, prins la ceafă cu o eșarfă colorată.

Închise ochii pentru cîteva clipe, după care se uită din nou.

Nu era o Fata morgana și nici una dintre nenumăratele lui închipuiri, în legătură cu ea. Avea toate simțurile treze, iar ea era reală.

Silver Knight, fiica proprietarului de la *Knight Enterprises*, femeia pe care și-a dorit-o aproape dintotdeauna, era adormită pe canapeaua lui.

Se îndreptă spre birou, punîndu-și servieta jos, cu mare grijă. Sprijinindu-se cu spatele de birou, își încrucișă brațele și continuă să se uite la femeia adormită.

Instinctul lui de conservare îl zorea să o ia la fugă, înainte ca ea să se trezească, dar își dădea seama că tot n-ar fi realizat nimic. În timp ce recunoștea în gând că, pentru prima oară de când se cunoșteau, reacția lui de a dispărea devenea inutilă, colțul gurii i se ridică într-o constatare ironică. Dumnezeuule, atunci când îl făcuse să se simtă bătrîn la frumoasa vîrstă de douăzeci și șase de ani, ea nu avea decît paisprezece ani și era toată numai zîmbete, picioare și nesfîrșită energie.

Acum, la treizeci și nouă de ani, se presupunea că este mai matur și mai înțelept, cu o putere mai mare de stăpînire asupra necesităților lui fiziologice.

Și ca un caraghios, bun de prins în plasă, adăugă el, cu cinism, în gând.

Analiză bluza roz, de mătase, băgată în fusta bleumarin ce se ridicase deasupra genunchilor. La celălalt capăt al canapelei, erau aruncate o jachetă de aceeași culoare și o geantă roz, șocantă. Indiferent dacă era vorba despre ținuta obișnuită sau protocolară, Silver reușea să-și satisfacă și dragostea ei pentru culorile deschise.

John ezită dacă să o scoale sau nu. În fond, era biroul lui, nu hotel, și avea treabă. Tocmai

Jocul cu dragostea

atunci, sună telefonul de pe birou.

Silver nu sări în sus, nu se clinti și nici nu-și întrerupse nici măcar respirația regulată. Acest lucru îl neliniști mai mult decât motivul pentru care se găsea ea aici. Prin minte îi trecură câteva scenarii care ar fi putut explica o asemenea oboseală profundă. Ar fi putut fi bolnavă, obosită după o noapte petrecută în oraș pînă tîrziu sau ar fi putut să sufere de reacții întîrziate, sau de o mahmureală zdravănă. Își alungă toate variantele din minte. Nici una nu i se potrivea Femeii Miraculoase, decât în cazul în care se transformase foarte mult.

Luă telefonul și-i dădu noii sale secretare următoarele instrucțiuni, înainte ca ea să aibă timp să scoată o vorbă:

– Oricine ar fi, preia mesajul, împreună cu toate telefoanele pentru mine.

John închise și se îndreptă încet spre canapea. Îngenunche și-i atinse ușor locul de după ureche. Pulsul îi bătea tare și regulat. Își retrase mîna la prima respirație ce aducea cu un tors de pisică, de parcă i-ar fi simțit atingerea.

Și i-ar fi plăcut.

John se ridică brusc, depărtîndu-se, înainte ca

să mai facă vreun gest prostesc, cum ar fi s-o mîngîie, așa cum și-ar fi dorit de multă vreme. Apropiindu-se de birou, o auzi că scoate din nou un sunet asemănător și împotriva propriei rațiuni, se întoarse s-o privească. Era clar că nu mai dormea atît de profund și că mintea-i încețoșată de somn înregistrase ceva ce îi tulburase odihna.

Se întorsese pe spate; prinzîndu-și sub ea o parte din materialul bluzei, întinsă acum foarte tare peste piept. I se deschiesc și un nasture de sus, de la baza decolteului, lăsînd să se vadă marginea delicată a dantelei albe peste rotunjimea dulce a sînului stîng. Îl intriga alegerea ei în ceea ce privea lenjeria intimă. Pentru o femeie care agreea culorile, era curios că purta ceva atît de feminin.

Trăsăturile ei delicate erau relaxate de somn; ochii închiși ascundeau un albastru mai intens decît al ochilor fraților ei. Asemănarea cu frumoasa ei mamă, avea să se accentueze cu vîrsta, grația și farmecul devenind și mai evidente.

John stînsese ochii, silindu-se să se gîndească la cifrele capitalului trimestrial, pe care le studiasc noaptea trecută. De obicei, era fascinat de cifre, mai ales în perioada de început cînd adusesc

Jocul cu dragostea

toate situațiile lui *Kinght Enterprises* la stadiul normal de bilanț, înscrise negru pe alb. Directorul executiv, care-l precedase, cel pe care-l numise Knight înainte să fi plecat în Anglia, aproape că dusesese compania de rîpă. John renunță să se mai chinuie și deschise ochii. Faptul că încercase să socotească progresele totale și nete ale companiei, nu-i acaparase gîndurile de la femeia de pe canapea.

Se îndoia că ar fi putut să-l acapareze ceva, la asemenea dimensiune. Probabil că nu l-ar fi distras nici dacă ar fi luat foc ceva din apropierea lui. Dumnezeu îi era martor că se gîndise la ea destul de des. Și o făcuse atunci cînd ea era la o distanță de sute de mile de aici.

Înconjură biroul și se așeză pe fotoliul său din piele. Nici biroul nu părea să constituie o barieră între ei. Poate că ar fi fost mai potrivită o sîrmă ghimpată.

În aceste momente, n-avea deloc chef să parlamenteze cu Silver, iar dacă o trezea, era sigur că s-ar fi certat. Zeflemeaua protectoare pe care o folosiseră la început, se preschimbase pe parcursul anilor într-un antagonism distructiv. John nu vedea cum ar putea în această unică dată să

se manifeste altfel.

În următoarele treizeci de minute, se dedică studiului ideilor promoționale, avansate de departamentul de publicitate, privitoare la catalogul de oferte pentru corespondențe speciale, ce urma să fie lansat în luna mai. Ar fi trebuit să poată să se concentreze, cu un oarecare entuziasm, asupra planurilor promoționale, deoarece era implicat în concepția catalogului.

Dar nu putea. Era puternic afectat de orice respirație, de orice mișcare ușoară, pe care o făcea Silver. Din această cauză, fu pe deplin conștient de clipa în care ea începu să se trezească.

Ar fi putut să știe și fără sunetele slabe provocate de întinderea picioarelor și a mâinilor. Fisișul materialului, în contact cu canapeaua, îl făcură să se simtă inoportun pentru câteva momente.

Ceva o scosese din somnolența liniștită și devenise conștientă de acest lucru, iar acum încerca să se împotrivească. Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai simțise atît de în siguranță ca în acest somn, încît dorea să-și mai prelungească măcar puțin această stare.

Întinse mîna în dreapta ei, spre perna canapelei, și se înîcruntă cînd degetele dădură peste

Jocul cu dragostea

materialul cald, din piele, în loc de cearceaful răcoros. În cele din urmă, mintea-i trecu în revistă ultimele amintiri, înregistrînd faptul că nu se afla acasă, în patul ei.

Deschizînd ochii, încet, se confruntă cu peisajul verde al pădurii de pe tapet, în loc de crinii aurii de acasă.

Abia atunci realizează pe deplin unde se afla. Și de ce.

Își privi ceasul micuț, de la mîină, ca să aibă un reper în timp. John ar fi trebuit să apară în orice clipă, de acum. Își putea ușor imagina zîmbetul lui afectat și remarca ironică, pe care ar fi făcut-o, dacă ar fi găsit-o tolănită pe canapea.

Coborîndu-și picioarele jos, se sculă cu repeziciune și încercă să pășească, dar se dezechilibra din cauza pantofului din cale. Balansă brațele de cîteva ori, pînă reuși să-și recapete echilibrul.

Tocmai cînd se aplecă să-și culeagă pantoful, auzi o voce masculină, rostind tărăgănat:

– Ai mers mult?

Își încheștă degetele pe pantof. Nu se grăbi să dea ochii cu bărbatul așezat în spatele biroului, ci blestemă în gînd faptul că a nesocotit timpul, ima-

ginea ținutei ei dezordonate, dar cel mai tare, faptul că John Lomax o făcea să se simtă de parcă ar fi avut tot paisprezece ani. Nu așa își închipuise întâlnirea lor. N-ar fi trebuit să se vadă că a dormit îmbrăcată, că are părul ciufulit și că machiajul i s-a întins în timpul somnului. Impresia pe care avusese de gând s-o facă, era cea a unei femei mature, a femeii de afaceri, care era de fapt, și nu a unei adolescente stângace și neobrăzate.

Întotdeauna se postase în defensivă, ca să contrabalanseze atracția pe care o simțea față de el. Sau și-o închipuia în legătură cu el. Era evident că absența nu-l făcuse un mai mare admirator al ei.

Era extrem de jenant faptul că el arăta ca scos din paginile revistei de modă *Gentlemen's Quarterly*. Cămașa era de un alb imaculat, cravata de mătase neagră, în genul tradițional, iar costumul gri-deschis îi scotea în evidență lățimea spatelui său puternic. Părul lui, blond-închis, părea aranjat doar cu mâna, fiind puțin mai lung decât îl ținea ea minte. Ar fi putut spune că are o față mai mult severă decât frumoasă, iar puterea lui, reținută și calmă, îl caracterizau la fel de bine ca și culoarea ochilor. Mai observă câteva riduri în colțurile ochi-

Jocul cu dragostea

lor lui căprui, singurele semne de pe pielea lui bronzată, semne ale trecerii anilor. Pentru cei mai mulți, acele adîncituri minore puteau fi cauzate de rîs. Dar cum nu-l văzuse pe John niciodată rîzînd, ea le atribuia vîrstei.

Nu fu surprinsă cînd constată că avea aceeași privire enervant de deschisă.

– Buună, John, spuse ea cît putu de calmă. Mai este nevoie să mă prezint sau îți amintești de mine?

– Știu cine ești, Silver, replică el rece. E drept că a trecut ceva timp, dar nu ești genul de femeie pe care un bărbat o poate uita ușor.

Nu-i luă spusele ca pe un compliment. Încă îi mai purta pică pentru ultima întîlnire și spera să nu i se simtă asta în voce. Fusesse la Raleigh, la o întrunire a consiliului de conducere al firmei *Knight Enterprises*, ea aflîndu-se acolo, în calitate de locțiitor. Aproape imediat ce sosise în clădire, se produsese o cădere de tensiune la instalația electrică.

Ea aștepta, împreună cu John, în sala de conferințe, slab luminată, ca defecțiunea să fie înlăturată și să vină și ceilalți membri ai consiliului. Nu credea că o să uite vreodată felul în care a privit-o

În acest răstimp, în care erau aproape tot timpul tăcuți, zîmbindu-i slab ori de cîte ori îi înfrunta privirea intensă. Pentru prima oară în viață, i se păruse că tăcerea era mai puternică decît zgomotul.

– Ultima dată cînd ne-am întîlnit, a fost acum cinci luni la ședința de consiliu. Și cum nu mi-ai adresat mai mult de vreo zece cuvinte, deși am petrecut aproape o oră așteptîndu-i pe ceilalți, mi-am zis că nu mă mai ții minte.

– Aș uita mai degrabă singura mea beție, decît s-o uit pe încîntătoarea flică a lui King Knight. De altfel, n-am fost singuri decît douăzeci și cinci de minute.

– Mi s-a părut mai mult, murmură ea. Dar întotdeauna era așa; pierdea noțiunea timpului cînd era cu John. Nu era sigură dacă faptul se datora răcelii pe care o afișa el sau încercării ei continue de a ignora atracția puternică pe care o simțea față de el.

– Singura dată în care am venit mai devreme la o ședință de consiliu, a fost în ziua aceea cînd tu ai sosit înaintea tuturor.

– Am putea s-o numi soartă.

Nu-i scăpă nota ironică din glas.

Jocul cu dragostea

– Văd că lunile care au trecut nu ți-au temperat vorbele.

El se sprijini pe spătar. Ridicându-și coatele pe brațele fotoliului, își înălță degetele.

– M-am jurat că am să îmbătrînesc frumos. Mă las de țipete și scandaluri.

– Vorbești de parcă ți-ai simți sfîrșitul aproape.

Se felicita în gînd pentru dubla realizare. Își încălțase pantoful, în timp ce-i dăduse replica.

– Ai doar treizeci și nouă de ani, John. Nu nouăzeci. Bucură-te!

Singura lui reacție la constatarea că-i știe vîrsta corect, fu să ridice o singură sprînceană.

– Aș putea încerca, dacă aș avea cea mai vagă noțiune despre ceea ce poate însemna asta.

– Înseamnă să fii mai vesel, nu atît de prozaic, atît de serios... pentru început nu ți-ar strica un zîmbet.

Se uită la el, cu capul lăsat ușor pe o parte.

– Știi că nu te-am văzut zîbind niciodată? Pun pariu că evenimentul ar marca prețul unui nou început.

– Am să-ți aduc la cunoștință, dacă voi avea de gînd s-o iau pe această cale.

Ea se uită în jur, prin fostul birou al tatălui său.

– Întotdeauna m-am întrebat, ce s-o fi întâmplat cu monstruoza aia de birou de mahon, după care avea obiceiul să se ascundă King?

John ridică din umeri.

– N-am idee. Să sperăm că se află la un loc cu covorul oriental ce acoperea tot spațiul pînă la ușă.

– Covorul a fost un cadou de la un șeic bogat, în schimbul tabloului pictat de King, înfățișându-l pe armăsarul lui cîștigător. Și covorul a costat o avere, probabil.

– Covorul avea numai crizanteme mari, galbene. Trebuia să dispară.

Se lăsă în față, cu mîinile pe birou.

– Silver, ai de gînd să-mi spui, de bunăvoie, de ce ești aici, în Kentucky, și de ce te gălesc dormind în biroul meu, în loc să fii la New York, să cutreieri Wall Street-ul, sau ai de gînd să mă perpelești, închipuindu-mi ău motivul?

– Ajung și acolo, răspunse ea, sincer. Sînt puțin emoționată.

– Tu? o întrebă el luînd-o în zefleMEA. Și dacă ai avea un piton de treizeci de picioare înfășurat în jurul gîtului și tot n-ai fi emoționată. N-ai face

Jocul cu dragostea

decît să-l pocnești și să-l avertizezi să stea cu-minte.

Era enervant să-l audă descriindu-i reacția într-o anume situație. Mai ales, pentru că avea dreptate.

– Ai putea să accepți oboseala, drept scuză, că nu sînt la fel de calmă și de reținută ca de obicei?

John ridică din nou din umeri, ceea ce însemna că nu-i pasă dacă este o scuză sau alt-ceva.

– N-am știut că Bursa este acum deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Spuse un obsedat de muncă, altuia. N-am mai dormit de vreo treizeci de ore, adăugă ea, ca să se apere. Dar nu din cauză că am muncit. Am condus de la New York și m-am hotărît să fac uz de canapeaua ta, pînă sosești. Și, ca să-ți răspund la o eventuală întrebare, pot să-ți spun că mai am încă setul de chei de la clădirea firmei, pe care mi l-a dat King, înainte ca el și mama să plece în Anglia.

John o întrebă, încruntîndu-se:

– De ce ți-ar fi dat King un set de chei de la *Kinght Enterprises*? Aveați de gînd să întreprindeți

ceva referitor la postul meu?

– Cine știe de ce face King Knight ceva? El le-a dat chei și celorlalți frați ai mei și le-a dat și acțiuni la firmă. Dacă-l cunoști pe King, îți dai seama că este un gest simbolic, ca să ne arate că nu abandonează, cu totul, firma familiei. Într-un fel, e vorba despre modul în care-și liniștește el conștiința, pentru că a părăsit conducerea lui *Kinght Enterprises*.

Chiar dacă mai figurează în consiliul de conducere, este primul din cele trei generații care abdică de la responsabilitățile sale în favoarea cuiya din afara familiei.

– Mi-a spus odată că se așteaptă ca bunicul și străbunicul lui să se răsucească în mormînt, pentru că a predat firma unui străin. Bunicul lui a fost întotdeauna de neclintit în ideea ca *Kinght Enterprises* să rămînă o firmă condusă de familie.

– Poți să te liniștești. Ultimul lucru pe care l-aș dori, ar fi postul tău. Bărbia-i ridicată, dădu grogița la iveală. Nu că n-aș putea s-o fac.

– Sînt sigur, fu el de acord. Acum, că ne-am lămurit care sînt motivele pentru care *n-ai venit*, hai să vedem care sînt cele pentru care ai binecuvîntat *Kinght Enterprises* cu prezența ta.

Jocul cu dragostea

În ciuda faptului că n-o poftise, ea se așeză în fotoliul de piele, cu speteaza dreaptă, din fața biroului.

Acum, că se afla aici, se mira ce a apucat-o să vină să se întâlnească cu acest bărbat arogant. Prima dată, când a pășit în apartamentul care-i fusese prădat, s-a gândit imediat să-i ceară ajutor lui John Lomax. Dacă aveai în vedere faptul că frații ai ei ar fi lăsat deoparte orice, oriunde și oricând, ca să-i vină în ajutor, devenea extrem de stranie ideea că prima persoană la care s-a gândit, era un bărbat pe care altfel, încerca să-l evite. Un bărbat care nu se sinchisea să ascundă că nu însemna mai nimic pentru el.

Ar fi trebuit să se gândească mai mult la treaba asta, înainte de a se grăbi spre Kentucky, dar acum era prea târziu. Urgența ei era să-și găsească un loc unde să se afle în siguranță. Și acesta era acolo unde se afla John, așa că și-a aruncat câteva lucruri în valiză și a condus de la New York pînă la Raleigh Kentucky. Abia după două ore de somn, pe canapeaua lui și-a dat seama că a făcut o greșală.

– Hotărîrile luate noaptea, nu trebuiesc neapărat socotite serioase ziua în amiaza mare, spuse

ea cu un zîmbet amar.

– Adică?

Se foi în scaun, gata să se ridice.

– Înseamnă că n-ar fi trebuit să vin aici. A fost un impuls de moment. Ar fi trebuit să mă gîndesc mai bine.

John îi privi mîinile. Strîngea atît de tare braţele fotoliului, încît i se albiseră încheieturile. Luînd în considerare şi privirile ei întunecate, John socoti că nu era vorba doar de nesomn, ci de altceva mai serios, ceva care o preocupa. Fusese prea atent să-şi controleze reacţia cînd a văzut-o, ca să observe tensiunea de pe figura ei.

– Ce s-a întîmplat? Nu avusese intenţia să pară sever. Dar ea se chirci, de parcă ar fi păl-muit-o şi o simţi cum se distanţează.

– Nu mă poţi ajuta cu nimic.

Se sculă în picioare.

Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Stai jos, Silver, spuse el liniştit. Acum te află aici. Spune-mi ce te frămîntă!

Judecînd după privirea ei fixă, tonul său poruncitor o călcase pe nervi.

– Înainte de a veni aici, m-am simţit parcă mototolită, terfelită şi agresată. N-am nevoie să fiu

Jocul cu dragostea

zdrobită de atitudinea ta grosolană.

John se lăsă pe spate, studiind-o. N-o mai văzuse atît de enervată, de iritată și de agitată. Instinctul de conservare vădea un efort plin de preocupare și atunci renunță la luptă. De dragul lui King, și tot trebuia să afle ce se întîmplase.

– Stai jos, Silver. Încearcă să-mi spui ce te macină.

Îl privi preț de cîteva secunde, de parcă ar fi căutat să vadă dacă o ironizează, apoi se așeză din nou.

Ea nu începu să-i povestească imediat, așa că John luă conversația pe cont propriu:

– Hai să ne întoarcem la momentul acela din miez de noapte, cînd te-ai hotărît să vii încoace. Erai la tine acasă?

Ea încuviință din cap.

– Erai singură?

Fu mirat s-o vadă înfiorîndu-se.

– Da.

– Ai primit vreun telefon obscen?

– Nu.

– Te-a urmărit cineva pînă acasă?

De data aceasta, scutură din cap.

El începu să-și piardă și dramul de răbdare

care-i mai rămăsese.

– Te-a atacat cineva? Te-a violat? Ți-a prădat casa?

Întrebările se succedau rapid, enervînd-o și mai mult.

– Nu ești de la poliție, John. Nu mă mai interoga atît.

– Atunci treci la subiect. Spune-mi de ce ai venit.

Ea ezită, umezindu-și buzele, de parcă căuta să-și facă curaj să vorbească. John încerca să nu ia în seamă vârful rozaliu al limbii cu care își umezea nervoasă buzele. În afară de faptul că inima-i bătea ca la curse, își dădu seama că era cu adevărat nervoasă. Era vorba despre o altă fațetă a lui Silver, pe care n-o mai cunoscuse pînă acum și nici nu-și închipuise s-o vadă vreodată la ea, sau la oricare membru al familiei. Ceea ce îl impresionase întotdeauna la cei din familia Knight, era tocmai aceea încredere nemărginită în propria lor persoană. Silver părea că și-o pierduse la New York.

– Hai să nu mai pierdem vremea, Silver. N-am dispoziția să te descos.

Silver era pe punctul de a o zbughi afară pe

Jocul cu dragostea

ușă. Era atât de arogant, de îndărătnic și atât de nepoliticos, încît friza grosolănia. În același timp însă era dur și puternic fizic, mental și emoțional, și în aceste clipe avea nevoie de aceste calități.

Simțindu-se parcă pe punctul de a săvîrși o imensă eroare, de a se face de rîs, ea totuși izbucni:

– Chiar dacă ne-am întîlnit o dată sau de două ori pe an la ședințele consiliului de conducere, nu cred că știi prea multe despre mine, mai mult decît putea să-ți spună Knight. Și deoarece, eu sînt singura lui fiică, de obicei exagerează, așa că ceea ce ai auzit spunîndu-se despre mine, nu au fost probabil decît una sau două povești bune pentru copii. Trebuie să mă crezi pe cuvînt: nu sînt genul de persoană care să invoc spiritele doar ca să mă amuz.

– Știu, spuse John, că ești deosebit de inteligentă și că poți să ții piept nenumăratelor spirite de pe Wall Street, deși nu-ți place ca lumea să te considere unică. De obicei ai un simț ascuțit al umorului care însă pare că ți-a rămas acasă, la New York. Tatăl tău a mai scos în evidență și faptul că ai un comportament al naibii de independent, gata să te iei la întrecere cu cei trei frați

ai tăi. Îți plac culorile luminoase și nu poți suferi asparagusul. Cam asta este. Și ca să-ți răspund la întrebare, știu că ai fi ultimul om care să invoci spiritele. Deci?

Ea trase adânc aer în piept, de parcă ar fi trebuit să sară din avion, fără parașută.

– Cineva încearcă să mă facă să cred că sînt nebună.

Doi

John o privi lung, ca și cum n-ar fi fost sigur că a auzit bine.

– Nu este o veste prea cutremurătoare, spuse el, târăgănat. Din ceea ce am putut eu să văd, la voi în familie aproape toată lumea este puțin trăs-nită. Ce te face să crezi că cineva vrea să demonstreze că locul tău este într-un azil de nebuni?

– Ai așa un fel de a vorbi, John. Mă face să mă întreb de ce n-ai intrat în politică, spuse ea iritată. Știu că cineva încearcă să mă facă să mă îndoiesc de mine și de sănătatea mea mintală. Este un fel de joc timpit și nu vreau să-l joc. Vreau să

mă sfătuiești cum să aflu cine stă în spatele tuturor întâmplărilor de pînă acum, ca să le împiedic pe viitor.

– Ce întâmplări? o întrebă el.

Silver începu să se gîndească că își pierde timpul degeaba. John folosea genul de ton tolerant, pe care-l are un adult care îl mîngîie pe cap un copil, ca să-l împace. Dar se afla aici, își spuse ea în gînd. Va trebui să rămînă legată de planul ei inițial.

– Într-o zi, indicatorul de benzină de la mașina mea arată că e plin, apoi, cînd o întrebuițez a doua oară, indicatorul arată rezervorul aproape gol, chiar dacă nu fac mai mult de douăzeci de mile cu mașina. Și înainte de a putea umple rezervorul, indicatorul arată că este din nou plin. În apartament, mi-au fost mutate lucrurile, deși ferestrele și ușile au fost tot timpul încuiate. Mi-au fost livrate de la băcănie alimente, pe care nu le-am comandat niciodată. Găsesc în frigider mîncare, care a doua zi dispare. Îmi pun ceasul să sune la ora șase și cîteodată sună cu o oră mai devreme, pentru că a fost reprogramat.

– Treburile astea sînt neplăcute, Silver, spuse John, răbdător, dar se întâmplă la toată lumea.

Jocul cu dragostea

Oricine poate fi distrat câteodată. Chiar eu am întârziat azi de dimineață, pentru că s-a întrerupt curentul în timpul nopții și ceasul a sunat mai târziu decît fusese pus.

– Nu e același lucru, ca și cînd ar fi fost fixat mai devreme decît inițial. O întrerupere de curent nu afectează soneria ceasului, în sens invers.

– Probabil că ai apăsât din greșeală pe alt buton cînd ai pus ceasul să sune și nu ți-ai dat seama. Nu văd această situație atît de îngrozitoare, încît să fii atît de iritată din cauza asta.

– Dacă eram o neîndemînică și o distrată, aș fi fost de acord cu tine.

Își privi mîinile strînse în poală, și continuă:

– Prea s-au întîmplat multe, ca să nu se lege lucrurile. De vreme ce nu sînt eu autoarea, alt-cineva trebuie să fie. Am încercat să mă gîndesc, rațional și logio la toate evenimentele mai ciudate, care s-au petrecut în ultima lună, dar n-am putut să trag nici o concluzie de ce ar vrea cineva să mă trimită la azilul de nebuni, așa cum te-ai exprimat tu, în termeni eleganți. Se întîmplă mult prea multe lucruri ciudate, ca să fie toate, coincidențe. Singura concluzie logică este că cineva vrea să mă sperie, lucru pe care reușește să-l facă.

– Asta spune tot.

– Ce?

– Că nu ești nebună. Ești paranoică. Stresul poate acționa straniu. Mie mi se pare că ar trebui s-o lași mai moale cu munca și cu pretențiile asupra propriei persoane.

– Îți mulțumesc că mă iei așa în serios, spuse ea rece.

– Nu asta ai vrut de la mine? o întrebă. Nu-și putuse reprimă severitatea din glas.

– M-am înșelat când am crezut că ai putea să mă ajuti. Am sperat că poți, cu experiența ta de polițist, să mă ajuti să descopăr cine se tot joacă la mine în apartament.

– Nu pot să te ajut, Silver, spuse el inflexibil.

Îi sfidă privirea.

– Adică, nu vrei.

El ridică din umeri.

– Ia-o cum vrei. Poate că nu ai nevoie decât de un răgaz, ca să te relaxezi. După ce se va termina aceasta, poate că ai să constăți că te-ai înșelat.

– Tu crezi, spuse ea cu o voce deprimant de calmă, că tot ce ți-am spus, este pură imaginație?

– Când o persoană este stresată, poate ușor să-și imagineze tot felul de lucruri.

Jocul cu dragostea

Trase spre el un carnețel, scrise ceva pe o foaie și o desprinse. Se întinse spre birou și i-o dădu.

– Sună-l pe tipul ăsta, când crezi. Poate să te ajute. Dacă el nu poate, îți recomandă un coleg din New York.

Dezamăgirea îi răpi mare parte din încredere. Uitîndu-se la foiața pe care i-o dăduse, Silver citi numele și funcția persoanei. Scrisul lui John era clar și ordonat, citeț, ușor de înțeles. La fel și motivul pentru care îi recomandase persoana respectivă.

– Un doctor? întrebă ea, în timp ce împăturea hîrtia cu grijă. Tu crezi că mă ajuți dacă-mi recomanzi un doctor? Stai să ghicesc. E psihanalist. Se opri, așteptînd ca el să dezmintă faptul. Cum el n-o făcu, strînse cu amărăciune din buze.

– Mulțumesc, nu era nevoie.

John n-o opri cînd ea se ridică în picioare și, traversînd încăperea, se îndreptă spre canapea. Avea de gînd să obțină ceea ce dorea. O lăsa să plece.

Conștiința însă îl muștră.

– E psiholog și mi-e prieten, este o persoană recunoscută și respectată. Poate să-ți dea niște

teste, ca să-ți demonstreze că nu ești nebună. Nu asta vrei să afli?

Ea își luă jacheta și poșeta de pe canapea și scoase un sunet gîuit cînd, din neatenție, își scăpă jos poșeta, răsturnîndu-i conținutul pe covor.

Își adună lucrurile și le îndesă în poșetă.

– De ce să-i mai irosesc timpul doctorului? Am dovedit deja, că sînt nebună, pentru că am venit să-ți cer ție ajutor.

John o urmări cum se îndreaptă spre ușă. Acum pentru că pleca, simțea o ciudată strîngere de inimă.

– Să conduci cu grijă spre New York.

Ea îl privi lung, cu ochii ei mai mult verzi, decît albaștri, nelăsînd să i se citească nici un gînd. Apoi deschise ușa.

– La revedere, John.

Se aștepta să audă ușa trîntindu-se. Dar nu fu așa, căci ea o închise cu grijă. Ar fi trebuit să se simtă satisfăcut și ușurat că ieșise nevătămat din întrevederea cu ea și nici nu se făcuse de rîs, punîndu-se peste ea pe canapea. Imaginația îi jucase feste în anii din urmă, dar pălea întotdeauna în fața realității. O dorea al naibii de mult. Rămăsese intenționat în spatele biroului, ca să

nu observe cît de mult o dorea. Își repetă în gînd că dorise ca ea să plece și că n-are de ce să se simtă vinovat. Poate că felul în care îl privise, după ce a citit numele doctorului, de parcă ar fi plesnit-o, îl făcea să se simtă așa. Se așteptase să se înfurie, ar fi fost chiar mai bine, deoît s-o facă să-i apară expresia aceea de om jignit, pe care nu și-o putuse ascunde. Îi rezistase femeii puternice și voluntare, care era Silver Knight. Nu i-a fost ușor, dar s-a descurcat. Nu mai era sigur dacă ar fi putut să-i reziste femeii vulnerabile, care tocmai ieșise pe ușă.

Își spunea, că a făcut ce trebuie. Tot ce-și închipuia ea că i se întîmplă, la New York, era poate în imaginația ei sau datorită coincidențelor, sau stresului. Nu-și putea permite să-și încurce viața. L-ar putea costa liniștea și împăcarea cu sine.

Ca să ții la cineva, să-l lași să-ți intre în viață, însemna să ai parte doar de suferință. Învățase această lecție, în chipul cel mai dureros. Cînd stătuse lîngă coșciugul partenerului său, care era și fiul celui mai bun prieten, jurase să trăiască singur, fără implicații personale. Silver Knight constituia o serioasă amenințare pentru exilul său autoimpus.

Se uită spre ușă, fără să-și poată stăpîni o urmă de îndoială despre modul cavaleresc în care o tratase pe Silver. Și dacă nu-și imagina acele lucruri? Dar dacă cineva încerca, cu adevărat, să se joace cu mintea ei? Sau mai rău, dacă ar încerca s-o agrezeze fizic atunci cînd nu mai găsea destul farmec în jocul acesta?

Știa foarte bine cît de periculos putea fi un oraș mare ca New York-ul. Ca polițist, văzuse zilnic, probe din sălbăticia omului față de semenul său. N-ar fi ceva nemaipomenit ca un nebun oarecare s-o urmărească pe Silver din simpla plăcere de a-i face viața insuportabilă.

La naiba, înjură el, cu glas încet. Mai întîi, ea n-avea dreptul să-i ceară s-o ajute. Avea trei frați și, cu siguranță, un număr impresionant de prieteni la New York, la care să apeleze în legătură cu problemele ei. El nu intra la socoteală printre cei care „protejează și aduc servicii”.

Din nefericire, se părea că nu a scăpat de treaba cu pasiunea. Indiferent de cîte ori își tot spusese că trebuie s-o uite, ea îi popula gîndurile și ziua și noaptea, ca o obsesie. Îi venea greu să-l audă pe King vorbind despre ea, înainte și după ședințele lui semestriale. Iar cînd venea cîteodată,

ca reprezentantă a lui King, îl tulbura, chiar dacă stătea la capătul celălalt al mesei, departe de el.

Ultima dată, când se întâlniseră, stătuseră singuri și el trebuise să se silească să nu ia în seamă tentația enormă, pe care o simțea de a o lua în brațe și de a o săruta cu patima unui adolescent. În cele din urmă, ajunsese la recunoașterea faptului că ceea ce simțea față de Silver, nu avea să pălească, în nici un caz. Era prea adânc întipărită în mintea lui, ca să și-o scoată printr-un simplu exercițiu de voință și disciplină. Ca s-o dorească pe Silver Knight, însemna ca și când și-ar fi dorit stelele de pe cer, o dorință de neîmplinit. Era prea frumoasă, prea inteligentă și prea perfectă pentru el.

Cu toate astea, o urmărea cu intensitate ori de câte ori o vedea, sorbindu-i înfățișarea, zîmbetul și glasul. Și ultima dată, când fuseseră împreună, își dăduse seama că n-o să și-o poată scoate nicio dată din minte. Ceea ce nu reușise încă să vadă, era cum să poată trăi cu această idee.

Cu un efort supraomenesc, se reîntoarse la studiul hîrtilor de pe birou.

După două ore, împinse fotoliul și se sculă în picioare. Cu puțin noroc, poate înlocuitoarea se-

cretarei lui va reuși să manevreze modernul filtru, nemțesc, de cafea, pe care Olive insistase să-l cumpere.

Nu făcu nici doi pași, când sună telefonul de pe birou. Se întoarse și văzu că se aprinsese becuțelul roșu de la telefonul său direct. Nu erau prea mulți cei care-i știau acest număr. Se întreba dacă nu cumva Silver se hotărâse să încerce din nou să-l roage s-o ajute. Nu-i stătea în fire să renunțe. Sau cel puțin, așa fusese înainte.

Vocea bărbătească, joasă, de la telefon, suna de parcă vorbitorul ar fi fost în încăperea alăturată, și nu de partea cealaltă a oceanului.

– Îmi pare bine că te-am prins în birou, John, răsună glasul sonor al lui King Knight.

– Unde altundeva puteam fi?

– Cum nu sînt niciodată sigur dacă calculez corect diferența de fus orar dintre Anglia și Kentucky, ai fi putut foarte bine să fii acasă, să sforăi în pat.

– Eu nu sforăi.

– De unde știi? Doar pentru că nici una dintre amantele tale nu s-a plîns de asta, nu înseamnă că nu face să vibreze ferestrele, când sforăi.

John nu se mai obosi să-i explice că nu a

Jocul cu dragostea

petrecut niciodată o noapte întreagă cu vreuna dintre femeile cu care fusese încurcat. De fapt, nici nu fuseseră prea multe femei și nici nu avuseseră dorința să rămână la micul dejun. Ca să dormi alături de o femeie, era ceva mult mai intim, chiar decît actul sexual în sine.

– Ai sunat ca să discutăm obiceiurile mele de noapte, sau ai și altceva de discutat?

Vocea lui King se frînse brusc.

– Sînt foarte îngrijorat de fata mea, John, zise el, serios. Se întîmplă ceva cu ea. Nu mi-a răspuns de două zile la apelurile telefonice sau la mesajele transmise prin fax, lucru care nu-l stă în fire. Am luat legătura și cu firma unde lucrează și mi-au spus că urmează să lipsească o perioadă. Cînd am insistat să mi se spună mai mult, am aflat că și-a luat liber. Cred că are probleme, John, și mai cred că a dispărut.

John închise ochii, forțat de puterea cu care-l cuprinsese sentimentul de vinovăție.

– Este aici, King. Am văzut-o acum două ore.

Urmă o pauză lungă, după care King întrebă dacă i s-a întîmplat ceva.

– E bine, îl asigură John.

Cel puțin, din punct de vedere fizic, adăugă el

în gînd.

– Are cîteva mici probleme și m-a rugat s-o ajut. Este puțin cam complicat, ca să-ți spun la telefon, dar...

– Nu am nevoie de amănunte. Cîtă vreme este cu tine, nu-mi fac griji. Am încredere în tine, băiete. O să ai tu grijă de problemele ei, oricare ar fi ele.

– King...

– Nu-mi mai fac griji. Îmi pare bine că m-ai liniștit, John. Știu că vei avea grijă să nu i se întîmple nimic.

Știind că va face exact acest lucru, John schimbă subiectul, întrebîndu-l pe King despre ultima comandă de tablouri. King făcuse ceea ce mulți oameni își permit doar să viseze și puțini au curajul s-o facă.

Își scosese butonii de aur, își suflecuse mînele și devenise singur pictor de cabaline, din Anglia. Picturile lui cu cai, erau foarte cunoscute, așa că King n-a regretat niciodată hotărîrea lui de a părăsi *Knight Enterprises*, lăsînd-o pe mîna lui John. John știa că lui King îi era greu fără soția lui, care murise acum trei ani, dar toate puse una peste alta, arătau că King Knight era un om fericit.

Jocul cu dragostea

John știa prea bine că, în ciuda acestui lucru, mai era ceva pe care acest om în vîrstă ar fi putut să-l vadă împlinit încă în timpul vieții sale. Dorea să devină bunic. Ultima oară cînd King îi vorbise despre dorința lui de a avea nepoți, John își pusese problema dacă nu cumva King începe s-o considere marea lui dezamăgire. Atunci, el era în preajma celei de a șaptezecoa aniversări a zilei de naștere, iar toți cei patru copii ai săi erau necăsătoriți, nelegați și, aparent, fără vreo dorință să schimbe ceva în viața lor. John și King mai vorbiră un timp, după care, acesta din urmă, spuse:

– Să ai grijă de micuța mea, John. Și știi, nu m-aș supăra dacă ar fi prima dintre toți copiii, care să-mi dea un nepot.

Fusese ceva în glasul lui King, care-i trimisese un semnal de alarmă.

– Să nu-ți închipui cine știe ce, King. Nu e nimic între mine și fiica ta, așa că nu-ți face iluzii în privința nepoților.

– Am cel mai mare respect pentru fenomenele naturale precum cutremurele sau uraganele. Puținele dăți cînd v-am văzut împreună, pe tine și pe Silver, erați ca niște vulcani clocotind în profunzime. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să

aștept să explodeze.

– King...

– Mai vorbim, John.

Legătura se întrerupsese. John se uită un timp la telefon, înainte de a închide și el. Nu-i plăcea faptul că King a făcut aluzia cu vulcanii sub presiune. Descria prea adevărat felul în care se simțea el în preajma lui Silver, de parcă singele i se transforma în lavă topită. La naiba, se gândi el. La fel se simțea și când doar se gândea la ea.

Pe neașteptate, simți că n-are stare. Se sculă, brusc, de pe fotoliu și începu să cutreiere biroul.

Aproape de ușă lovi ceva cu piciorul. Se aplecă și culese ceva ce semăna cu o cheie de hotel. Multe hoteluri nu mai întrebuințau de fapt chei adevărate înlocuindu-le cu cartoane subțiri perforate. Mai cunoștea doar un singur hotel mare în Raleigh, care mai folosea acest timp de chei. Pe plăcuța de plastic, de care era atașată cheia, erau încrustate cu auriu numărul camerei și cuvintele *Hotel Ambassador*.

- Probabil că atunci când Silver și-a scăpat geanta pe jos, i-a căzut cheia. Hotelul *Ambassador* era una dintre proprietățile lui *Knight Enterprises* și Silver stătea acolo ori de câte ori venea în oraș. Își

îndesă cheia în buzunar și reveni la birou.

Funcționarul de la recepția hotelului *Ambassador*, răspunse prompt, după primul apel telefonic. La rugămintea lui John, încercă să sune în camera lui Silver. După cîteva clipe îi spuse, în termeni foarte politicoși, că domnișoara Knight nu răspunde.

John mai formă un număr de telefon; pe cel pe care i-l dăduse dimineață lui Silver. Așteptînd răspunsul secretarei lui Peter Manusco, John fu cuprins de nerăbdare.

La trei minute după aceea, închise telefonul și rămase cu privirea pierdută în spațiu. Se ridică din fotoliu și se îndreptă spre ieșire.

Silver nu-l sunase pe Mantusco, lucru care n-avea de ce să-l surprindă. Poate avea de gînd să ajungă mai întîi la New York și să ia legătura cu altcineva de acolo, își spuse John, deși știa că se mințea singur. N-avea de gînd să se ducă la psiholog. Se încăpățînase să se descurce singură.

Aflase cel puțin, că nu părăsise hotelul. Dacă nu plecase în ultimele două ore, probabil că nu avea să plece deloc astăzi, raționă el. Judecînd că venise singură cu mașina de la New York, era probabil extenuată și aștepta pînă mîine.

Ieșind din birou, se opri la biroul secretarei, de această dată fără nici o intenție de a cere o ceașcă cu cafea. Edna Pole se uită la el cu ochi mari, căprui, ascunși de lentilele groase ale ochelarilor. Arăta ca un iepure speriat, pus deodată față în față cu un vultur înfometat.

– A sunat cumva domnișoara King, ca să întrebe dacă a lăsat în biroul meu o cheie de la hotel?

– Nu, domnule.

– Am să ies poate pentru o oră, domnișoară Pole. Notează numele, telefoanele și mesajele, o să le rezolv când mă întorc. Bine?

– Da, domnule.

Dumnezeule! O vedea luînd notițe, se mira el, uitîndu-se cum alerga creionul pe foaia din carnetelul de stenografiat. Cînd o văzu că a terminat cu însemnatul, adăugă:

– Să comanzi flori pentru doamna Branch, însoțite de un bilet cu urări de însănătoșire grabnică. Poți face rost de adresa ei de la departamentul de personal.

– Da, domnule, murmură ea. Probabil că nu a prins aluzia, dincolo de instrucțiunile date de el.

John îi acordă un surîs slab și părăsi biroul. Își

însemnă mental să ceară celor de la personal să n-o trimită pe Edna Pole ca s-o înlocuiască pe Olive, când aceasta va pleca în concediu. Este posibil ca domnișoara Pole să fie o secretară foarte bună, dar era prea timidă ca să poată face față felului său direct de a fi.

Ieșind cu mașina din garajul subteran, observă că se oprișe și ploaia ce începuse devreme, dimineața. Nu că ploaia ar fi putut să-l împiedice să nu se mai ducă după Silver. Era prea târziu ca să se mai răzgîndească.

Știa pe dinafară toate motivele pentru care nu trebuia să se ducă la ea. Din nefericire, nici unul nu stătea în picioare în fața sentimentului său de vinovăție că a jignit-o. Încercînd să-și protejeze propriile sentimente, fără să-și dea seama i le lo-vise pe ale ei. Și nu avea de ce să-l liniștească faptul că auzise de la King că în mod sigur ea avea neplăceri mai mari decît lăsase să se vadă. Îi povestise doar cîteva întîmplări mai ciudate, în special de la ea de acasă. Își aducea ceva aminte și despre rezervorul de benzină, dar nu ascultase cu foarte mare atenție.

Practic, o aruncase afară din birou, își repro-șase el. Și toate astea, pentru că voia să se

protejeze pe sine. Era timpul să se poarte ca un adult, nu ca un adolescent frustrat, care nu putea ajunge să se scarpine. Măcar de dragul lui King și tot ar trebui să cerceteze întâmplările ciudate prin care trecuse ea. Sau crezuse că trecuse prin ele. Și apropierea dintre ei se putea rezuma doar la atât.

La distanță de două blocuri de hotel, John trebui să tragă mașina în afara străzii, deoarece venea în viteză o mașină de pompieri, cu sirena pornită pentru ca să i se facă drum liber. Deci norocul său în ceea ce privea circulația, nu se îmbunătățise cu nimic față de dimineață. Când se opri la semaforul următor, văzu o altă mașină de pompieri traversînd intersecția din fața lui.

Cînd coti, în sfîrșit, pe strada unde se înălța hotelul *Ambassador*, rămase surprins, văzînd cele două mașini de pompieri și alte mașini de salvare, blocînd strada, din fața hotelului.

Scara de la prima mașină de pompieri era ridicată pînă la o fereastră de la etajul patru. Fereastra era spartă și fumul negru ieșea de acolo, în rotocoale. Amintindu-și numărul camerei gravat pe tăblița cu cheia de hotel, pe care o avea în buzunar, John simți cum îi trece un fior de gheață

pe șira spinării.

Camera lui Silver se afla la etajul patru.

Parcă ilegal și ieși în grabă din mașină, ocolind o ambulanță și două mașini de poliție; mai trecu și pe lângă mașina de pompieri, ca să ajungă la intrarea hotelului. Un polițist masiv îl opri cu brațul întins, în timp ce prin ușile groase de sticlă ieșeau doi asistenți din corpul paramedical, ducând pe targă o femeie.

John vru să se întoarcă, să caute o intrare laterală, dar tocmai atunci prinse dintr-o privire imaginea unei fețe palide, mînjită cu funingine pe o parte, încadrată de păr negru ca smoala. Pe gura și nasul femeii, fusese aplicată o mască de oxigen. Era acoperită cu alb de la umeri pînă la picioare, lăsînd să se vadă doar un vîrf de pantof roz.

Lui John i se tăie respirația. Femeia avea ochii închiși și părea că nu respiră. Simți cum îl cuprinde un frison înghețat, la gîndul că Silver ar fi rănită grav. În piept i se răsuci o durere ascuțită, dar mintea i-o luă înainte, judecînd că nu putea să fie moartă. N-ar fi acceptat așa ceva. Nu putea să accepte.

– Silver! murmură el.

Se strecură pe sub brațul polițistului și, ignorându-i somația, se apropie de unul din asistenți, rugându-l să-i spună în ce stare era Silver.

– Sînt un prieten de familie. Se face bine, domnișoara Knight?

Bărbatul încuviință din cap.

– Se pare că a inhalat doar fum, dar nu are arsuri. O ducem la spital, pentru un control mai amănunțit, dar e în regulă.

Mergînd pe lîngă targă, John îi apucă mîna care stătea liberă pe cearceaf. Parcă i se destinse ceva înăuntrul lui cînd îi simți mîna caldă.

– Silver? Eu sînt, John, John Lomax. Deschide ochii.

Ea îl ascultă imediat, întîlnindu-i privirea. Expresia din ochi era curios de goală. Era ca o privire acordată oricărui străin.

Vru să-i stoarcă un cuvînt. Mai multe chiar, deși ar fi preferat s-o ia în brațe, s-o țină în deplină siguranță.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, surprins de sunetul răgușit al propriei voci, de parcă inhalase și el fum.

Ea își ridică masca cu mîna liberă și răspunse cu glas îngroșat:

Jocul cu dragostea

– Imaginația mi-a jucat din nou feste.

Lui John i se opri respirația, când realizează ce a vrut ea să spună. Viața îi fusese în pericol datorită focului ce izbucnise în hotel. Nu se aștepta ca el s-o creadă.

Fu nevoit să-i dea drumul la mină, când asistenții ajunseră în spatele ambulanței și băgară targa înăuntru.

Silver închise din nou ochii, rupînd, efectiv, legătura cu el. După ce întrebă un asistent la care spital urmau s-o ducă, John se retrase și ușile fură închise.

Stătea în stradă, uitîndu-se la ambulanța care se strecura printre mașinile din drum, incluzînd-o și pe a lui. Becul roșu de deasupra ambulanței, fu pus în mișcare, nu însă și sirena. Imediat ce ambulanța ieși din cîmpul vizual, John se întoarse și se îndreptă spre hotel. Avea de gînd să afle ce naiba se întîmplase în camera ei de hotel.

După două ore, John trăgea draperia din rezerva de la urgență și intra înăuntru. Silver stătea pe marginea unei mese de consultații, încheindu-se la bluza roz, șifonată. Avea fața și mâinile curate, dar hainele mai emanau miros de ars. Lîngă ea, făcut ghemotoc, se afla un halat de

spital. Privirile-i sugerau o expresie de curiozitate politicoasă, pînă în clipa în care realizează cine intrase.

Atunci se uită în jos spre bluză, ignorîndu-l complet.

Observă că-i tremură mîinile.

– Tocmai am vorbit cu doctorul care te-a examinat. Spunea că-ți dă voie să pleci.

Ea continua să se uite în jos, în timp ce-și îndesa bluza în fustă.

– Mi-a spus și mie același lucru. Dacă ai venit să mă duci înapoi la hotel, să știi că-ți pierzi vremea. Am rugat pe una dintre surori să-mi cheme un taxi.

– Iar eu i-am spus surorii să-l decomande.

Ridică ochii să-l privească.

– De ce ai făcut asta? Acum trebuie să-l mai chem o dată..

El ridică din umeri.

– N-ai decît. Am să-l decomand din nou.

– Te muștră conștiința, John? Întrebă ea, destul de iritată. Ești răspunzător de afacerile tatălui, nu și de fiică.

– N-am de gînd să mă cert cu tine, Silver. Ți-am luat lucrurile de la hotel, sînt la mine în

mașină. Ai să stai la mine.

– Nu, nu stau.

– Nu, te rog, Silver. Ți împun. Am vorbit cu șeful pompierilor și cu directorul hotelului. Fumul a fost cauzat de o defecțiune a instalației electrice de la baie. Nu a fost ceva foarte periculos, ca un foc adevărat, dar ai fi putut să te sufoci. Nu mai poți sta în camera aceea, așa cum e acum și alte camere nu mai sînt libere.

– Hai să vorbim pe față, pronunță ea rar cuvintele. I-ai crezut pe șeful pompierilor și pe directorul hotelului cînd ți-au explicat ce s-a întîmplat, dar pe mine nu m-ai crezut cînd am vorbit despre toate celelalte lucruri care mi s-au întîmplat. Ceea ce miroase mult mai rău decît miros eu acum, John.

– N-a fost vorba că nu te-am crezut, Silver. N-am vrut să fiu amestecat în treburile tale, fie chiar pentru un timp scurt.

– Ți-ai îndeplinit dorința. Nu mai e nevoie să fii amestecat în treburile mele. Instinctul tău acționează mai bine decît al meu. Nu mi-am închipuit că ai să continui să anticipezi, după tot acest interval de timp.

– Silver!

– Mă întorc înapoi la New York, imediat ce-mi recuperez mașina de la hotel. Dacă ai să-mi lași valiza la recepție, am s-o iau, după ce comand alt taxi.

John stătea în cumpănă, neștiind cum și cît să-î spună. Avusese deja un șoc zdravăn astăzi, dar trebuia să afle că nu e cazul, să se gîndească să se întoarcă direct la New York.

Fără să mai pună la socoteală faptul că nici n-ar fi lăsat-o. Se apropie să o ajute să-și pună jacheta.

– Silver, nu se poate să te întorci la New York. Ea își puse jacheta, fără să se uite la el.

– Bineînțeles că se poate. Le-am spus celor de la poliție și șefului pompierilor tot ce am știut, adică nu prea multe.

– Mie nu mi-ai spus ce s-a întîmplat.

– Și de ce, mă rog, ți-aș spune, cînd nu crezi o vorbă de a mea?

– Nu mă sîcii, Silver. Îți voi răspunde la fel. Ea oftă adînc.

– Stăteam în pat, cînd am simțit miros de fum.

– Nu dormeai?

– Nu. Rîse puțin. Aveam mai degrabă chef să bat pe cineva decît să dorm.

Jocul cu dragostea

– Să fii bucuroasă că erai montată împotriva mea, că nu puteai să dormi. Poate că asta ți-a salvat viața. Ce ai făcut când ai simțit fumul?

– Când am văzut că venea pe sub ușa de la baie, am sunat la recepție. Apoi am deschis ușa, să văd dacă pot să fac ceva.

– Asta n-a fost o mișcare prea bună, spuse el cu severitate. Încă mai avea destul de vie în minte imaginea cu ea întinsă pe targă. Chiar și un copil de cinci ani știe că nu trebuie să deschidă o ușă de la încăperea unde s-ar putea să fie un incendiu.

– Eu nu mă încadrez aici. Își ridică colțul gurii, într-un zîmbet slab. În ultima vreme am făcut o mulțime de prostii.

Nu comentez deloc, știind că se referea și la faptul că-i ceruse ajutorul, fapt ce fusese trecut tot pe lista ei cu prostii.

– Ca să te întorci azi la New York, spuse el, ar fi tot o prostie. Nu ești în starea în care să conduci atât de mult, chiar dacă ai fi putut.

Îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce vrei să spui, cu chiar dacă ai fi putut? Ți-am spus că mă simt bine. Mirosoasă ca o oală afumată, dar mi s-a pompat destul oxigen, ca să am

plămîinii curați. N-am arsuri și nici nu mai sînt lucruri pe care să le spun autorităților, care să-i ajute la cercetări. Așa că nu mai am nici un motiv, ca să rămîn.

O întoarse cu fața spre el, calmîndu-se cînd o simți că devine crispată. Degetele îi apucară strîns umerii, ca să nu poată să se retragă din strînsoarea lui.

— Nu poți să te întorci la New York, pentru simplul motiv că nu mai ai mașină.

Ochii i se măriră și-l privi temătoare, de parcă-l vedea cum își pierde mințile, fără nici o șansă de revenire.

— Ba da. Am. Este parcată lîngă hotel.

Văzînd cum gura lui se strînse într-o linie dreaptă, își schimbă încet expresia, într-una de resemnare goală. Se rezemă de masa de consultații, în timp ce-l întrebă cu glas pierit:

— Ce s-a întîmplat cu mașina mea?

— A fost lovită, împreună cu alte patru mașini parcate pe același rînd. Un paznic de la parcare hotelului a relatat despre acțiunea de vandalism, tocmai cînd eu eram la director și vorbeam cu el. Directorul mi-a spus că a fost silit să mai angajeze pază suplimentară în ultimele două luni, tocmai

Jocul cu dragostea

datorită acestor acțiuni de vandalism și a furturile. Nu există nici o dovadă că mașina ta ar fi fost prima vizată. Probabil este vorba despre același ghinion de care se pare că te-ai lovit în ultima vreme.

– Cît de tare mi-a fost avariată mașina?

– A trebuit s-o remorchez pînă la mecanicul meu, ca s-o verifice, dar, oricum, n-ai să poți s-o conduci pînă nu va fi gata. Au fost smulse niște furtunuri și cabluri de la motor, iar mecanicul crede că ți s-a pus zahăr în rezervorul de benzină. O să știm cît de mult a fost avariată, abia într-o zi, două.

John ar fi dorit s-o ia în brațe și s-o strîngă pînă i-ar fi dispărut expresia rătăcită din priviri. Ideea că atingerea nu i-ar fi fost primită, îl făcea să sufere cu o durere pe care n-o mai simțise pînă atunci.

Silver își suflecă mînele de la jachetă cu mișcări bruște, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

– Să-mi dai nota de cheltuieli pentru reparațiile pe care le face mecanicul tău, oricare ar fi ele. Am s-o sun mîine dimineață pe secretara ta și am să-i dau adresa unde mă poate găsi.

– Nu o să fie nevoie. Știe unde stau.

O privi de sus în jos.

– Ești gata de plecare?

– Nu merg la tine, John, spuse ea cu hotărîre.

Există și avioane, mașini de închiriat, autobuze, adăugă ea, privind în jur și căutîndu-și poșeta. Găsind-o pe un dulăpior din spatele mesei, își petrecu cureaua peste umăr, făcîndu-se că nu observă urmele de funingine de pe piele. Poți să-ți liniștești conștiința, punîndu-ți-o la păstrare, așa cum obișnuiești. King n-o să te învinovătească pe tine pentru ceea ce mi se întîmplă mie, dacă asta este ceea ce te deranjează. N-am de gînd să-i spui nici lui, nici altcuiva cît de prostește m-am purtat, venind mai întîi aici. Nici focul n-a fost...

Se întrerupse, cînd el o apucă de braț.

– Dă-mi drumul.

O trase afară din rezervă.

– Nu, cît trăiesc, spuse el, așa că ai face bine să nu te mai împotrivești.

Ea se împotrivi totuși.

– N-am știut pînă acum că ai probleme cu auzul, Lomax. La naiba, lasă-mă!

Se găseau acum în camera de primire a urgențelor. Angajații spitalului și pacienții întorse-seră capetele și se uitau la ei.

Jocul cu dragostea

Coborînd vocea, îi șuieră:

- N-am de gând să stau cu tine, Lomax.
- Se pare că-ți mai închipui, că ai de ales.

Îi opri o soră cu niște fișe în mînă, punînd-o pe Silver să le semneze, ca să-i oficializeze externarea. În timp ce-și împăturea copiile și le îndesa în geantă, era conștientă de tenșiunea ce emana dinspre bărbatul de lîngă ea.

Nedorind să facă o scenă în camera de gardă, se chinuia să găsească o metoda prin care să scape de John. Nu-și făcea iluzii despre faptul că a venit la spital, să o caute. Nu o făcuse din cauză că era interesat direct de ea. Se afla acolo de dragul lui King. Nu-i trebui mult să-și cîntărească șansele. După spusele lui John, nu putea să se întoarcă la New York cu mașina ei. Gîndul de a repeta acea călătorie lungă, o făcu să renunțe la ideea de a închiria o mașină. Îmbrăcămintea și părul încă îi mai miroseau a fum. Și, cum John îi spusese că are bagajul ei în mașina lui, se hotărî să meargă cu el, să facă un duș și să se schimbe. Abia apoi se va gîndi ce are de făcut.

Îndreptîndu-și cureaua genții de pe umăr, își ridică fața să-l înfrunte.

- În regulă.

- În regulă, ce? întrebă John, bănuitor.
- Îți accept oferta.

Expiră adânc, nefiind conștient că-și ținuse pînă atunci respirația.

- De parcă ai fi avut altceva de ales, murmură el.

Continuă să o țină ferm de braț, în timp ce părăseau camera de primire, cu toate că ea nu-i mai opunea acum nici o rezistență. I-ar fi plăcut să știe ce anume o făcuse să fie deodată mai înțelegătoare, dar nu întrebă nimic. Îi era de-ajuns că mergea cu el de bunăvoie.

Era mult mai ușor așa, decît s-a arunce peste umăr și s-o care la mașina lui.

Trei

Silver nu se prea gîndise unde locuia John în toți acești ani. Totuși, dacă ar fi fost să ghicească, ar fi optat pentru un imobil vechi, maroniu, de două-trei etaje, situat într-un cartier mai periferic. Imobile asemănătoare se înșirau acum, pe marginile străzii înguste. Multe ferestre etalau perdele de dantelă și ghivece de flori, deja împodobite cu primele flori de sezon. De la o fereastră deschisă, de vizavi, se auzea un sunet de vioară.

Silver avea senzația că s-a întors în timp, într-o perioadă mai blîndă, mai calmă. Manhattan-ul, cu mulțimile lui, cu aglomerația și cu modul alert de

viață, i s-a părut deodată, ca făcînd parte dintr-o altă lume.

John parcă în fața unei clădiri ce avea numărul săpat în ciment, deasupra unei intrări duble. Ca de obicei, fața lui nu lăsa să se vadă nici un fel de expresie.

– Aici stai? întrebă ea.

– Ocup doar o parte din parter. Mai sînt încă trei chiriași.

Cînd el deschise portiera mașinii, ea procedă la fel, pășind pe trotuarul lat din fața reședinței impunătoare. Pe treapta de sus stătea o femeie în vîrstă, îmbrăcată într-un capot de stambă, peste care avea un șorț alb, scrobit. Lîngă ea, stătea o fetiță, cu o expresie fericită că-și întrerupsese joaca pentru conul de înghețată ce i se dezgheța în mîna. Cînd le zîmbi, apăru locul gol din față, de unde-i căzuseră doi dinți.

Văzîndu-l pe John, femeia ridică mîna, în chip de salut.

– John, am făcut împreună cu Hilary, fursecuri de ciocolată. Vreți și voi cîteva?

John luă din portbagaj, valiza lui Silverși o urmă, pe trotuar.

– Ce zici? o întrebă. Ai chef de frusecuri proas-

Jocul cu dragostea

pete de ciocolată?

– Nici nu-mi mai aduc aminte cînd am mîncat ultima dată fursecuri făcute în casă, îi spuse ea femeii, în timp ce urcau scările. Vă mulțumesc. Aș vrea să gust cîteva.

Vecina lui John se ridică încet, chinuită de dureri, apucîndu-se cu mîna de balustrada de fier forjat. O cercetă cu privirea pe Silver, văzînd-o îmbrăcată cu hainele murdare de fum, dar se obținu s-o întrebă ce i se întîmplase.

– Sînt Freda Christian, iar copila asta plină de înghețată este Hilary, meзина fiului meu.

Silver strînse mîna fragilă a femeii.

– Bună ziua. Mă numesc Silver.

Copila se uita la ea cu ochi mari, albaștri, plini de curiozitate.

– Silver,¹ este un nume ciudat.

Silver zîmbi pentru prima oară, în acea zi.

– E adevărat.

– E nostim să ai un nume ca de creion.

– Mai există și un metal lucios, căruia i se spune așa. Cu mult timp în urmă, oamenii obișnuiau să poarte armuri de argint. Cred că, mai

1. Argint

degrabă, de aici s-au inspirat părinții mei când mi-au ales prenumele. Numele meu de familie este Knight.¹

– Adică la fel ca al celor care purtau armuri zăngănitoare și se luptau cu halebarde? Nu ca acela al nopții,² când soarele apune și se face întuneric?

Încântată de judecata fetei, Silver spuse:

– Ai dreptate, Hilary. Din păcate, astăzi nu mai există cavaleri în armuri strălucitoare.

Hilary se încruntă.

– Unde sînt cavalerii?

– Au dispărut ca și dinozaurii.

Fetița se strîmbă.

– Nu mi-ar fi plăcut, dacă miroseau urît.

– Ești grozavă, răspunse Silver, aruncîndu-i o privire rapidă lui John care stătea cu o treaptă mai jos, în urma ei. O femeie trebuie să respecte întotdeauna niște principii, mai ales când este vorba de relațiile ei cu bărbații.

Neluînd în seamă înghețata care-i curgea pe mîină, Hilary se uită la valiza din mîna lui John,

1. Cavaler.

2. Cavaler se pronunță la fel ca noapte.

Jocul cu dragostea

apoi din nou la Silver.

– Ai să stai să dormi cu unchiul John?

Silver îl privi din nou pe John. După lipsa lui de expresie, își dădu seama că trebuie să se descurce singură.

– E vorba mai mult despre posibilitatea de a mă schimba de haine, Hilary. Așa după cum vezi, astăzi m-am murdărit și trebuie să fac o baie și să mă schimb cu haine curate. Unchiul John s-a oferit să mă lase să fac treaba asta la el acasă.

Bunica fetei scoase un sunet muștrător și îngăduitor, în același timp, privind-o pe Hilary de sus în jos.

– Pare o soluție bună și pentru tine, domnișoară. Pot să jur că ai mai multă înghețată pe tine, decât în burtică.

În timp ce Silver îl urmă pe John, o auzi pe Hilary spunând:

– Nu trebuie să juri, bunico. Tata spune că nu e frumos.

În timp ce o lăsa pe Silver să intre pe ușă, John o văzu că se amuza.

– De fapt, nu sînt unchiul ei.

– Mi-am închipuit asta deoarece mi-am adus aminte că tata spunea că n-ai nici un fel de rude.

Pășind pe pardoseala de gresie de la intrare, văzu că holul ducea spre niște scări.

– În ce parte este apartamentul tău?

El făcu semn cu mîna.

– Înainte. Și prima ușă din dreapta.

Cînd ajunse în dreptul ușii, păși într-o parte, ca să-i permită lui John să descuie. El o deschise și așteptă ca ea să intre.

Silver se simțea jenată, oarecum, să intre în apartamentului, deși; dacă ar fi întrebat-o care este motivul, n-ar fi știut ce să-i spună.

Prima impresie, de cum trecu pragul, fu să observe mobila închisă la culoare a camerei de zi și tapetul verde-crud al pereților. Canapeaua și cele două fotolii erau îmbrăcate într-un material în dungii, alb cu verde-închis. Pe peretele de deasupra unui scrin, cu partea de sus rotunjită, se aflau una lîngă alta două reproduceri cu scene de vînătoare.

Lîngă celălalt perete, trónau două biblioteci tic-site de cărți, cele mai noi bestsellers, cu copertele lor colorate, stăteau alături de cele clasice, legate în coperte vechi, din piele. Cotoarele uzate dovedeau că acest fond de literatură nu servea doar aparențelor.

Jocul cu dragostea

Absența televizorului te ducea cu gîndul la faptul că John fie că nu era interesat sau nu avea timp să se uite, fie că avea unul în dormitorul lui. Nu exista nici un bibelou, nici o fotografie personală, ba chiar nici o plantă, de parcă ar fi fost în propriul ei apartament și totuși camera respira un confort calm, îmbietor.

– Îmi place la tine, John, spuse ea. Ți se potrivește.

El privi de jur împrejur, mirîndu-se de cele zise de ea. Nu-și pierduse deloc timpul atunci cînd își alesese mobila. Se dusese la două magazine, indicase ce-i plăcea și plătise.

În momentul în care o invitase pe Silver în apartamentul lui, nici nu-i trecuse prin minte că va fi impresionat s-o vadă acolo. Părea că se schimbă, și aerul din cameră, că vibra de fluxul de atracție ce-i circula prin trup. Și din nou își dădu prea tîrziu seama că locuința sa n-o să mai fie niciodată aceeași, acum că ea se afla aici.

– Am niște puncte comune cu această locuință, spuse el. A trecut prin multe furtuni și a rămas neclintită, supraviețuind. Și sîntem la fel de căliți de trecerea anilor.

Silver ar fi putut să comenteze această ultimă

afirmație a lui, dar o lăsă să treacă nebăgată în seamă.

– De când stai aici?

Ezită un pic.

– Am cumpărat-o a două zi, după ce King mi-a oferit slujba de director executiv.

Ea observă reținerea lui de dinainte.

– Locuința sau casa întreagă.

– Casă.

Se uită la el, cu capul ușor înclinat într-o parte.

– Nu prea îți vine ușor să vorbești despre tine, nu-i așa?

Ridică din umeri.

– Nu mi se întâmplă prea des să fiu întrebat despre probleme personale.

Silver ar fi vrut să-l întrebe cum de a putut să se întâlnească un polițist ca el, din New York, cu tatăl ei, un artist, și cum de a ajuns să fie în fruntea unei corporații atât de mari precum cea a lui King, dar nu apucă s-o facă pentru că nu-i lăsă răgaz pentru asta.

Ocolind-o, îi duse valiza într-o încăpere de dincolo de hol. Îl urmă, recunoscînd stilul de a tăia orice conversație. Plecase pur și simplu. Se opri în cadrul ușii, uitîndu-se cum îi pune valiza pe un

Jocul cu dragostea

raft de la picioarele patului dublu.

După ce studie încăperea cu pereți albi, cu draperii, de culoare verde-închis și cu patul acoperit cu o cuvertură cu desene geometrice, alb cu verde, se trezi că ia în considerare alternativa de a nu se mai întoarce imediat la New York.

Camera de oaspeți a lui John era atrăgătoare, confortabilă și mai avea și avantajul de a fi în siguranță, din moment ce nimeni nu știa unde se află. Locuitul în apartamentul ei ajunsese un coșmar, din cauza unor incidente inexplicabile. În schimb, aici, cu John, nu mai avea de ce să se teamă de cine știe ce altă surpriză neplăcută.

Asemenea gânduri avură aproape darul să-i clatine hotărîrea de a părăsi imediat Raleigh-ul. Aproape, pentru că își aminti despre atitudinea lui de la birou. Răspunsese din reflex, refuzînd s-o ajute. Probabil că l-a muștrat conștiința, după incidentul de la hotel. Nu dorea probabil să fie nevoit să-i spună tatălui ei că, singura fiică a lui King, venise la el s-o ajute și că el o refuzase. În același timp, își aminti că John sosise la hotel cînd ea era scoasă de acolo. N-avea de unde să știe că intrase într-o nouă încurcătură.

Atunci de ce venise la hotel?

Glasul lui John o readuse înapoi, în prezent.

– Există o singură baie, pe care va trebui s-o folosim împreună. Se află imediat lângă camera ta. Dormitorul meu este de cealaltă parte a holului.

Se duse la valiză și desfăcu încuietorile, cu zgomot.

– Te superi dacă fac acum un duș? Aș vrea să înlătur fumul ăsta și să-mi pun ceva curat.

– Când ți-am împachetat lucrurile, am simțit că miros toate la fel ca hainele de pe tine. Trebuie să spălate toate. Pe ușa de la baie este agățat un halat, poți să-l pui pe tine.

– Nu pot sta doar în halat pînă cînd îmi sînt curățate toate lucrurile.

Mai ales, nu în halatul lui, adăugă ea în gînd.

– Alege ce trebuie dat la curățat și ce poate fi spălat. Am mașină de spălat și uscător, așa că poți avea ceva de purtat, în mai puțin de o oră.

Din nou îi interzise orice comentariu, îndepărîndu-se. Din ușă, îi aruncă o privire peste umăr.

– Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești în camera de zi; am de dat niște telefoane.

– N-ai de gînd să te întorci la birou?

John nu-i răspunse imediat. Atenția îi fu reținută de obiectul de nailon și dantelă, pe care ea

Jocul cu dragostea

Îl scosese din valiză și-l ținea în mână. Dumnezeu, bikinii negri erau aproape transparente. Încleștă pumnii, la gândul că și-ar plimba mîna pe sub ei, pe pielea caldă și moale a lui Silver.

Cînd vorbi, vocea îi era mai aspră decît avusese de gînd.

– E prea tîrziu.

Silver se încruntă cînd îl văzu ieșind din camera de oaspeți. Îl auzise pe tatăl său spunîndu-i fratelui ei, Michael, că John Lomax mîncă, bea și dormea la *Knight Enterprises*. Știind acest lucru, nu putea să înțeleagă de ce-i spunea acum că era prea tîrziu, în mijlocul zilei. După spusele lui King, John lucra în mod normal douăsprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămînă.

Dacă John s-ar fi întors la lucru, ar fi putut și ea să plece. Ar fi lăsat un bilet cu instrucțiuni cum să se procedeze cu mașina, cu mulțumiri pentru că i-a folosit casa și cu scuze pentru că l-a deranjat.

Fusese o idee nefericită să vină în Kentucky, un semn că devenise nevrîcoasă. Trebuia să iasă cît mai repede din viața lui John și să revină la propria ei viață. Cu asemenea gînduri, se apucă să scotocească prin valiză, căutînd ceva de îm-

brăcat care să nu semene cu lucrurile afumate ale unei fete dintr-o tabără de corturi, pentru cerceți. Nu găsi însă nimic. John nu exagerase. Toate miroseau a fum. Nu-i suridea deloc ideea de a se îmbrăca cu haine murdare și de a le suporta tot drumul înapoi, pînă la New York. O să-și amîne plecarea pînă va avea niște schimburi curate.

A trebuit să se spele de trei ori pe cap, pînă a scăpat de mirosul de fum și finingine din părul ei bogat. S-a frecat, fără milă, pe corp și pe față cu bucata de săpun cu miros de santal, pînă cînd constată cu satisfacție că i-a dispărut mirosul de fum.

După ce s-a șters cu prosopul gros, se înfășură în halatul negru, de mătase, ce atîrna pe spatele ușii de la baie. Își legă cordonul strîns în jurul taliei subțiri, suflecîndu-și de trei ori mînele, în timp ce reflecta, uimită, asupra faptului că halatul lui John era făcut din mătase neagră. Și-ar fi imaginat mai degrabă că poartă ceva mai plin sau ceva de genul celor de catifea raiată. Sau, pur și simplu, un prosop înfășurat în jurul taliei. Acest gînd o duse la imaginea lui, cu pieptul și picioarele goale, cu un prosop umed atîrnat mai

Jocul cu dragostea

jos de talie. Știa că dacă l-ar fi mîngîiat, l-ar fi simțit neted și tare sub palme, cu pielea moale și caldă.

Mătasea emana un miros cunoscut. Crescînd laolaltă cu frații ei, ajunsese să cunoască un sortiment larg de parfumuri bărbătești, dar nu putea să-și dea seama de la ce provenea acesta.

Ridică mîna să-și mai suflece încă o dată mîneca. Cu brațul sus, simți mirosul și mai tare, atunci își dădu seama că parfumul suav, pe care-l adulmeca, venea chiar de pe pielea ei. Cu un fior, se mîngîie pe braț, de parcă ar fi vrut să înlătore parfumul. Nu era apă de colonie, ci parfumul era de la săpunul lui. Pielea ei avea acum același miros ca și a lui John. Se spălase și el pe tot trupul cu aceeași bucată de săpun, pe care o folosisese ea acum cîteva minute.

Scutură din cap, ca pentru a-și îndepărta sentimentul de intimitate pe care i-l crease imaginația. Grozav, reflectă ea. De parcă mai avea nevoie de ceva care să-i reamintească de John. Acum îi mai păstra și mirosul pe piele.

După ce scotoci, fără succes, prin dulăpioare și prin cîteva sertare, căutînd un uscător de păr, își înfășură capul într-un prosop, în stil de turban.

Nu-și amintea să fi avut uscătorul la ea în valiză. Ultima dată când l-a văzut, a fost la hotel. Îl lăsase pe polița de la baie, când își despachetase lucrurile. Probabil că John ocolise zona plină de fum a băii.

Se îndreptă, prin hol, spre camera de zi, ca să-l întrebe de uscător. Ca să se usuce în mod natural la păr, ar avea nevoie de câteva ore și arăta ca un pământuf încălzit.

Pe la jumătatea holului îi auzi glasul și păși pe nesimțite, când își auzi pomenit numele.

John se arăta de acord cu ceea ce spunea interlocutorul lui de la celălalt capăt al firului.

– Știu. Crede-mă Nick, dacă aș fi găsit o altă soluție, o aplicam. După o pauză, continuă: Nu, te sun eu dacă trebuie să vin. Am vrut doar să-ți dau un fir, ca să fii în temă și pregătit, dacă trebuie să apelez la tine.

După câteva secunde, adăugă rîzînd:

– La naiba, eu sînt mai amenințat, decît este ea și cu cît stă mai mult, cu atît devine și mai periculos.

Deși nu făcuse nici un zgomot, pășind cu picioarele goale, John o simțise cumva și se întoarse. Se freca cu palma la ceafă, dar când o

Jocul cu dragostea

văzu, mîna îi scăpă în jos.

Termină convorbirea.

– Sună-mă, Nick, dacă afli ceva. Poți să mă găsești aici sau la birou.

În timp ce punea receptorul în furca telefonului, continua s-o fixeze, privind-o cu o intensitate care o jena.

Ridicînd mîna spre turbanul făcut din prosop, ea spuse:

– N-am reușit să găsesc uscătorul de păr. Ai așa ceva?

El scutură din cap.

– Am să împrumut de la vecina care stă la etaj. Privi spre telefon, apoi din nou la ea. Nu vrei să știi cu cine am vorbit?

– Nu, răspunse ea. Am ieșit doar să te întreb despre uscătorul de păr. Telefoanele nu sînt treaba mea.

– Oricum, tot am să-ți spun. Nick Archer este un prieten de pe vremea cînd eram în poliție. O să inițieze cîteva cercetări în clădirea în care se află apartamentul tău. Cînd îi văzu expresia sobră, ridică mîna. O să fie foarte discret. Nimeni n-o să-și dea seama că este vorba despre o investigație. O să pună doar cîteva întrebări.

– Ce o să-i întrebe pe vecini? Dacă o cunosc pe doamna nebună de la etajul zece?

– O să încerce să afle dacă au avut și ei probleme asemănătoare, ca să vadă dacă este vinovat de ele cineva din clădire.

– Majoritatea chiriașilor sînt oameni ocupați, care încearcă să-și consolideze profesile și căsniciile. Nu cunosc pe nimeni dintre cei pe care i-am întâlnit, care să aibă timp sau să fie genul de oameni care să-mi joace feste.

– Dacă se dovedește că e adevărat, o să-i elimine dintre suspecti. De acolo trebuie să înceapă. Se opri, iar privirea îi deveni și mai intensă. Pericolul la care mă refeream, nu are nimic de-a face cu faptul de a fi pregătită să ascuți și să scuzi! Dacă îmi cer scuze, pentru că nu te-am luat în serios cînd ai fost la mine în birou, crezi că este suficient?

– Nimic nu echivalează cu trei strigăte de ajutor pentru a face pe cineva să creadă că acesta e cu adevărat necesar, murmură ea.

El se încruntă.

– Tot mai ești pornită împotriva mea, nu-i așa?

Dîndu-și seama că nu avea de gînd să abandoneze subiectul, Silver se îndreptă spre canapea

Jocul cu dragostea

și se așază. Își strânse picioarele sub ea, trăgînd de halat, ca să și le acopere, și se sprijini de spătar.

– Sînt mai mult furioasă pe mine, decît pe tine. Am greșit, crezînd că ai să faci un semn cu bagheta magică și ai să înlături toate problemele mele. Eu ar trebui să fiu cea care să-mi cer scuze. Privirea îi alunecă în jur, prin camera de zi, apoi se întoarce spre el, observîndu-l cum își desface cravata de la gît.

Ți-am întrerupt munca și am dat buzna în casa ta. Nu asta am intenționat cînd m-am hotărît să vin la tine.

– Silver, de ce ai venit la mine? De ce nu te-ai dus la unul dintre frații tăi?

– Ei n-ar fi putut fi obiectivi, pentru că țin la mine. Tu nu ții. Și în investigațiile pe care le-ar fi făcut, ar fi amestecat și subiectivismul lor, în timp ce tu ai fi abordat problema fără nici un fel de angajament personal, care te-ar fi menținut pe drumul cel bun. Și mai este vorba și despre experiența ta anterioară, ca polițist. Ai fi știut ce anume să întrebi, ce sfaturi să-mi dai, ce anume trebuie să fac, ca să descopăr cine este autorul acestor farse și cum să previn alte surprize.

John se încruntă din nou. Îl enervase la culme faptul că o auzise spunînd că nu ține la ea. Ținea la ea, al naibii de mult.

– De ce, eu, Silver? insistă el. Ai fi putut merge la poliție sau la unul dintre prietenii tăi, din New York, dacă n-ai vrut să-i alarmezi pe frații tăi. N-ar fi fos nevoie să conduci atîta drum pînă la Kentucky. De ce eu?

Încrucișîndu-și brațele, își bîgă mîinile prin mînecele halatului.

– Ți-am spus. Era noapte tîrziu cînd am plecat și nu gîndeam clar. Nici nu știi cum e să fii speriat și singur în miez de noapte, oricine în situația asta, face prostii.

John o întrebă din nou:

– De ce eu, Silver?

Se dădu jos de pe canapeă, păstrîndu-și mîinile în mînecele halatului, și cînd păși, halatul se desfășură ca o trenă de mireasă.

– Hai s-o lăsăm baltă, John. Nu mai contează.

– Silver, spuse el cu o nuanță metalică în voce, contează. De ce eu?

Se opri din mers și se întoarse cu fața spre el.

– Bine, pronunță ea, aspru. Alături de tatăl și frații mei, ești singura persoană în care am încredere. N-are importanță de ce anume simt eu

Jocul cu dragostea

așa, din moment ce mi-ai dat de înțeles foarte clar că eu nu sînt chiar persoana ta favorită, dar ăsta este adevărul. Chiar dacă am știu că nu mă placi, am considerat că dacă sînt cu tine, nimic nu mă poate atinge. Pentru acel moment, nu-mi doream nimic altceva decît să mă simt la adăpost. Să fiu în siguranță, să pot să închid ochii și să dorm fără teama că mai intră cineva la mine în casă.

– Și soluția ta n-a prea dat roade, nu-i așa? Nici în camera de la hotel n-ai fost în siguranță.

– Dar tu n-ai fost acolo. Își frecă brațele. Nu pot să sufăr chestia asta. Întotdeauna mi-am făcut un merit din independența mea, iar acum mă comport ca un copil mare, căruia îi este frică de propria lui umbră.

– Ceea ce constituie un alt motiv pentru care ai ales ajutorul meu, în locul celui dat de frații tăi. Nu vrei ca eia să știe că a apărut ceva în viața ta, pe care să nu-l poți controla.

– Ai putea avea dreptate. Zîmbetul îi era ușor autoironic. Fiind cea mai mică și singura fată, am crezut întotdeauna că trebuie să demonstrez ceva. Dacă aș fi apelat la unul dintre frați, acesta ar fi lăsat deoparte orice și ar fi sărit să mă ajute, după care m-ar fi tachinat toată viața cu faptul că am nevoie de un bărbat care să aibă grijă de

mine. Ei încearcă să mă mărite, chiar mai mult decât King.

– Fiindcă veni vorba despre King, m-a sunat la scurt timp după ce ai ieșit tu valvîrtej din biroul meu. Era îngrijorat pentru tine, spunea că nu i-ai răspuns la telefoane și nici la faxurile pe care ți le-a trimis.

Ea rămase gînditoare.

– N-am primit nici un fax și nici un mesaj pe robotul de la telefon.

– Trebuie să fie vorba de același farse. King spunea că ți-a trimis din fiecare.

– Ce i-ai spus?

John zîmbi, auzind nota de neliniște din glas.

– I-am spus că te afli aici.

– I-ai spus de ce?

Scuturînd din cap, John adăugă:

– Nici nu m-a lăsat să vorbesc. A făcut propriile sale raționamente și eu l-am lăsat. Nu cred că aveai de gînd să-l faci să ia vreun loc la *Concorde*, ca să vină încoace, așa că nu i-am adus la cunoștință că ai fost deranjată în propria ta casă de vizitatori nepoftiți.

Ea respiră adînc și rar. Expresia de ușurare i se preschimbă într-una de teamă. Își dădu seama, cum va interpreta tatăl ei vizita la Raleigh.

Jocul cu dragostea

– Ce i-ai spus? mai întrebă.

– Nu prea am fost lăsat să spun mare lucru. A ajuns singur la propriile lui concluzii și a declarat că nu mai are de ce să se îngrijoreze, de vreme ce te afli cu mine.

– Știam eu, murmură ea. King te-a determinat să te simți răspunzător pentru mine. De aceea ai venit atunci la hotel după mine, nu-i așa ? Pentru că te-a rugat King să ai grijă de mine. El crede că noi ascundem ceva, că ne plăcem. Trebuia să-i fi povestit în ce mod mi-ai acordat cele zece minute din timpul tău prețios și cum m-ai trimis înapoi la New York.

Se priviră în tăcere mult timp. Apoi John, îi întinse mîna.

– Vino aici.

Ea se încruntă, uitîndu-se la mîna.

– De ce?

– Ai venit de departe. Ai făcut atîta drum de la New York. Încearcă să faci doi pași.

Ea se apropie încet, oprindu-se la o oarecare distanță de el. Își înalță capul, privindu-l cu o expresie provocatoare și hotărîtă.

O luă de mîna și o trase spre el, încet, dar neînduplecat. O auzi scoțînd o exclamație de mirare, apoi o simți cum se mulează, cu toată

moliciunea trupului ei zvelt, de mușchii lui fermi.

– Așa, șopti el, cu voce îngroșată ar fi trebuit să procedez azi-dimineață, nu să te resping.

Își înclină capul și o atinse cu buzele pe gât, în josul urechii. Respirația ei înceată, i-o făcu pe a lui și mai accelerată. Era aproape de necrezut faptul că o simțea aproape.

– Te înșeli, Silver, murmură el, ridicînd capul s-o privească. Nu e adevărat că-mi displaci. Ceea ce nu-mi place, este felul în care mă faci să reacționez.

Lui Silver i se uscă gura. Punîndu-și palmele pe pieptul lui, fu imediat conștientă de pulsul accelerat al inimii.

– Te-ai purtat întotdeauna, de parcă nu mă puteai suferi, îi spuse.

– Mai gîndește-te, Silver. Să rîvnesc la fiica unuia dintre pușinii oameni pe care-i respect, nu este ceva cu care să mă mîndresc. Te-am dorit de cînd erai adolescență.

Deși avea ușurința în a pricepe cele mai multe lucruri, Silver trebui să facă un efort ca să înțeleagă vorbele pronunțate de John.

– Deci, ai fost atît de rece cu mine, în toți acești ani, numai pentru că nu voiai să te simți atras de mine?

Jocul cu dragostea

Gura lui se ridică într-un zîmbet ironic.

– Ca să spui că nu voiam, e puțin cam tare. O mîngîia pe umeri cu palmele, alunecînd ușor cu degetele peste materialul mătăsos.

Azi-dimineață am reacționat din instinct, respingîndu-te, crezînd că dacă nu te mai văd, te pot scoate și din minte. Să-i zicem că a fost o acțiune reflexă. De cînd te-am cunoscut, nu fac decît asta.

– Și atunci, de ce ai vrut acum să rămîn? Nu s-a schimbat nimic. Am rămas aceeași fiică a lui King.

– Cînd te-am văzut întinsă pe targă, adăugă el, cu voce răgușită, neștiind că nu ai nimic, mi-am dat seama că dacă te pierd, înseamnă că am fost cel mai mare prost...

Ea rămase perplexă.

– Este adevărat ce spui?

– Tu ai nevoie de ajutorul meu, iar eu am nevoie să mi te scot din minte. Cu puțin noroc, poate în această săptămînă sau ceva mai încolo, o să ne realizăm amîndoi scopurile.

Silver îl privea fix. I se mai făcuseră declarații pînă acum, dar niciodată în felul ăsta, de parcă ar fi fost o porție dintr-un medicament neplăcut, care trebuia luat în vederea vindecării.

– Stai să văd dacă am priceput, spuse ea. Tu mă vei ajuta în problema mea, dacă te ajut și eu în a ta. Ai să încerci să descoperi cine mă terorizează, dacă am să mă culc cu tine. Am priceput bine?

El scutură din cap.

– Nu e chiar așa. Am să te ajut, indiferent dacă te culci sau nu cu mine. Ne vom iubi, numai dacă tu o vei dori. Nu consider actul sexual ca o întrecere sau ca un mijloc de plată.

– Dar nu mă simt atrasă de tine.

Spuse asta cu atîta energie, cît putuse să adune.

El îi captă privirea, menținînd-o ostentativ, simțind că i-a răspuns la provocare. Apoi, încet, cu o apăsare intenționată, își plimbă degetele peste rotunjimile moi ale sînilor, zîmbind nevăzut la auzul respirației tot mai precipitate. În timp ce mîngîia formele feminine, trebui să se forțeze să-și stăpînească pornirea grabnică, mai ales cînd îi simți sfîrcurile întărite în palmă. Mîinile îi recepționau înfiorarea cu care-i răspundea trupul zvelt la atingerea degetelor.

– Nu sînt singur în situația asta, Silver, spuse el moale. Întotdeauna ne-am simțit atrași unul de

Jocul cu dragostea

altul cînd ne-am întîlnit. Am încercat să înăbușim acest lucru, ironizîndu-ne, dar n-a mers. Trebuie să lăsăm să se consume această atracție, să izbucnească. A venit timpul să terminăm cu asta.

Atingerile îi întunecaseră mintea lui Silver și-i stîrnise simțurile. Încercă să se dea un pas înapoi, dar tot ce reuși fu să fie ținută mai strîns. Închise ochii, simțindu-se ciudat de sufocată, de parcă ar fi alergat la cine știe ce maratôn. Cînd îi deschise din nou, îi întîlni privirea și fu electizată de dorința intensă din ochii lui negri.

– N-am să mă culc cu tine doar ca să mă ajuți, spuse ea.

– Bine. Nu vreau să am o martiră, în patul meu. Voi avea grijă să descopăr ce se petrece cu toate tacticile acelea de intimitate. Treaba cu sexul, este separată.

Silver nu se mai simțise niciodată atît de vie, de temătoare, de bucuroasă și de sensibilizată. Mintea i se oprise parcă, lăsînd senzațiile să se manifeste. Cînd el își aplecă capul, ea se încordă în așteptarea atingerii, deschizînd ușor gura și oferindu-și buzele. De multă vreme dorise să-i simtă gustul.

Dar el nu-i acceptă invitația. În schimb, îi simți

gura fierbinte, moale, pe pielea sensibilă dintre umeri și gât. Fără să-și poată reține oftatul de plăcere, își lăsă capul pe spate. Deși îi dorea gustul buzelor, nu voia nici ca el să se întrerupă din sărut. Mîinile strîngeau, ca apoi să elibereze, atingeau ca să mîngîie. Buzele și limba se desfătau cu pielea ei. Dar nu și gura.

Intensitatea veritabilă a dorinței lui vibra și în ea, făcînd-o să geamă. Nu mai fusese niciodată mîngîiată în felul acesta atît de fin și în același timp atît de fățiș senzual. Își simțea pielea pîrjolită și tremura de reacția puternică a simțurilor ei. Fu străbătută de o dorință irezistibilă să-i descopere gustul pielii. Înfiorată, îl sărută pe gât. Avea gust de păcat și de salvare, de speranță și disperare, de reacție sălbatică și de blîndă împăcare. Era ca o dorință, ca o pasiune, ca o necesitate.

Cînd el își înălță capul, uitîndu-se în ochii ei cu o dorință arzătoare, ce nu putea fi ascunsă, simți că o cuprinde o stranie satisfacție.

– Ai pe cineva la New York? o întrebă el cu glas răgușit de excitație.

Nu putu scoate altceva decît o ușoară negare din cap. Ca să vorbească, ar fi avut nevoie de mai mult aer în plămîni, decît avea acum. Trupul îi

Jocul cu dragostea

era copleșit de dorință, slăbindu-i puterile și întărindu-i-le în același timp într-un fel în care nu-și putea explica nici ei, cu atât mai puțin lui John.

– O să mă ai pe mine atîta timp cît o să dureze! îi comandă el. Ai ceva de spus la asta?

– Dă, îi răspunse ea, cu zîmbet slab. Am vreo sută de îndoili și un milion de întrebări, dar pe moment, nu-mi vine nici una în cap.

El îi urmări cu degetul conturul buzelor umede.

– Vreau ca atunci cînd ne iubim prima dată, să fie luminile aprinse.

Buzele-i ușor întredeschise, nu-i ușurară cu nimic respirația întreruptă.

Îi dădu drumul, înainte ca să apuce să zică ceva.

– Mă duc sus, la Ginger, să împrumut un uscător de păr. Poate că dacă urc scările, obțin același efect ca acela al unui duș rece.

Silver rămase în mijlocul camerei, după ce el ieși. Își petrecu brațele peste talie, ca să-i mai păstreze puțin din căldura corpului, așa cum i se întipărise pe trupul ei.

Închise ochii, cuprinsă de potopul de senzații, retrăind explozia emoțională, pe care el i-o stîrnise. El spusese *cînd*, nu *dacă*, se vor iubi, iar ea

nu făcuse nimic, care să-i schimbe intenția.

Venise în Kentucky, ca să caute soluția la o problemă. Se părea că tocmai se îmbogățise cu alta, una mai gravă, care acum se numea John Lomax. Faptul că recunoscuse că o dorea, o lăsase fără grai, dar în același timp o adusește și pe ea la recunoașterea cauzei opoziției sale, care era aceeași cu a lui. Întotdeauna existase atracția asta între ei, ca un flux invizibil ce trecea de la unul la altul. Abia acum vedea clar.

Tremură fără să-și dea seama când își aminti de senzația gurii lui pe gâtul ei. John o lăsase să întrezărească ceea ce îi aștepta în viitor, dacă ea accepta.

De fapt, nici nu o sărutase și ea deja era întoarsă pe dos de un noian de senzații și dorințe.

Zimbi. Găsise John modalitatea de a-i abate gândurile de la problema ei? Căci atunci când o mîngîia, nu se putea gândi decît la el.

Patru

John o aduse și pe vecina lui, nu numai uscătorul ei de păr. Lui Silver nu-i trebui mult să vadă că aceasta, nu avusese de ales. Micața femeie intră în apartament precum o mică vijelie, plimbându-se și vorbind tot timpul.

Silver nu avusese timp nici măcar să realizeze că poartă halatul lui John, în mijlocul după-amiezei. Chiar dacă vecina lui John observase acest lucru, nu părea să ia în seamă. Silver însă nu putea să sufere gândul că apariția unei femei în halatul lui John, părea să fie ceva la ordinea zilei.

Ea aprecie că părul vecinei, de culoarea scor-

țișoarei, ar fi putut fi coafat cu ajutorul unei descărcări electrice, într-atît îi stătea de țepene și de răsfirate bucele, de parcă alcătuiau un tufiș sălbatic.

Înainte de a-i întinde mîna, înregistrează salopeta albă, de blugi, și tricoul galben, care îmbrăcau silueta micuță.

– Îmi pare atît de bine, Silver, că te-am întîlnit în cele din urmă. Te superi, dacă-ți spun pe nume? Am impresia că te cunosc de multă vreme și deci nu mi se pare normal să fiu formală. Apropo, sînt Ginger Wallis. Arată cu mîna spre tavan. Locuiesc la etaj, dar sînt destul de liniștită, așa că n-o să te deranjez. De obicei, merg cu picioarele goale prin casă, așa că nu puteți să mă auziți țopăind.

Silver își retrase mîna, revenindu-și oarecum din uimirea cauzată de explozia de energie, ce invadase camera.

– Persoana care stă deasupra mea, în apartamentul de la New York, este violoncelist și studiază de cîte ori are timp. Sînt sigură că n-ai să mă deranjezi deloc, în timpul scurt cît stau aici.

Ginger se uită la John.

– Și eu care am crezut...

Jocul cu dragostea

– I-am povestit lui Ginger despre focul din camera de la hotel. John îi întinse lui Silver un uscător de păr.

– Ea merge după-amiază la curățătorie și s-a oferit să-ți ducă și ție lucrurile.

Silver n-ar fi vrut să aibă de așteptat una sau două zile, pînă cînd îi erau gata hainele.

– Drăguț din partea ta, Ginger, dar o să mă ocup eu de ele. Majoritatea lucrurilor sînt lavabile, iar pe celelalte am să le duc la curățat la New York.

– Cine știe cînd o să fie asta? spuse Ginger, pornind-o deja spre coridor. O să începem chiar acum să sortăm lucrurile. Poți să le speli pe cele lavabile aici, iar pe restul le duc la curățătoria *Chino*. În care cameră ai bagajul, în camera de oaspeți sau în a lui John?

John răspunse în locul ei.

– În camera de oaspeți.

Ginger se opri în cadrul ușii și se uită peste umăr spre John, cu sprînceana ridicată și cu o privire întrebătoare.

Știind-o pe Ginger capabilă să-și manifeste curiozitatea în interogatoriu inchizitional, John se aplecă și-i șopti încet lui Silver, la ureche:

– Ar fi mai ușor, dacă ai lăsa-o să facă cum vrea decît să faci caz din asta. Mai târziu îți pot trimite lucrurile, oricînd.

Cînd o surprinse pe Ginger zîbind, Silver realizează cum trebuie să fi arătat alături de John care se aplecase spre ea să-i șoptească la ureche cuvinte ce păreau intime. Și culmea era, că i se părea că așa fuseseră. Respirația lui caldă îi mîngîie pielea sensibilizată în porțiunea de sub ureche, simțindu-i în același timp și căldura corpului.

Ehervată de reacția ei rapidă în apropierea lui, se îndreaptă spre camera de oaspeți în care Ginger intrase deja. Cum de evoluaseră lucrurile atît de repede? Tot ceea ce dorise, fusese să se schimbe la John acasă, să-ți pună altă îmbrăcăminte, înainte de a o porni înapoi spre New York. Și iată că acum, o femeie străină îi luă hainele.

Nu se așteptase deloc la așa ceva.

O găsi pe Ginger uitîndu-se la valiza deschisă pe pat.

– Uuuh. Se simte mirosul de fum, zise femeia, strîmbîndu-se de neplăcere. Probabil că a fost ceva fum, acolo.

– De fapt, a fost numai fum. Nu cred că a fost și foc.

Jocul cu dragostea

– Ca adolescentă, am învățat un lucru: acolo unde iese fum, este și foc. Ginger culese din valiză un lucrușor delicat, din mătase.

– Sper să iasă mirosul din lucrurile astea. Poate că ar trebui să le iau pe toate și să le duc la spălătorie. Au materiale speciale, cu care curăță orice, de la pete de spray pînă la scutece pentru copii.

– Sînt sigură că vor fi ca noi, dacă folosesc puțin săpun și apă. Cel puțin, așa spera Silver.

Ea nu avea nici măcar cu ce să se îmbrace, ca să iasă să-și cumpere alte haine.

Scoase din valiză un taior, împreună cu costumul pe care-l purtase cînd se dusesese la John, în birou. Luîndu-se după zicala că este mai ușor să te lași dus de curent, decît să înoți împotriva lui, Silver i le dădu lui Ginger.

– Ginger, pot să te întreb și eu ceva?

– Sigur. Să auzim.

Îndepărtă puțin brațul cu hainele lui Silver și așteptă să audă care este întrebarea.

– Cum de ai știut de mine? Ai spus că ai auzit multe despre mine, încît ai impresia că mă cunoști deja. Eram curioasă să știu ce se întîmplă.

– Cred că prima dată, spuse Ginger fără să

ezite, a fost într-o seară cînd eu și Gary am trecut pe la John să-l întrebăm dacă nu cumva are un sac de dormit, pe care să ni-l împrumute pentru weekend. În timp ce-l căuta, m-am uitat în jur, prin dormitor, și ți-am văzut fotografia pe noptiera de lîngă pat.

– John are o poză de-a mea?

Cealaltă femeie încuviință, dînd din cap.

– Iar eu fiind o femeie curioasă, era natural să întreb cine este persoana din fotografie.

Deși era tulburată să audă că John ține în dormitor fotografia ei, Silver se strădui să întrebe:

– Și ce a zis?

Lăsîndu-și capul puțin pe o parte, Ginger răspunse:

– A spus că întruchipezi visul oricărui om.

Silver se încruntă, deconcertată.

– Ce-a vrut să spună cu asta?

Ginger își ridică umerii ei slabi.

– Nu știu nici să mă băți, doar dacă nu a vrut să spună că, de fapt, întruchipai visul lui. Eu, așa am luat-o. Apoi s-a mai pomenit de cîteva ori numele tău, cînd ne chinuiam să ne gîndim la jocul „Cavalerismul pierdut“.

Zîmbetul lui Ginger era cald, iar expresia feței,

Jocul cu dragostea

plină de înțelegere.

– Cred că-i plăcea să vorbească despre tine.

Și mai mult pentru sine, decît pentru Ginger, Silver murmură:

– Și în tot acest timp, eu mă gîndeam că nu mă poate suferi.

În afară de faptul că și-a ridicat o sprînceană, Ginger nu comentă cu nimic spusele lui Silver și se duse în dormitor.

– Nu cred că John are genul de detergent pudră, de care ai nevoie să-ți speli desuurile delicate, așa că am să-ți aduc eu, chiar înainte de a mă duce la curățătorie.

Acum, datorită mișcărilor ei repezi, se îndreptau deja spre camera de zi. Silver urmărind-o mai în spate, cu pași mai molcomi.

Îl întrebă pe John:

– Mai vrei să venim, eu și Gary, diseară, sau anulăm întrunirea, pe motiv că ai o musafiră?

John uitase de angajamentele anterioare, pentru seară. Era mai înțelept să se întâlnească cu prietenii, decît să petreacă o seară singur cu Silver. Și ar fi și o formă rafinată de tortură. Dar o și merita, dacă socotea ce putea să piardă cu refuzul de azi-dimineață, de a o ajuta pe Silver.

Imaginea unei femei pe targă, nu egala cu nimic recunoașterea de către bărbat că orgoliul lui prostesc nu valora nici măcar cît un grăunte de sare, atunci cînd e vorba despre viața lui. În trecut, își dăduse diferite explicații, cum că sentimentele lui pentru ea veneau doar din simpla dorință. Că dorea să se piardă în trupul ei, era doar o latură a atracției față de ea. Dar asta nu era tot.

Hotărîrea lui de a rămîne neimplicat, nu conta în fața pasiunii, pe care o simțea față de ea. Îi intrase în sînge, o avea în inimă.

Ginger îl readuse în prezent.

– Silver ar putea fi purcelușul de aur, perfect, spuse ea. Trebuie să încercăm jocul și cu alt-cineva care nu cunoaște regulile și care e nevoit să înceapă de la zero. Ar fi prima dată cînd s-ar întîmpla astfel. După cîte mi-aduc aminte, Silver este femeia cea mai deșteaptă pe care o cunoști. O să fie grozavă.

Silver se uita la John, cerînd o explicație. Nu apucă să-l întrebe de ce le-a vorbit despre ea prietenilor lui, că-i văzu surîsul care-i aduse amuzamentul în priviri. Fu surprinsă de efect, ca să mai întrebe ceva și atunci îl auzi vorbind:

Jocul cu dragostea

– Ai dreptate, se adresează el lui Ginger, rămînînd cu ochii ațintiți tot asupra lui Silver. E perfectă.

Apoi se întoarce spre Ginger, continuînd:

– Vino cu Gary, tot așa, pe la ora șapte. Al cui este rîndul să cumpere pizza?

– Al tău. Ginger îi zîmbi lui Silver, din ușă. Ne vedem mai tîrziu.

După plecarea lui Ginger, atmosfera reveni la normal. Normal pentru ei, gîndi Silver, însemna să fie înconjurată de o tensiune palpitantă.

– Este întotdeauna așa? îl întrebă pe John, cu o tentă de agasare în glas.

– Dacă te referi la faptul că Ginger este întotdeauna ca o sfirlează, răspunsul este da, așa este întotdeauna. Gary este însă opusul ei. Dacă spune patru vorbe într-o oră.

Își înclină ușor capul într-o parte, studiind-o.

– Oricît mi-ar plăcea să te văd îmbrăcată cu halatul meu, cred că aș prefera să te îmbraci cu altceva, cînd vine Gary cu Ginger. Este îndrăgostit nebunește de Ginger, dar tot bărbat rămîne. Am să-ți arăt unde este mașina de spălat și uscătorul, ca să-ți speli ceva de îmbrăcat.

Ea ridică uscătorul de păr.

– Aș vrea mai întîi să-mi usuc părul.

– Bine. Mai am de dat niște telefoane, pe care cred că le rezolv pînă termini tu.

După vreo douăzeci de minute cînd reveni în camera de zi, primul lucru pe care-l observă Silver, fu faptul că John se schimbase de costum, cu ceva mai puțin protocolar. Ea care tot mai sperase că o să se întoarcă la birou, ca să poată pleca, își pierde orice speranță cînd îl văzu în blugi și cămașă sport, ținută cu care nu-l vedea mergînd la *Knight Enterprises*.

Cînd intrase în încăpere, el tocmai terminase convorbirea și punea la loc receptorul. Se uită la grămada de rufe din mîna ei și-i indică cu capul direcția spre ușa care ducea într-o cameră, fostă sufragerie mai degrabă, decît bucătărie.

Cît despre aportul lui Silver la spălatul rufelor, el se mărgini mai mult la sortarea lor. Cînd împachetase în grabă, la New York, își luase o serie de lucruri practice, pantaloni de trening, blugi, pulovere, cămași, îmbrăcăminte suficientă pentru o săptămînă. Văzînd grămada care se adunase, nu se pûtu abține să nu se întrebe dacă, în subconștient, nu avusese de gînd să stea la Raleigh mai mult de o zi sau două.

Nici nu clipi cînd John apucă un pumn de

Jocul cu dragostea

chiloți și sutiene, punându-le într-o grămadă ce urma să fie spălate mai târziu, după ce Ginger le aducea detergentul. Oboseala o cuprinsese, pentru că nu mai putea face nici cele mai simple mișcări. Uscarea părului o sleise de ultimele puteri. Deoarece se clătina, trebui să se sprijine de cadrul ușii.

John culese o cămășuță cu bretele subțiri, făcută din mătase de culoare verde-închis.

– Ce-i asta?

Se strădui să se concentreze ca să vadă ce era.

– Ii spune *teddy*. Cred că, inițial, a fost concepută ca să înnebunească bărbații, eu însă o port la blugi, pe sub pulover, pentru că este mai plăcut la purtat.

– Are aceeași culoare ca și cearceafurile de pe patul meu, murmură John. Lăsându-l să cadă pe mormanul de lenjerie fină, își făcu promisiunea să admire într-o zi piesa de lenjerie provocatoare, chiar pe trupul zvelt al lui Silver. Și apoi să i-o scoată.

După ce închise capacul de la mașina de spălat, se întoarse spre ea. Se sprijinea cu greutate de tocul ușii, clipind rar din ochi la fel ca o bufniță

amețită. Ajunse din doi pași lângă ea și o luă în brațe.

Ea încercă să protesteze.

– Ce faci?

– Ai avut o zi grea, fetițo. E timpul să tragi un pui de somn pînă diseară, cînd vin Ginger și Gary.

– Nu-mi mai spune așa, protestă ea, lăsîndu-și capul pe umărul lui.

– Cum să nu-ți spun?

– Fetițo, repetă ea. Așa-mi spuneau frații mei. Și acum îmi mai spun cîteodată.

John se întoarse într-o parte, ca s-o poată scoate pe ușă.

– Singurul lucru pe care n-aș vrea să-l faci, este să mă pui alături de frații tăi. Și faptul că ți-am spus așa, a fost mai mult în favoarea mea, decît a ta.

– Îți fac atîta deranj, John, spuse ea după ce o așează în pat.

– Așa cum n-a mai putut nimeni să facă. Dar mă descurc eu.

– Mai pot să mă duc la hotel.

Partea de jos a halatului i se deschisese, dezvăluind vederii destul de mult din coapsa stîngă.

Jocul cu dragostea

El se așează la marginea patului și aranjă halatul în așa fel încât îi acoperi complet picioarele.

– Nu, nu poți, îi spuse el. Ai fost angajată, dacă îți mai aduci aminte. Ai auzit-o pe Ginger. Te vrea pentru purcelușul de aur, în seara asta.

– A mai spus și că simte că mă cunoaște bine, din ceea ce i-ai spus despre mine.

– Se poate să fi pomenit despre tine o dată sau de două ori.

– De ce?

– Ai să înțelegi mai târziu.

– Și ce anume va trebui să fac diseară?

O vedea cum se luptă să-și țină ochii deschiși și cum vorbea cu glas adormit. Neputîndu-se abține să n-o atingă, îi netezi părul ce-i venise în față.

Ea închise ochii, savurînd mîngîierea.

– Nu-ți face griji, spuse el. Nu e vorba de nimic periculos sau jenant. Ginger, împreună cu prietenul ei, a inventat un joc, pe care speră să-l dezvolte, pentru a fi bun de vîndut unui producător.

Silver deschise ochii, uitîndu-se la el.

– O să jucăm ceva?

– Doar jocul pe care l-au inventat Ginger și Gary. Noi doi n-o să ne jucăm.

– Și ce-o să facem noi? întrebă ea cu seriozitate.

– Nu pot să vorbesc în numele tău, dar am să mă străduiesc să aflu de ce nu mi te-am putut scoate din minte de cînd aveai paisprezece ani.

Ea își ținu respirația, fiind evident luată pe neașteptate de vorbele lui.

– Știu, spuse el. Și pentru mine sună surprinzător. Ai fost o imagine obsedantă pentru mine, de prea multă vreme, Silver. Ai de gînd să mă părăsești sau ai să rămii cu mine, acum că știi ce doresc de la tine?

Ea continua să-l privească și șocul inițial din priviri dispărea încetul cu încetul. Apoi închise ochii.

– Îmi place treaba cu pizza, fără sardele însă.

Ușurarea îl cuprinse, simțindu-se pentru o clipă, aproape amețit.

– Am să țin minte. Continuă să o mîngîie pe păr. Dormi acum, Silver. Ai nevoie de odihnă.

Trase adînc aer în piept, expirîndu-l apoi încet. Cînd el îi atinse blînd obrazul, își întoarse capul și-i sărută ușor palma, spunîndu-i pe nume.

– Sînt aici, spuse el.

Dacă buzele-i atinseseră din greșeală palma,

Jocul cu dragostea

sau nu, nu mai avea importanță, pentru că inima începu să-i bată nebunește.

– Asta am vrut să știu, murmură ea. Ai de gând să te duci la birou, în timp ce eu dorm?

– Nu plec, spuse el calm. Ești în siguranță.

– Am știut că voi fi.

El continuă s-o mîngîie, deoarece se părea că asta o liniștește. Asupra lui însă avea efect opus, dar continuă pînă cînd fu sigur că a adormit. Cînd se ridică, o mai privi cu atenție să vadă vreun semn, dar ochii îi erau închiși și respirația egală.

Acum, cînd nu mai avea machiaj, cearcănele de la ochi erau mai vizibile, făcîndu-l să presupună că s-a luptat maul timp singură cu viziunile ei. Deodată, i se zvîrcoli înăuntru ceva întunecat și amenințător, închipuindu-și-o cum stătea de veghe, înspăimîntată, noapte de noapte, în apartamentul ei.

Îi veniră în minte ultimele cuvinte, înainte de a adormi. Deși nu-i dăduse nici un motiv să aibă încredere, ea se simțea totuși în siguranță cu el. Intuise că va face orice, ca s-o ferească de rele.

Și va face, se jură el în gând, așa cum stătea, uitîndu-se la ea.

Se întoarse și ieși din cameră. Mai avea de dat

un telefon, de data aceasta, lui Knight Keep, în Anglia. O să fie interesant să audă cum primea King vestea că Silver locuia acum la el.

John o lăasă pe Silver să doarmă, destul de mult timp. Deși Gary și Ginger aveau un ritm de viață cu totul diferit, ei nu întârziiau niciodată. Pe la ora șase și jumătate, John terminase cu spălatul, cu uscatul și cu împăturitul rufelor lui Silver, chiar și al lenjeriei fine din mătase și dantelă, pentru care trecuse Ginger să aducă un săpun special.

Spălatul lenjeriei lui, era un domeniu pe care îl tot amîna pînă ajungea la ultima pereche curată de ciorapi. Însă spălatul rufelor lui Silver, fusese o îndeletnicire ciudat de intimă, care-l încîntase. Aflase ceva despre ea, în acest interval. Deși era o femeie căruia îi plăceau culprile deschise pentru îmbrăcăminte, cînd era vorba despre lenjerie, prefera nuanțele dulci și sexy.

Asta-l făcu să-și pună întrebări cu privire la adevărata Silver Knight care rămînea ascunsă dincolo de fațada de independență, pe care o

Jocul cu dragostea

afișa în lume.

Examinînd felul în care își alesese îmbrăcăminte, își dădu seama că nu i-ar plăcea să-și petreacă toată seara în halatul lui de baie, la fel cum nu i-ar place nici lui să fie văzută așa de un alt bărbat. Descoperise că ea părea să fie un amestec ciudat de inocență și sofisticare. Bineînțeles că dacă ar fi nevoită, ar putea să poarte un halat de baie în fața unor străini, dar ar fi crispată în sinea ei, dincolo de zîmbetul de conveniență.

John se încruntă. De cînd începuse el cu aceste analize? De cînd ajunsese el, atît de expert în ceea ce o privea pe Silver Knight? Nu știa ce să răspundă, dar simțea că are dreptate cînd presupunea cum se va simți Silver, să se etaleze în halatul lui, în fața lui Ginger și a lui Gary.

Nu putea să-și închipuie însă cît timp îi trebuia ca să se îmbrace. Îi pune la dispoziție doar treizeci de minute.

Intrînd în camera pe care acum o considera ca fiind a ei, el rosti încet:

– Silver?

Intenția lui era să n-o trezească brusc din somn. Și reuși. Nu era deloc speriată. Practic, nici

nu clipise și nici nu se mișcase în vreun fel.

Începu să facă zgomot, deschizînd și închizînd sertare, în timp ce aranja rufele curate, apoi o strigă din nou, de data aceasta, puțin mai tare.

Nici un răspuns.

Se duse spre pat să se uite. Avea ochii încă închiși, umbrind cu genele-i lungi, pielea catifelată, pe care dorea atît de mult s-o mîngîie. Probabil că, la un moment dat, se întorsese, lăsînd să se vadă rotunjimea dulce a sînului și imaginea amețitoare a piciorului gol de la coapsa plină pînă la laba mică a piciorului.

– Trezește-te, Silver, zise el, perfect conștient de glasul rugător. Nu mă face să te ating, iubito. Mi-am consumat mai devreme intențiile bune.

– Ce intenții bune?

Aproape că-i sări inima din loc, cînd o auzi vorbind. Ea își ținea în continuare ochii închiși, iar glasul era ușor răgușit din cauza somnului.

– Cînd te-am adus aici, n-am rămas.

Atunci deschise ochii.

– Și atunci de ce m-ai sărutat peste tot, în afară de gură? De intenții bune?

– Am omis multe alte lucruri, nu numai gura. Mai sînt o mulțime de locuri apetisante, pe care

Jocul cu dragostea

le-am lăsat neatinsse.

– Te supui unor asemenea teste restrictive cu toate musafirele tale?

– N-a mai stat nimeni aici, înaintea ta.

– În patul ăsta sau în patul tău?

– În nici unul. Tu ești prima.

Și singura, adăugă el, în gând.

Se apropie din nou de dulap și scotoci printre rufele pe care tocmai le aranjase în sertare. Se întoarce cu un pumn plin de lucruri de îmbrăcăminte, pe care le lăsă pe pat.

– Gary și Ginger sosesc în douăzeci și cinci de minute. Cu siguranță că pe Gary nu l-ar deranja că-ți petreci toată seara în halatul meu, dar pe mine m-ar deranja al naibii de mult, așa că îmbracă-te.

Silver nu trebui să se silească să-și ascundă zîmbetul, pentru că John se întoarce și ieși din cameră. N-o deranja maniera lui nepoliticoasă de a pleca. Frații ei o învățaseră de nenumărate ori cu asemenea ieșiri bărbătești. Învățase că e mai bine ca, atunci cînd bărbatul are orgoliul rănit, să aștepți să se liniștească de la sine, decît să încerci să-l calmezi.

Se uită la hainele lăsate pe pat. O pereche de

pantaloni argintii și un pulover roșu cu frunze multicolore în partea din față. Omisese să-i lase desuurile potrivite. Se înfioră la gândul că uitase intenționat de bikini și sutien. Nu făcuse nici un secret din faptul că o dorea. Ar fi vrut să nu fie chiar atât de sinceri să-și dea pe față intențiile, dar acesta era stilul lui. Nu era genul de om care să vorbească pe ocolite. Mai degrabă spunea direct, ataca frontal orice problemă.

Adunîndu-și halatul, își desfăcu cordonul și se duse la dulap. Hainele îi erau împăturite și stivuite în sertare, după moda veche. Nu mai avea nici o scuză că nu avea cu ce să se îmbrace pentru drumul de întors la New York. Nu era tîrziu nici acum să închirieze o mașină sau să se intereseze cînd are următorul avion. Ar fi putut să se scuze față de Ginger și Gary, să-i mulțumească lui John pentru tot ce a făcut pentru ea și apoi să plece pur și simplu.

Așa ar fi trebuit să facă și de aceea i se păru straniu cînd își alege un sutien alb de mătase și bikini potriviți, în loc să împacheteze totul în valiză. Privind în jur, își dădu seama că nici măcar nu avea valiza în cameră. Probabil că i-o luase John s-o pună la aerisit. Nu mai conta. Nu mai avea

Jocul cu dragostea

nevoie de ea.

În timp ce se îmbrăca, cugeta la schimbarea hotărârii ei de a pleca. Își spunea că era bine să se odihnească o noapte întreagă, să recupereze multele nopți de veghe, în care cel mai mic sunet o împiedica să adoarmă. Dacă mai stătea încă o noapte, avea timp să se gândească și la oferta pe care i-a făcut-o John, de a o ajuta. Și să ia în considerație și ce spusese el despre nevoia de a examina atracția dintre ei.

Dacă pleca acum, s-ar putea să nu afle nicio dată dimensiunea farmecului pe care-l stîrnise în ea. Dacă rămînea însă, putea să se expună celei mai devastatoare suferințe, de care nu mai avusesese parte pînă acum. Trebuia să recunoască, fusese obsedată de John Lomax din prima clipă în care l-a văzut. l-a apărut de multe ori în visele ei de adolescentă și i-a rămas în minte și după ce a depășit stadiul pasiunii copilărești pentru un bărbat mai în vîrstă. Acum își dădea seama că pe oricare dintre bărbații cu care s-a întîlnit, l-a comparat cu imaginea pe care și-o făcuse despre John Lomax și că nici un bărbat nu fusese în stare să concureze cu această imagine.

Fusese surprinsă aflînd că și ea îi populase

gîndurile în tot acest timp. Și era încîntată că nu putuse s-o uite nici el. Se întreba dacă n-ar trebui să riște să analizeze misterioasa atracție care scăpăra între ei ca o descărcare electrică.

Și dacă n-ar fi posibil să înceapă o relație care să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Dacă nu rămînea nu va afla niciodată -dacă ceea ce simțea pentru John erau sentimente adevărate sau născociri ale imaginației.

Și cu acest raționament, Silver simți că i s-a luat o greutate de pe umeri. Ieși din dormitor, ca să parcurgă cea mai importantă secvență a vieții sale.

Patru ore mai tîrziu, Silver stătea alături de John, în timp ce Ginger și Gary se pregăteau de plecare. Gary, un băiat înalt, deosebit de slab, care-i amintea lui Silver de Abraham Lincoln tînăr, ținea în mînă cutia cu jocul „Cavalerismul a pierit“, pe care-l jucaseră aproape o seară întreagă.

Silver încă mai zîmbea, cînd John închise ușa după ei. Se ținea cu mîna de partea laterală a

Jocul cu dragostea

abdomenului care o durea de atîta rîs.

John îi aruncă o privire. Era mulțumit să vadă că-i alungase privirile speriate și că era veselă.

– Dacă toată lumea reacționează ca tine la joc, înseamnă că au inventat un bestseller.

– Dacă-i refuză vreun producător, cred că ar trebui să-i finanțeze *Knight Enterprises*. Este cea mai grozavă invenție de joc, pe care l-am văzut. Aș fi putut continua să joc toată noaptea.

– Asta a fost și impresia mea, după ce ne-ai convins să jucăm a treia oară. O porni spre bucătărie. Mai ai loc pentru niște înghețată, după ce ai mâncat patru porții de pizza?

– Îmi place ideea. Venind după el, îi spuse cu indignare prefăcută: Nu este politicos să observi cineva cît mănîncă.

– Cînd ai luat ultima bucată, la care mă întinsesem și eu, aproape că mi-ai smuls două degete și atunci am socotit cîte bucăți de pizza ai înghițit pe nerăsuflăte.

Deschise frigiderul.

– Ce fel de înghețată îți place?

– Ce ai? Se apropie de frigider să se uite înăuntru. Dumnezeuule, John! Probabil că sînt vreo zece feluri.

El ridică din umeri.

– Îmi place înghețata. Ce-ai zice de un pic de banană?

– După patru bucăți de pizza?

– Eu n-am mâncat decît trei. Mi-ai furat-o pe-a patra, ții minte? Oricum, întotdeauna am loc pentru înghețată.

Atunci îi veni în minte că tentația apare sub nenumărate forme. De data asta, era prea inofensivă, ca să nu cedeze.

– Bine. O să iau și un pic de banană. Cu ce să te ajut?

El începuse să scoată formele cu înghețată din congelator, punîndu-le pe masa dreptunghiulară din mijlocul bucătăriei.

– Am niște siropuri, în dulapul de la perete, pe raftul de jos. Pune-le pe masă pînă scot eu și celelalte. Lingurile sînt în sertarul de lîngă chiuvetă.

După cîteva minute, Silver stătea la masă în fața lui John. Pe masă, alături de înghețată, se mai aflau șase borcănele cu siropuri diferite și o cutie presurizată cu frișcă.

Silver decojea două banane, iar John le tăia în lung, așezîndu-le pe două farfurioare ovale. După

Jocul cu dragostea

o deliberare de câteva minute, ea alese trei feluri diferite de înghețată și el îi luă porții generoase din fiecare, punându-le peste fișile de banană. Apoi își înălță și el un turn de înghețată în farfuria lui, în timp ce ea își turna sirop de ciocolată și de căpșuni peste înghețata de stafide cu rom, de ciocolată, vanilie și mentă. El îi mai adăugă un vîrf substanțial de frișcă, punându-și la fel și lui. Aducîndu-și aminte că mai are ceva, se întinse și luă din frigider un borcânel. Adăugînd lichior de maraschino peste frișcă, le declară gata.

– Gary a mîncat pînă la ultima alună, așa că trebuie să ne mulțumim cu ce avem, mai adăugă el, întinzîndu-i o lingură.

Silver se uită un timp la farfuria, umplută peste măsură, din fața ei, apoi declară:

– Dacă reușesc să mănînc tot, n-o să mai pot merge.

– Nu-i nimic. I se uită în ochi cu o privire șăgalnică și tandră. Dacă nu te pot ridica, am să te tîrăsc pînă la pat.

– Eroul meu, silabisi ea, în timp ce-și scufunda lingura în mijlocul cremei de vanilie. Ții poza mea lîngă pat?

El se încruntă.

- Ginger are gura slobodă.
- Asta înseamnă că a spus adevărul?
- Te invit să te admiri singură.
- Cred că mi-ai răspuns la întrebare. Și atunci, am să risc să mai pun una. De ce?

- Îmi place figura ta.

- Țsta nu-i un răspuns.

- E singurul pe care ai să-l primești.

Exasperată, ea atacă direct:

- Pot să pun pariu că tu ești cel care ai sugerat să pună la joc pătrățica care să-l salveze pe balaur de fecioara certăreață.

- Am mai participat și cu partea în care cavalierul albastru și cel roșu, se duc să joacă golf, în loc să se lupte pentru fată.

Silver își linse frișca de pe lingură.

- Ginger a mai spus că tu ai fost de părere ca să schimbe placa la tema atât de obișnuită a cavalierului în armură strălucitoare. N-am știut că ești atât de cinic privitor la relațiile dintre bărbați și femei.

- I-aș spune mai degrabă realist, nu cinic. Întotdeauna femeilor le-a fost mai ușor, când a fost vorba de făcut curte. M-am gândit că ar fi nostim să inversăm rolurile și să le lăsăm tipilor un răgaz

Jocul cu dragostea

pentru schimbare.

– Crezi că femeilor le e mai ușor? Cred că glumești. Dacă unei femei îi place de cineva, nu-i este ușor să stea și să speră că se poate întâmpla ca tipul să vină și să-i ceară o întâlnire. Poate fi asta un mod excepțional, dar bărbații sînt totuși cei care au rolul predominant în orice relație.

– Un bărbat își asumă un risc foarte mare, atunci cînd invită o femeie să iasă cu el în oraș, comentă el, în timp ce-și cufunda lingura în partea plină de ciocolată, a farfuriei. Ea îl poate refuza, lucru greu de suportat de mîndria lui. Dacă ea acceptă, trebuie să parcurgă întreg ritualul de cucerire și invitații la masă, în timp ce își face probleme în sinea lui dacă poate să meargă mai departe, s-o determine să-l invite la o cafea sau la orice altceva îi poate oferi ea, la sfîrșitul serii.

– Vrei să spui că unui bărbat nu-i face plăcere jocul acesta de-a cuceritul și de-a invitatul la masă? Că singurul motiv pentru care o scoate în oraș este ca să ajungă în patul ei?

– Bărbatul nu vrea numai dragostea sexuală de la o femeie, dar asta constituie o parte importantă în orice relație, spuse el, concentrîndu-se asupra înghețatei, de parcă nu făceau altceva de-

cît să discute despre vreme.

– Tocmai de aceea nici femeii nu-i este mai ușor decît bărbatului, cînd stabilesc o întîlnire. O femeie riscă infinit mai mult decît un bărbat, atunci cînd este de acord să-și petreacă timpul cu el.

O privi.

– Cum explici asta?

– Majoritatea femeilor nu se culcă cu bărbații doar pentru că le invită la masă sau le duc la film. Pot să mănînce și ele în oraș, și să meargă la cinematograful. Refuzînd însă să facă dragoste, ele riscă să nu-i mai vadă niciodată pe tipi, din care cauză pot suferi, mai ales dacă țin la ei. Dacă ei le vor doar pentru sex, atunci este mai bine să se lipsească de ei, spunîndu-le și de ce, din moment ce tot ar fi urmat să fie respinse.

– Dar ce se-ntîmplă dacă o femeie își dorește un bărbat la fel de mult cum o dorește el? Întrebă el cu indiferență. Se cramponează de principii generale de conduită sau îl invită la ea?

Silver nu-și putea da seama dacă el o tachina sau voia cu adevărat să-i cunoască părerile.

– Ne abatem de la subiect. Discutam despre faptul că să accepți o întîlnire, e la fel de greu și pentru o femeie ca și pentru un bărbat.

Jocul cu dragostea

– Există o soluție la îndemână pentru a răspunde la întrebarea cât de greu îi vine unui bărbat să-i ceară întâlnire unei femei.

– Adică? Întrebă ea cu precauție în glas. Cum?

– Inversează rolurile și cere-mi o întâlnire.

Silver se uită la el, cu lingura plină de înghețată neatinsă.

– Vrei să-ți propun să ieși în oraș cu mine?

– Este singura posibilitate ca să-ți arăt cât de dificil este să abordezi pe cineva, știind că ai cincizeci la sută șanse să-ți fie refuzată invitația.

– Dar nu e cinstit. Ai să mă refuzi, ca să-mi demonstrezi cum te simți când ești refuzat.

Un început de zîmbet îi îndulci linia fermă a gurii.

– Încearcă.

Se lăsă pe speteaza scaunului.

– Bine. Oftă din greu. Ți-ar plăcea să iei masa cu mine mâine seară?

El nu-i răspunse imediat. Atitudinea ei nonșalantă îi produse mai întâi îndoială, apoi circumspecție. Avea de gând s-o refuze, cu adevărat.

În cele din urmă, spuse:

– Pot să aranjez să fiu acasă în jur de ora șase, așa că dacă faci rezervare de masă, pentru

aceea oră, avem timp să bem și ceva înainte.

Deși păru serios, ea detectă în glas o notă de amuzament. Îl încînta inversarea rolurilor, așa că hotărî să mai avanseze cu un pas.

– Ar fi mai bine dacă aş trece să te iau de la birou, pe la şase şi jumătate.

Privirile-i sclipiră de umor nedisimulat.

– În ordine. S-a stabilit, deci.

Silver îşi îndesă lingura în îngheţată, cu mintea preocupată deja de seara de mîine. O să-i arate ea o noapte petrecută în oraş, pe care n-o s-o uite multă vreme.

Cinci

John se plimba prin fața biroului. La terminarea fiecărei ture, se uita la ceas și înjura în gând. Era doar șase și treizeci și două de minute, dar nu putea să-și scoată din cap gândul că Silver nu se va prezenta la întâlnire. El o luase foarte în serios, când acceptase să ia masa cu ea, dar poate că a crezut că glumește.

Acum însă considera că ar fi trebuit să intre de dimineață în camera ei, să-i confirme programul pentru seară, nu s-o lase să doarmă. Dacă a trecut pe la ușa ei, fără să i-o deschidă, n-a fost numai de dragul ei. Și faptul că au servit ceva la

miezul nopții constituia un lucru neutru, comparativ cu pătrunderea în camera ei, în timp ce se afla în pat. Îi fusese destul de greu să-i reziste, atunci când s-au aflat față în față la masă și ea scotocea senină în mormanul de înghețată. Dar ca să-i vadă trupul tentant, relaxat de somn și părul împrăștiat pe pernă, ar fi fost o încercare imposibil de suportat.

Observă cum minutarul indică scurgerea unui alt minut. La naiba, unde era? Dacă nu avea de gând să se țină de cuvânt, ar fi putut măcar să dea un telefon. În timp ce continua să se plimbe, își dădu seama că gîndea probabil la fel ca o femeie care așteaptă să vină bărbatul la întâlnire. Mărețul său plan se întorsese împotriva lui și se frămînta acum ce să facă dacă ea nu vine.

Putea să se ducă acasă și să pretindă că nu s-a întîmplat nimic. Poate că ea se așteaptă să se înfurie, dacă nu vine la întâlnire, dar el ar putea s-o facă să creadă că a glumit, atunci când a vorbit despre întâlnire.

Bineînțeles, dacă ea se afla acasă. S-ar fi putut să plece înapoi la New York. Strînse din dinți la gîndul că atunci când va ajunge acasă, va constata că a plecat.

Jocul cu dragostea

Dacă a plecat, se va duce după ea.

Granița invizibilă trasată între ei, de-a lungul anilor, fusese încălcată și nu mai era posibilă re-întoarcerea în colțurile lor neutre.

Interfonul de pe birou sună și el deschise butonul.

– Ce este, Olive?

– Domnule Lomax, a venit domnișoara Knight, îl anunță secretara cu o voce tremurătoare, de parcă se abținea să nu rîdă.

– Invit-o înăuntrul! ordonă el, în timp ce-l cuprindea ușurarea.

Se sprijini de partea din față a biroului, rămînînd cu ochii lipiți de ușă. Ar fi putut să se așeze la birou, să se prefacă că este ocupat, că a uitat de timp, dar a îndepărtat gîndul de la bun început. N-avea intenția să se joace cu Silver, doar ca să-și salveze mîndria. O aștepta, atîta tot. Ușa se deschise și ea intră. Cînd o văzu, i se opri inima, iar respirația i se tăie. Era îmbrăcată într-o rochie purpurie, confecționată dintr-un material asemănător catifelei, cu un corsaj ce se mula ca o mînușă pe bust pînă la talie. Fustă amplă, se desfășura peste șolduri, ajungînd pînă la mijlocul gambei, lăsînd să se vadă tocurile purpurii ale

pantofilor mici. Era clar că fusese la cumpărături. Altfel, și-ar fi amintit că a împăturit o asemenea rochie, alături de celelalte lucruri din camera de la hotel.

Un șal asortat, străbătut de fire argintii, era drapat pe brațul ce susținea un buchet de crini stropiți cu culoare. În mîna cealaltă, ținea o cutie de bomboane, împachetată în foiță aurie.

Ochii nu-i mai erau încețoșați de oboseală. Simți o mare satisfacție, la gîndul că a putut dormi toată noaptea fără teamă. Fusese, cel puțin, în stare să-i asigure siguranța, de care Dumnezeu știe cîtă nevoie avea.

Și așa ar trebui să fie tot timpul, reflectă el; ochii ei, de culoare neobișnuită, bleu-vert, plini de viață, licăreau poznaș, în loc să fie întunecați de tensiune.

Cînd veni spre el, simți că i se usucă gura. Șoldurile ei zvelte se unduiau grațios la fiecare pas.

Jucîndu-și rolul pînă la capăt, Silver își lăsă privirea să treacă peste costumul lui gri, cămașa de un alb imaculat și cravata gri-închis.

– Arăți foarte bine în seara asta, John. Ești gata să mergem?

Jocul cu dragostea

– Sînt pentru mine? Întrebă el, cu ochii la flori și la bomboane.

Stînd în fața lui, ea îi întinse cutia cu bomboane, de aproape două kilograme, care o costase o mică avere.

El desfăcu funda și ridică capacul, apoi fluieră ușor la vederea ciocolăților scumpe, aranjate în lăcașurile lor de hîrtie foșnitoare. Apucă o bucată și i-o întinse.

– Gustă, o îmbie el, cu privirea ațintită asupra gurii ei.

Ea întinse mîna să ia o bucată, dar el nu-i luă în seamă intenția, și-i apropie ciocolata la gură. I-o ținu în așa fel, încît să muște jumătate din ciocolata cu caramel. Cealaltă jumătate și-o vîrî în gura lui, nedesprinzîndu-și privirile din ochii ei. Expresia din priviri dădu o semnificație foarte intimă gestului și ea se simți topită în sinea ei la fel ca și ciocolata din gură.

Punînd cutia pe birou, o trase mai aproape cu brațul care i se încolăci în jurul taliei. Cînd o simți aproape de coapse, se uită în jos la buchetul exotic de flori portocalii, ce-i atingeau cămașa.

– Nimeni nu mi-a dat flori pînă acum, spuse el blînd. Sînt frumoase. Mulțumesc.

Silver fu impresionată de nota de venerație din glasul lui.

– Aveam de gînd să cumpăr trandafiri, dar i-am văzut pe aceștia. Mi s-au părut mai potriviți pentru această ocazie decît niște flori mai obișnuite.

– Nu prea mă pricep la flori. Ce sînt?

– „Lilium tigrinum“.

– Mulțumesc, vorbi el, tărăgănat.

Îi zîmbi.

– Crini tиграți. Apoi se uită în jur. Ar fi trebuit să cumpăr și o vază pentru ei. Trebuie să stea în apă.

Fără să o lase să se îndepărteze, întinse mîna pe la spate și apăsă pe butonul interfonului.

– Olive, ai o vază mai mare pentru flori?

– Da, domnule. Vreți să v-o aduc acum sau aștept pînă plecați?

– Adu-o acum.

Îndreptîndu-și apoi atenția asupra lui Silver, murmură:

– Nu ți-am mulțumit cum se cuvine pentru ciocolată și pentru flori și n-ți-am spus nici măcar bună ziua.

Își aplecă capul și o sărută.

– Bună, Silver.

– Bună, John.

Jocul cu dragostea

Ușa din spatele ei se deschise și avu o pornire să se tragă un pas înapoi. Însă John n-o lăsă. Privind peste capul ei, spuse:

– Olive, pune vaza pe birou. După care poți să pleci de tot. N-o să mai am nevoie de tine azi.

Secretara nu se sinchisi deloc să-și ascundă amuzamentul.

– Sînteți sigur, domnule Lomax? Se pare că sînteți aglomerat pînă peste cap.

– Sînt sigur, Olive. Prefer să mă ocup personal de această problemă deosebită.

– Vă cred. Apoi adăugă rîzînd: Ei, bine, noapte bună atunci. Mi-a făcut plăcere domnișoară Knight să vă văd din nou. Vă rog să-i transmiteți complimentele mele tatălui dumneavoastră.

– Mulțumesc, doamnă Branch, îi voi transmite. Bună seara.

Odată ușa închisă după plecarea secretarei, John luă florile de la Silver și le îndesă în vaza, pe care Olive o umpluse parțial cu apă. Chiar și fără să fie aranjate cu grijă, florile alcătuiau un mănunchi atrăgător. Așeză vaza pe colțul biroului, ca să le vadă bine în timp ce lucrează.

– M-aș putea obișnui cu asta, spuse el.

– Ca femeile să-ți aducă flori și bomboane, și să te invite să iei masa în oraș?

El scutură din cap.

– Ca tu să-mi aduci flori. Bomboanele sînt la alegere.

Își puse și cealaltă mîină pe talia ei.

– Deci unde mergem, domnișoară Knight? Sper că ai ales un restaurant care are mîncare bună. N-am mîncat nimic la prînz.

– O să fie o surpriză pentru amîndoi. Ginger mi l-a recomandat. Știi restaurantul „La Giovani“?

– N-am auzit nimic despre el. Dar dacă Ginger l-a recomandat, înseamnă că mîncarea va fi excelentă. E o gurmândă.

Silver îi dădu peste mîini, cu intenția de a i le desprinde, dar el i le prinse și-și împleti degetele cu ale ei.

Unul din ei trebuia să fie mai prezent.

– O să ne pierdem rezervarea, dacă nu plecăm mai repede, John.

– Imediat, murmură el. Ți-am spus că mor de foame. Cred că am nevoie de un aperitiv, ca să mă reconforteze.

Se aplecă și o sărută, dovedind că e flămînd de altceva decît de mîncare, din felul cum îi savura gura. Silver îl simți cît era de tensionat, din felul în care îi ținea mîinile la nivelul șoldurilor ei,

Jocul cu dragostea

În loc s-o ia în brațe. De parcă avea nevoie să păstreze o oarecare distanță între trupurile lor, să li se atingă doar mâinile și buzele, ca să-și poată menține autocontrolul.

Iar ea simțea că pășea pe nisip mișcător atunci când o săruta tot mai profund, despărțindu-i buzele și pătrunzând înăuntru. Degetele i se încheștară pe ale lui de plăcerea care o atrase dincolo de perdeaua strălucitoare a unei lumi senzuale, unde nu mai fusese niciodată pînă acum.

Dar deodată, John își înălță capul, uitîndu-se la ea. O privea direct în ochi.

– Ți-am spus că mor de foame.

– Înseamnă că doar un aperitiv n-o să te satisfacă.

– Nu. Nu pentru mult timp. Se opri o clipă. Doar dacă răspunsul tău nu ascunde cumva faptul că nu sînt singurul care vrea mai mult.

– John, spuse ea, întrebîndu-se dacă o să reușească să-l facă să înțeleagă. N-am de gînd să mint și să spun că nu mă simt atrasă de tine.

– Dar?

– Dar dacă mă încurc cu tine, nu pot decît să mă complic și mai mult decît sînt deja. Am să profit de tine pentru a fi în siguranță, lucrul de

care am nevoie acum. Și acest lucru nu e drept față de tine.

– Silver, dacă mă respingi, este mai nedrept, decît dacă mă accepți. Problemele, pe care le ai la New York, au o rezolvare separată, de care ne vom ocupa în următoarele două zile. Iar ceea ce este între noi nu va pieri, doar pentru că vrei tu așa.

Zimbi șters.

– Mă temeam de asta.

Eliberîndu-și o mîină, îi trasă cu degetul conturul feței.

– Ai venit la mine, pentru că ai avut încredere că te voi ajuta. Acum te rog să ai încredere în mine și în ceea ce te privește. N-am să fac nici cel mai mic lucru care să te rănească, atunci cînd ne vom iubi.

Silver recepționează din nou că spusese *cînd* și nu *dacă* devin iubiți. Mai observă că nu-i făcuse nici o promisiune, în afară de aceea că nu o va răni în nici un fel. El voia o aventură, nu o legătură de lungă durată. Ceea ce trebuia să hotărască, era dacă acest lucru o satisfăcea pe ea.

– Te cunosc de aproape paisprezece ani și totuși nu te cunosc de fapt deloc, reflectă ea cu

Jocul cu dragostea

glas tare. Să mă culc cu un străin, înseamnă ceva ce nu mi-am închipuit niciodată că voi face.

O trase spre ușa biroului.

– Știi mai multe despre mine, decît știe oricine. Am să-ți arăt carnetul meu de donator de sînge, ca să-ți demonstrez că sînt sănătos, dacă asta te face să te simți mai bine. Și diseară, cînd ai să mă conduci pînă la ușă, am să te invit înăuntru la o cafea și o să zăbovim puțin, îmbrățișîndu-ne pe canapea. O împinse ușurel spre ieșire. Apoi ai să alegi singură în ce pat vrei să te culci.

– Mă vei lăsa pe mine să hotărăsc?

El apăsă butonul, ca să cheme liftul.

– King mi-a spus odată, că faptul că ai crescut alături de cei trei frați mai mari, te-a făcut să nu agreezi pe cel care-ți comandă ce să faci. Uneori, ți se întîmplă să mergi puțin cam departe cu independența, dar în cazul nostru, te las să conduci cum vrei tu. Depinde de tine. Tu știi care este dorința mea.

Intrînd în lift, se întoarse spre el.

– Dar dacă aș prefera să iei tu inițiativa și să mă inviți în patul tău?

– Am inversat rolurile, mai ții minte? Va fi la latitudinea ta să mă seduci, dacă vei dori asta.

John recunoscuse sclipirea provocatoare ce-i apăruse în priviri și se simți nu numai ușurat, dar și încântat. Găsise modul prin care s-o abordeze și nu mai avea altceva de făcut decît să aștepte. Spera însă să nu trebuiască să aștepte prea mult.

Deoarece nu avea mașina ei proprie, Silver închiriasse o limuzină pentru seara aceea. Șoferul făcuse cîteva ocoluri pînă localiză „La Giovani”, pe o stradă laterală, la cîteva cvartale distanță de marginea orașului Raleigh. Era clar că zona nu era prea cunoscută de șoferi.

Micul restaurant italian compensa lipsa unei situări respectabile, printr-un decor atractiv și o mare diversitate de feluri de mîncare. Mesele erau acoperite cu fețe de masă de un alb ireproșabil, cu o lumîinare și un mic aranjament floral în mijlocul fiecărei mese. Cîteva pereți aveau încastrate acvarii luminate și se puteau vedea pești de diferite specii și mărimi, înotînd în jurul unor corăbii miniaturale și a fișiiilor de iarbă de mare. Aerul era greu de arome de aperitive, sosuri delicioase și de usturoi.

Chelnerul se prezentă ca fiind Guido. Silver se gîndi că dacă ar fi avut albe, părul și mustața stufoasă, în loc de cărunte, plus o barbă, tipul

Jocul cu dragostea

rotofei ar fi concurat grozav cu Moș Crăciun. După ce a turuit lista cu specialități într-o italiană telegrafică, la care i s-a răspuns doar cu priviri inexpresive, a început să rîdă, săltîndu-și burta mare ca pe o bilă de gelatină. Apoi a început să le spună ce înseamnă fiecare fel de mîncare, dînd detalii expresive într-o engleză stricată.

După ce primi comanda, Guido păru cam încurcat, cînd Silver se întinse să ia lista cu vinuri, pe care i-o prezentase lui John. Ea alesese un vin roșu, dintre cele mai bune, care să meargă cu escalopul de vițel, pe care-l comandase John, și cu parmigiana cu vinete, comandată pentru sine. Chelnerul ridică din umeri, după care se îndepărtă de masa lor, clătînd din cap în timp ce bombănea în italiană.

În timp ce mîncau aperitivul, John o întrebă pe Silver de ce își luase liber de la serviciu, acum cînd era pe picior de plecare.

– De unde știi că sînt pe picior de plecare? îl întrebă, apoi răspunse singură la întrebare: A sunat King la birou, nu-i așa?

– Era îngrijorat că nu-i răspundeai apelurilor, așa că a făcut o mică verificare. La birou i s-a spus că ești plecată pentru o mică perioadă. De ce?

Ea luă o baghetă de pâine și o rupse în jumătate.

– *Tremaine, Darcy & Tremaine*, își mută birourile în Japonia. Nu sînt sigură că vreau să mă duc și eu.

John fu cuprins de panică, la gîndul că ar putea să plece la capătul lumii.

– Mai sînt și alte companii de consultanță financiară pentru care ai putea să lucrezi.

– Asta este un aspect al problemei. Aș putea merge la altă firmă sau chiar să-mi încep propria mea afacere. Nu cred că mă atrage vreuna din variante.

Pînă acum, el crezuse că munca însemna un lucru foarte important pentru ea. Acum însă părea să arate că nu-și dorea continuarea carierei.

– Și ce-ai vrea să faci?

Făcu un gest de abandon cu mîna în care ținea bagheta de pâine.

– Pe moment, nu contează. Și mai am nevoie de timp și pentru a-mi rezolva problemele de acasă.

Era tot mai curios, dar încercă pentru moment să nu arate.

– Spune-mi din nou ce s-a întîmplat.

Jocul cu dragostea

Îi descrie încă o dată incidentul cu fluctuațiile de benzină ale rezervorului. Apoi îi vorbi despre articolele de băcănie, care-i fuseseră livrate la domiciliu, fără să le fi comandat. Cînd sunase la supermarket, i se spusese că articolele fuseseră cumpărate din sală și că cumpărătorul dăduse numele și adresa ei, pentru a i se livra marfa.

– Și nici măcar nu era genul meu obișnuit de mîncare, adăugă ea.

– Ce anume ți s-a trimis?

– Mai mult nimicuri. Biscuiți, bomboane, cartofi prăjiți, băuturi răcoritoare. Genul ăsta de articole.

Îi zîmbi.

– Și nici un fel de înghețată?

– Regret, dar nici un strop.

– Ce ai făcut cu marfa?

– Am lăsat-o în cutie și am băgat-o sub masa de bucătărie. Apoi, pachetele și restul alimentelor au început să dispară unul cîte unul, fără ca eu să mă ating de ele.

El dădu din cap.

– Ce altceva a mai fost?

Acum, în timp ce descria și alte incidente, Silver fu conștientă că John îi sorbea fiecare cuvînt cu o atenție ce nu se compara cu ziua prece-

dentă. O lua în serios de data aceasta.

– Poți să te gîndești la cineva care ar avea pică pe tine personal sau din punct de vedere profesional? o întrebă el, la sfîrșit. Orice fostă iubită, geloasă, a vreunuia dintre prietenii cu care te-ai întîlnit? Sau la cineva care a fost omis de la promovările pe care le-ai făcut? Sau la vreun bărbat care s-a supărat pe tine că ai refuzat să te întîlnești cu el?

Ea scutură din cap.

– Foarte rar accept întîlniri, așa că poți elimina iubitul furios. De obicei sînt prea preocupată cu serviciul, ca să mai am timp de viața socială. Recunosc faptul că în afacerile referitoare la consultanță financiară, trebuie să existe o oarecare competiție, dar toate persoanele cu care lucrez, au exact același număr de clienți, ca mine.

– Silver, trebuie să existe un motiv pentru care să vrea cineva să te hărțuiască. Un motiv destul de puternic. S-a ajuns la destul de multă strădanie, ca să te tortureze.

– Sincer îți spun că nu cunosc pe nimeni care să mă urască atît de mult.

– Ești o femeie inteligentă, Silver. Știi că există tot felul de oameni în lume. În spatele cruzimilor,

Jocul cu dragostea

pe care le practică oamenii, sînt mult mai multe lucruri, în afară de ură. Aceasta este doar una dintre multe altele.

Observînd că vine chelnerul pîntecos, spuse cu voce coborîtă:

– la-l mai ușor pe tip. Nu pare prea deștept, ca să poată sări direct în anii '90, ca mine.

Guido se apropie cu sticla de vin, pe care o comandase Silver. Începu să toarne o probă de vin în paharul lui John, dar el îl opri, arătînd cu capul spre Silver.

Cînd chelnerul se încruntă din cauza nerespectării procedurii normale, i se lăsă și mustața în jos. Se apropie de partea de masă unde stătea Silver și turnă un strop de vin roșu, în pahar. Dădu din cap, imediat ce gustă și aprecie vinul.

După ce umplu cele două pahare, bietul chelner așează sticla pe masă și se îndepărtă. Puțin mai tîrziu, se întoarse, aducîndu-le salatele, farfuriile cu mîncare și un coș cu pîine cu usturoi, caldă.

O servi mai întîi pe Silver, aruncîndu-i o privire se vadă dacă insistă pentru a păstra inversate rolurile curtoaziei și pentru a-l servi pe John mai întîi. Ea însă se uită la el și-i zîmbi. John se amuză

văzîndu-l pe Guido cel inexpressiv, cum răspunde la zîmbet, ca orice bărbat, sub optzeci de ani. Se relaxă și întrebă dacă mai aveau nevoie de ceva.

Silver îi distruse proaspăta lui dispoziție jovială, spunîndu-i:

– Guido, cînd terminăm, să-mi aduci, te rog, nota de plată.

Chelnerul îi aruncă lui John o privire rugătoare. Apoi, se luminează la față cînd îi veni în minte o explicație plauzibilă pentru comportarea ei ciudată.

– Este ziua dumneavoastră, domnule?

– Așa este, răspunse John. Dar nu din cauza asta plătește doamna. Vremurile s-au schimbat și pentru noi bărbații, Guido. Trebuie să ne adaptăm, sau rămînem de căruță. Ea m-a invitat la masă și chiar mi-a cumpărat flori și o cutie cu bomboane.

Atunci Guido adăugă mai liniștit:

– E foarte frumos că amore a dumneavoastră v-a dat asemenea cadouri. Îi surîse lui Silver, arătînd clar că a iertat-o pentru comportarea ei neobișnuită, după care se grăbi spre bucătărie.

Silver se aplecă în față.

– E adevărat că azi este ziua ta de naștere?

– De ce te miri? M-am născut și eu ca toată

Jocul cu dragostea

lumea. Și astăzi se împlinesc patruzeci de ani de atunci.

– De ce nu mi-ai spus?

El ridică din umeri și se întinse să ia o felie de pâine cu usturoi.

– Nu-i cine știe ce.

– Ba este. Am fi putut face ceva special.

Tonul blînd al glasului său și căldura din priviri, îndulcîră orice urmă de rezistență din partea ei. Vreau să spun, că aș fi vrut să-ți dau un cadou.

– Ai făcut-o deja.

Cum ea îl privi întrebător, îi explică:

– Mi-ai acordat încrederea ta.

Își puse mîna peste a ei.

– Asta-i mai important, Silver, decît orice cravată sau pereche de butoni, împachetați în hîrtie frumoasă. Am să fac tot ce pot, ca să nu te dezamăgesc.

Ea se uită la mîna care i-o strîngea pe a ei. Atingerea avea asupra ei efectul obișnuit, iar de această dată nu se mai strădui să și-l ascundă. Privindu-l în ochi, îi spuse cu seriozitate:

– Mă tem să nu te dezamăgesc eu pe tine. N-am mai avut relații cu nimeni, pînă acum. Aș putea să te dezamăgesc.

Își umezi apoi buzele.

– Nu despre asta vorbeai mai devreme? Despre o relație?

– Pentru început, vorbi el tărăgănat, cu un zîmbet semnificativ. Te doresc nebunește, Silver. De ani de zile, ceea ce explică de ce am fost întotdeauna atît de rece cu tine. Am obosit să tot stau nopțile treaz, imaginîndu-mi cum ar fi să te am în patul meu.

Silver simți deodată că nu are destul aer.

– Și după aceea, ce urmează?

O privi.

– Tu ai douăzeci și opt de ani, Silver. Să nu-mi spui că nu știi ce se va întîmpla dacă ne vom culca împreună. Ce fel de întrebare este asta?

Roșind, ea se avîntă pe un tărîm total necunoscut.

– Din punctul meu de vedere, e o întrebare destul de inteligentă. Ce se va întîmpla după ce vom deveni iubiți?

– La naiba, Silver, spuse el jenat. Nu e nici timpul și nici locul să-ți descriu cu amănunte cum ne vom iubi.

– Nu mă refeream la asta, răspunse ea cu voce tremurîndă, așa cum se simțea și în interior.

Jocul cu dragostea

Eu n-am avut nici o relație pînă acum. Eram curioasă doar să știu cît poate să dureze de mult.

– Nu e nici o grabă în asemenea situații. N-am nici un fel de idee cît poate să dureze o relație cu tine. Dar de ce te gîndești la sfîrșit, chiar înainte de a o începe?

Ea ridică din umeri.

– Poate e de vină firea mea practică. Cred că-mi pot da răspunsul singură. Relația noastră va dura, pînă cînd mă voi întoarce la New York.

Clătină din cap.

– Te înșeli. Ai să te întorci mîine la New York.

Ea oftă, sprijinindu-se de speteaza scaunului.

– Înseamnă că o să fie cea mai scurtă relație din istorie. Te-ai răzgîndit repede, nu?

– Dar relația va continua. Pentru că vin cu tine.

Şase

Oare trecuseră doar trei zile, de cînd stătuse în biroul lui John şi-l rugase s-o ajute? Şi obţinuse, cu siguranţă, mai mult decît ceruse, cel mai surprinzător lucru fiind propunerea pe care i-o făcuse el. Îi spusese foarte clar, ce anume doreşte de la ea. O relaţie şi nu o viaţă fericită în doi.

Dar mai de neînţeles era faptul că fusese de acord. Cum era cu dorinţa ei de a-şa pe propriile ei picioare, fără să fie ajutată de tatăl sau de fraţii ei?

În timp ce mergea spre lift, alături de John, se

Jocul cu dragostea

gîndea la noaptea precedentă, după ce se întorseseră la el acasă.

Odată intrați înăuntru, ea se așteptase s-o ia în brațe și s-o sărute, să înceapă relația după care tînjea atîta. Cînd îl văzuse că nu schițează nici un gest, îl întrebuse dacă n-ar dori o ceașcă cu cafea. El scuturase din cap, privind-o lung, în timp ce se sprijinise cu spatele de ușă. Ea se așteptase ca el să facă ceva, să spună ceva. Orice.

După un interval de timp, ce-i păru o veșnicie, el o ocoli și se îndreptă spre telefon, în timp ce-și desfăcea nodul de la cravată.

– Silver, mai bine ai încerca să te odihnești. Avionul nostru decolează la ora opt, spuse el, cu spatele spre ea, ca și cînd nu se întîmplase nimic.

Îl văzu cum ridică receptorul, rămînînd amuțită de felul lui rece de a o trata.

La cine putea să sune la ora asta? se întrebă ea.

– Presupun că întîlnirea noastră a luat sfîrșit.

– Așa se pare.

El începu să formeze numărul. Uitîndu-se la ea, îi susținu privirea, cu o expresie impenetrabilă.

– Îți mulțumesc pentru flori și pentru masă, Silver.

În glas se simțea o notă de nemulțumire, iar zîmbetul îi era incert.

– Ai reușit să transformi ziua mea de naștere, în ceva pe care n-am să uit multă vreme.

Intrigată de felul abrupt în care o expedia, îi răspunse bîlbîindu-se:

– Cu plăcere. Noapte bună.

În timp ce o pornise pe hol, spre camera de oaspeți, îl auzi spunînd:

– Nick? Da, eu sînt. Ce-ai aflat?

Intră în cameră și închise ușa. Nick era cel din New York, cu care John luase legătura, ca să facă unele cercetări. Nu scăpase din vedere să-l contacteze imediat ce au intrat pe ușă, se gîndi ea, ușor iritată. Dacă asta era ideea lui John despre felul în care se concretizează o relație, atunci nu era mare lucru.

Abia cînd se află întinsă în pat, își aminti că în seara aceasta, rolurile erau inversate. Practic, John îi transmisese mesajul. Depindea de ea să-l cucerească, atunci cînd ajungeau acasă.

Deci, așa că abia acum își dădea seama că nu încetase s-o dorească. Așteptase ca ea să de-

Jocul cu dragostea

cidă. Cum ea nu făcuse nici un gest de apropiere, el nu insistase și nu forțase nota. Ci pur și simplu acceptase hotărîrea ei.

La naiba.

Se întoarse pe burtă și trase un pumn în pernă. Faptul că trăise alături de frații săi, nu însemna că înțelegea prea multe din mecanismele gîndirii masculine, așa cum și-a închipuit.

Mai mult chiar, pe moment, nu și-l înțelegea nici pe al său.

A doua zi, dimineață, luară avionul spre New York. În timpul zborului, John n-a prea vorbit. Cum încetă semnalizarea pentru legarea centurilor, își deschise servieta-diplomat și-și petrecu toată vremea citind date de pe computer. Silver încercă din răspuțeri să nu fie deranjată de lipsa lui de atenție. Firea ei practică îi permitea să înțeleagă necesitatea lui de a-și vedea de treburile. În loc să se enerveze, își spunea ea, ar trebui să-i fie recunoscătoare că-și lăsa toate treburile, ca să vină cu ea la New York.

Își dădu seama că ar fi și mai puțin enervată, dacă și-ar scoate din cap gîndul că venea cu ea la New York, pentru că se simțea obligat s-o ajute pe fiica lui King Knight.

Poate că dacă ar fi făcut dragoste, aseară, acum ar fi fost mai sigură de el și de motivele lui. Sau poate că nu. Niciodată nu se mai simțise atât de nesigură de ea. Sau mai sigură de ceea ce dorea. Îl dorea pe John Lomax.

După drumul îngrozitor cu taxiul, condus de un șofer care vorbea foarte puțin engleza, ajunseră la locuința lui Silver. Nu avea nici pe departe farmecul și personalitatea pe care-l avea apartamentul lui John, dar era căminul ei, de patru ani.

John n-o lăsă să intre, pînă nu-și aruncă el, mai întâi privirile înăuntru. Depuse valizele în vestibul și o opri, spunîndu-i să rămînă la ușă.

– Rămii acolo. Am să verific, mai întâi.

În timp ce el controla peste tot, prin bucătăria mică, prin dormitoare și prin baie, Silver se uita prin corespondența considerabilă, pe care o luase din cutia ei de scrisori, din holul de la intrarea în clădire. Era o chitanță de asigurare a mașinii, o carte poștală de la Ryder, fratele ei, alături de reclame și solicitări de caritate. Tocmai era pe punctul de a deschide un plic alb, trimis prin curier, cînd ceva, fără să știe ce anume, a făcut-o să-l examineze mai atent. Numele și adresa ei erau scrise cu un creion negru, scrisul de mînă

Jocul cu dragostea

semănînd cu cel al unui copil din clasa a treia.

– Ce-i asta?

Se întoarse spre John care apăruse lîngă ea. Îi dădu plicul, spunîndu-i:

– Era în cutia mea de scrisori. A fost adus de cineva.

– Probabil că nu există mari șanse să găsim vreă amprentă demnă de reținut. El o apucă de încheietură și o conduse spre canapea. Stînd în picioare, lîngă măsuță, îi dădu drumul, rugînd-o să pună plicul pe masă.

După ce-l puse, stătu lîngă el și privi fascinată cum John îl deschidea cu lama subțire a unui briceag, scos din buzunarul de la blugi. El luă un creion, rămas lîngă o broșură cu cuvinte încrucișate, și folosi capătul cu gumă ca să-l țină pe loc, pînă cînd fu gata deschis. Înăuntru, nu era decît o bucățică de hîrtie. John o scoase, folosind același creion cu gumă, și o despătură.

Silver se aplecă să citească.

Unde te-ai dus? Nu trebuie să fugi. L-am oprit să-ți mai joace farse. A vrut doar să se distreze puțin, n-a avut altă intenție rea.

Scrisul cu litere de tipar, ce părea că vine de la o mână de copil, se schimba ușor spre final, literele fiind tot mai strâmbe, liniile mai groase, de parcă cel care scrisese apăsă din ce în ce mai tare.

Îmi este dor de tine. Te rog, vino înapoi.

Bilețelul nu era semnat.

John îl parcurse de două ori. Nu încercă să bage scrisoarea înapoi în plic.

– Ai o pungă de plastic în care să le pun?

Silver îi aduse una din bucătărie. Când i-o dădu, îl întrebă:

– Bilețelul ridică mai mult întrebări decât răspunsuri, nu-i așa?

El introduse cu grijă plicul și scrisoarea în pungă.

– Am să i le dau lui Nick, pentru amprente, dar am sentimentul că NYPD ¹ nu va avea nici una înregistrată.

– De ce nu ?

Ridică punga aproape de ea.

– Miroase puțin.

1. Departamentul de Poliție al New York.

Jocul cu dragostea

Aplecă capul. Ochii i se lărgiră, cînd recunoscu mirosul.

– Unt de alune?

– Așa am bănuț și eu. Cred că avem de-a face cu doi copii. Ai vreo idee despre cine este vorba?

Se lăsă greoi pe canapea.

– Cunosț pe cîțiva dintre copiii care locuiesc în clădire, însă doar atît cît să le zic bună ziua în lift. Pînă acum cîteva luni, cei doi copii de vizavi obișnuiau să mai vină pe aici, din cînd în cînd, mai ales Tina. Este o fetiță liniștită, de zece ani, probabil unsprezece, care are obiceiul să mă privească cu ochii ei imenși, aproape prea mari pentru fața ei. Fratele ei are cincisprezece sau șaisprezece ani și are mare grijă de ea.

Rîse apoi scurt.

– Și foarte încrezut, în ceea ce privește farmecul lui la femei.

John se încruntă.

– Ți-a făcut vreun avans?

– Nu l-am lăsat să ajungă niciodată pînă acolo.

Apoi, ceva din expresia lui John, o făcu să adauge:

– Cred că familia lor s-a mutat. Nu i-am mai

văzut pe Tina și Ronnie de vreo lună.

– Oricum, o să-i verific.

Gîndul că Tina ar putea fi interogată, o făcu pe Silver să-i sară în apărare.

– Dar o fetiță de zece ani nu-mi putea conduce mașina, John.

– Nici n-am zis asta.

– Atunci, de ce s-o verifici?

– Biletul spune că ea sau el l-a oprit pe acel cineva să-ți mai joace feste. Întîmplările nu sînt neapărat datorate cuiva care vrea să te scoată din fire. Ar putea să fie complet diferite, separate unele de altele. Pe de altă parte, un adolescent de șaisprezece ani ar putea fi tentat să tragă o raită cu mașina ta sport. Putea să știe unde ți-o parchezi?

– Nu știu. Cred că ar fi putut să mă vadă. O țin într-o parcare, la distanță de două blocuri de aici.

– O să am o conversație și cu el.

– Dar...

– Silver, mi-ai cerut ajutorul. Nu pot să fac nimic, dacă mă legi de mîini.

– Ai dreptate, murmură ea. Se ridică în picioare și se duse spre ferestrele largi, ca să tragă

draperiile. Va trebui să aibă încredere că John o va trata pe Tina cu blîndețe. Amintindu-și de ochii ei mari, albaștri, și de purtarea ei liniștită, nu se îndoii că John va fi blînd cu fetița.

Lumina ce venea prin ferestre se revărsa pe părul negru al lui Silver, iar John se forța să rămînă acolo unde stătea. Nu era bine s-o mîngîie. După seara trecută, în apartamentul lui, ea îi spusese liniștită noapte bună, ca orice oaspete politicos, și se dusese să se culce.

Trebuie să-și reprime dorința de a-i arăta cum pot decurge lucrurile între ei. Mai observase că gustul ei la mobile, nu diferea foarte mult de al lui. Chiar și în privința nuanțelor existau asemănări. Prefera tonurile închise, de culoarea lemnului și nuanțele de verde-închis. Nici urmă de mobilă cu garnituri cromate sau din sticlă, creații de modă, pe care nu le agreea deloc, și nici aplicațiile florale, victoriene, care-l făceau pe orice bărbat să se simtă într-o casă de păpuși.

Canapeaua curbată, împreună cu cele două fotolii de același fel, erau de culoare verde, ca jadul, iar cele două măsuțe erau vopsite în alb. În afară de veiozele de porțelan, pe măsuțe, mai erau îngrămădite nenumărate fotografii înrămate,

avînd diferite mărimi. Un covor mare, oriental, acoperea o bună parte din pachet și într-unul din colțurile camerei, tronau cîteva plante decorative, cu frunze mari, verzi.

Observă lîngă unul din pereți, un dulăpior cu vitrină și se îndreptă spre el. Era tot atît de înalt ca și scrinul său, dar la jumătate de adînc. Înăuntru se înșirau un număr impresionant de figuri de cavaleri în armuri, executați din diverse materiale: sticlă, metal, ceramică și lemn. Unii dintre ei erau călare, alții în picioare, ținînd în mîini doar lăncii și săbii. Cei doi erau pe douăzeci și cinci de centimetri. Toți însă erau executați pînă în celé mai mici amănunte.

Silver observă ce anume îi atrăsese atenția lui John și veni lîngă el, în fața vitrinei.

– Cînd am împlinit șaisprezece ani, fratele meu, Michael, mi-a dat cavalerul cu blazonul pe steag. Deschise ușa de la vitrină și scoase statuia argintie, din mijlocul celorlalți. I-o dădu lui John s-o vadă mai bine, după care continuă:

– Michael credea că fiecare fată trebuie că aibă cîte un cavaler în armură strălucitoare. A declarat însă că este mai greu de găsit în zilele noastre. Așa că mi-a dat, de ziua mea, un în-

Jocul cu dragostea

locuitor, pînă cînd îmi voi găsi unul.

– Știi ce vîrstă ai, Silver. Și aici sînt mai mult de doisprezece cavaleri.

– Am mai adăugat la colecție și pe alții, pe care mi i-au dat prietenii mei.

– Studie figurina pe care i-o dăduse ea.

– Nu era prea ușor să fii cavaler. Oamenii au considerat că aceștia trebuiau să le rezolve toate problemele, să salveze lumea. De cele mai multe ori, li se dădeau misiuni imposibile sau participau la lupte, pe care n-aveau nici o speranță să le cîștige. Și doar erau și ei oameni supuși greșelilor și cu defecte, ca toți ceilalți, dar lumea uita treaba asta.

– Vorbești din proprie experiență? Îl întrebă ea, gîndindu-se la anii în care a fost polițist.

– Nu, adăugă el, rîzînd scurt. Nu cred că arăt bine în armură.

– Și totuși, ai purtat uniformă. Unii oameni îi consideră pe polițiști, cavaleri în albastru.

– Să fii polițist, implică o mulțime de lucruri, spuse el, strîmbîndu-se cu cinism.

Puse cavalerul înapoi în vitrină și închise ușa cu grijă.

– Polițiștii sînt oameni obișnuiți, care încearcă

să-și facă cît mai bine treaba pentru care au fost angajați. Majoritatea nu se dă în vînt după glorie și medalii.

– Asta seamănă foarte mult cu ceea ce ai spus despre cavaleri. Mulți bărbați și-au dorit să devină cavaleri ca să-și îndeplinească un ideal sau un vis. Pentru tine care a fost motivul?

John o privi în ochi.

– Că m-am angajat la poliție?

Văzînd-o că încuviințează din cap, îi răspunse:

– La vremea aceea, n-aveam nimic mai bun de făcut.

Silver își dădea seama cînd cineva nu voia să vorbească despre un subiect anume. Poate că dacă ar mai fi fost tot atît de ironici unul față de altul, ca pe vremuri, acum l-ar fi lăsat singur. Dar el fusese cel care transformase relația dintre ei, dorind s-o cunoască în intimitate, iar ea nu era dispusă să se culce cu un străin.

Făcu cîțiva pași într-o parte, după care se întoarse spre el.

– John, numai dacă într-o relație vrei să păstrezi o oarecare distanță, îți este permis să dai răspunsuri superficiale la chestiuni de ordin personal. Dar nu și dacă vrei să devii intim.

Jocul cu dragostea

– Vrei să spui că ai nevoie să-mi cunoști povestea vieții mele, înainte de a te culca cu mine? Întrebă el, cu priviri întunecate, provocatoare.

– John, eu n-am avut relații decît cu un singur bărbat, înainte.

Îl văzu strîngînd din maxilare la această declarație.

– Nu vreau nici să mă laud, nici să mă plîng, vreau doar să-ți explic de ce n-am intrat imediat la tine, în pat. L-am cunoscut pe Peter de multă vreme, deși nu chiar atît ca pe tine. Am fost prieteni, la început prieteni buni, ne-am împărtășit gîndurile, visurile și problemele, atunci cînd am urmat cursurile școlii comerciale. Amîndoi ne-am găsit slujbe la New York și am rămas apropiați, în mare parte și pentru că este atît de greu să-ți faci prieteni în acest oraș. Am devenit iubiți, cu totul întîmplător.

– Nu vreau să-mi spui asta.

– Ei bine, foarte rău, pentru că trebuie să povestesc asta și tu trebuie să asculți. Eu și Peter am fost prieteni adevărați, dar după ce am devenit iubiți, am simțit că lipsește ceva din relația noastră. Am crezut că ne lipsea angajamentul final. Am stricat o prietenie frumoasă, făcînd anu-

miți pași care nu trebuiau făcuți.

– Dar între noi nu este așa. La naiba, Silver, nu vezi că între noi atmosfera este încărcată de electricitate, practic scapără ori de câte ori ne aflăm alături, în aceeași încăpere.

– Știu. De asemenea, știu și de ce aseară, lucrurile n-au decurs așa cum ți-ai închipuit. Mi-am dat seama și care a fost motivul pentru care n-am putut să fac primul pas, așa cum mi-ai spus. Sînt iremediabil atrasă de tine, John, dar nu pot să fac dragoste cu tine cînd abia dacă te cunosc. Nu sînt construită așa. Poți să-mi spui că sînt o introvertită, o mironosiță sau cum vrei tu. Mi-am dat seama că sînt mult mai demodată, decît mi-am putut imagina vreodată. Nu pot să fac dragoste cu un străin. Mă consider mai presus de asta.

John se îndepărtă de vitrină, ducîndu-se spre fereastră. Se uita pe geam, la oraș, fără să vadă nimic:

– Silver, sînt perioade din viața mea despre care nu-mi place să vorbesc. Nici chiar cu tine. Sînt anumite lucruri, despre care nu-mi place să-mi amintesc. Nici măcar nu pot să-ți promit că am să-ți vorbesc vreodată despre ele.

Privi înapoi spre ea, cu un început de zîmbet în

Jocul cu dragostea

colțul gurii.

– Sînt perioade din viața mea, despre care nici tu n-ai vrea să știi ceva. Deci, nu este vorba că nu am încredere în tine. Poate că-mi doresc să vezi în mine pe cavalerul cu armură strălucitoare, fără să știi că au fost dați cînd armura era atît de pătată.

Silver era conștientă de alura lui dreaptă și teapănă, ținîndu-și pumnii încleștați. Chiar dacă nu i se destăinuisse, expunîndu-i trecutul, așa cum sperase, îi explicase măcar de ce nu putea să-i vorbească despre el. O lăsase să arunce pe furis o privire înăuntru. Ceea ce era totuși suficient, pentru moment.

Înainte să poată să zică ceva, se întoarse spre ea, ținînd pumnii la fel de încleștați. Arăta ca un bărbat gata de luptă, cel puțin asta era impresia ei. Nu-și dădea seama că ea se predase deja.

Nedezlipindu-și privirea de pe fața ei, îi spuse:

– S-ar putea să nu fiu bărbatul pe care-l vrei, Silver. Ți-aș putea povesti cîte ceva din ceea ce dorești tu să auzi, dar n-am s-o fac doar ca să te atrag în patul meu. Nici nu știu dacă am să fiu vreodată în stare să-ți reconstitui acele mici perioade din viața mea, despre care vrei tu să știi.

Dacă mă vrei, mă iei așa cum sînt. Depinde de tine.

Cel mai greu lucru, fu să facă primul pas spre el. Ceilalți, fură mai ușori. Se opri în fața lui și-și puse mîinile pe piept. I se puteau auzi bătăile puternice ale inimii. Cînd i se uită în ochi, descifră o expresie prudentă, defensivă.

– John, tu ești bărbatul pe care-l doresc. Întotdeauna ai fost tu. Tocmai de aceea Peter n-a avut nici o șansă.

Scoase un oftat adînc, de parcă ar fi venit din străfundul sufletului său, și o luă în brațe. Începu s-o sărute cu o disperare surprinzătoare, de parcă nu mai putea să-și reprime dorința, pe care o văzuse de nerealizat, din totdeauna. Mîinile îi tremurau în timp ce-o mîngîia, iar respirația îi era neregulată.

Desprinzîndu-se, își îngropă gura în adîncitura gîtului.

– Asta mă va omorî, dacă este doar un vis.

– Dacă este așa, înseamnă că amîndoi visăm același vis.

John își înălță capul și putu să-i vadă privirile. Luîndu-i fața în mîinile puternice, o sărută pe tîmple, în colțul gurii și pe pleoape.

Jocul cu dragostea

– Nici nu mai țin minte de câtă vreme te-am așteptat, Silver.

Ea îl încurajă.

– Atunci, nu mai aștepta.

Acum, că renunțase la orice precauție, era dornică să afle dimensiunile dorinței lui John.

– Te rog, John. Te-am dorit atât de mult în tot acest timp.

El gemu adânc.

– S-ar putea să înnebunesc, după asta.

Se ridică pe vârful picioarelor, încolăcindu-și brațele pe după ceafa lui, în momentul în care-i puse stăpânire pe gură, cu un nesaț cutremurător. Ca să răspundă mîngîierilor stăruitoare și asaltului erotic asupra gurii sale, făcute de John, i se părea un fapt tot atât de natural ca și fluxul și refluxul apelor. Nu se mai întâlnise niciodată cu o atât de puternică necesitate, ca aceea pe care i-o trezise el, dar cu toate acestea, i se părea neînchipuit de ușor să i se ofere pasiunii lui și chiar și mai ușor să-i vină în întâmpinare.

Abia dacă mai păstra o fărîmă de luciditate în mișcări. Brațele lui, încheștate pe talie, o ridică în sus, în timp ce o ducea spre canapea. O acoperi cu greutatea lui, îngropînd-o între perne, nedez-

lipindu-și gura de a ei.

Picioarele li se îngemănară, iar pe măsură ce sărutările deveneau tot mai profunde, mai lungi și mai intime, trupul îi era mai neliniștit și mai stăruitor. Îi simți mîna alunecînd spre abdomen, ținînd-o ca să-și apropie șoldurile. Simțindu-i bărbăția presantă, deasupra coapselor, scoase un sunet inconștient de profund.

Apoi, șopti:

– John.

– Știu, îi murmură el la ureche.

Trupul i se înfioră de așteptare și răspuns, cînd mîna lui alunecă pe sub pantaloni și chiloți. Îi scoase cu o singură mișcare alunecoasă, descotorosindu-se repede de ei.

Degetele îi alunecară între coapse și o făcu să-ți piardă respirația cînd i le simți intrînd spre centrul feminității. Se arcui pe spate, încleștindu-se de umerii lui, de parcă ar fi găsit alinare în tensiunea ce o absorbea ca un vîrtej.

O clipă, simți răcoare la piept; îi descheiasă cămașa albă. După care, îi descoperi închizătoarea din față a sutienului și i-o desfăcu. Presînd-o cu șoldurile, își transferă nesațul gurii spre mîngîierea sînilor.

Jocul cu dragostea

Silver țipă, luată de valul senzațiilor din corp.

John nu-i scosese nici ei cămașa, și nu și-o scosese nici pe a lui. Nu avusese timp. Acum își descheia cămașa, cu degete stîngace și grăbite, apoi își desfăcu cureaua și pantalonii. Nu-și dezlipi privirile din ochii ei, nici cînd își lăsă pantalonii să-i lungeze jos, nici cînd își scoase din buzunar pliculețul ambalat în foiță. Își strecură brațul pe sub umeri ei, ridicîndu-i pieptul spre el. Cu cealaltă mîină, trecu ușor peste șolduri, peste coapse, oprindu-se în moliciunea fierbinte.

Îi auzi respirația precipitată și i se uită în ochi.

– Poți să-ți închipui cum mă simt cînd te văd reacționînd așa?

Ea scutură din cap, mișcîndu-și pletele pe perna canapelei.

– Știi doar ce simt cînd pui mîna pe mine, de parcă m-aș topi și m-aș împrăști, dacă nu m-ai ține în brațe.

Cuvintele erau la fel de seducătoare ca și trupul, alungîndu-i orice urmă de autocontrol, dacă mai exista vreuna.

– Vino cu mine, îi zise, despărțindu-i coapsele cu genunchiul. N-am mai fost niciodată acolo, unde avem noi de gînd să ajungem. Ține-te de

mine, să ajungem împreună.

Ea își ridică bazinul. Cu un geamăt, îi acceptă invitația mută, alinându-și în ea, partea dureroasă. Închise ochii, absorbit de valul de senzații care-l cuprinseseră. O clipă, nu putu să se miște. Nimic din închipuirile lui, nu egalau realitatea. Nu mai simțise niciodată așa ceva, de parcă s-ar fi despicat în mii de forme ale plăcerii care, deși veneau și de la cealaltă persoană, nu făceau decît să-i unească într-una singură.

N-avea cum să știe cît timp ar fi rămas încheștat în ea, fără să se miște, dacă ea n-ar fi suspinat ușor, cu respirația precipitată de apăsarea greutății sale. Cînd a oftat, mușchii ei intimi s-au crispat în jurul lui, frîngîndu-i reținerea ca pe o ramură uscată.

Silver se agăță de unica realitate a vieții, în clipa cînd John începu să se împingă în ea și cu ea, în ritmul ancestral. Nu-și dădu seama, la fel ca și el, că unghiile-i lăsau semne pe piele. Nu era conștientă decît de presiunea ce-o luase în vârtejul ei.

El își strecurase o mîină pe sub fund, ca să-i ridice bazinul, și-l strigă pe nume cînd o pătrunse adînc, tot mai adînc. Cu ochii închiși, fu înconju-

Jocul cu dragostea

rată de mii de steluțe luminoase, scufundându-se în ele.

John nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos ca expresia de satisfacție uimită a lui Silver. Îi șopti numele cu voce gîtuită, descoperind paroxismul plăcerii ascuns în interiorul ei.

Șapte

John n-avea nici o idee cît este ceasul cînd, din somnul cel mai adînc pe care l-a avut vreodată, fu trezit de un zgomot. Silver dormea alături, respirînd profund și egal. Adormise în brațele lui, epuizată după ce făcuseră dragoste a treia oară. De trei ori, se minună el, cu încîntare masculină. De fiecare dată s-au iubit mai minunaț decît înainte, lăsîndu-l cu sentimentul că n-o să se sature niciodată de ea.

Deschise ochii, privind în tavanul dormitorului lui Silver, cînd auzi un zgomot. Părea că cineva trăgea un scaun pe linoleum. Apoi se auzi un

amestec de voci, muzică și râs înăbușit.

Cineva dăduse drumul televizorului lui Silver!

Anii petrecuți de el în poliție, îi întăriseră. Stătea încordat, gata să sară din pat și să ajungă în camera de zi, să-i apuce de gît pe nepoștiți. Dar tocmai atunci, Silver se cuibări lângă el, punîndu-și capul pe umăr. Cum ea nu știa ce se întîmplă, nu voia s-o trezească și nici s-o bage la idei, dacă era posibil.

Reuși să-și scoată brațul de sub ea, cînd o auzi întrebînd somnoroasă:

- Unde te duci?
- La baie, îi șopti el. Dormi.
- Bine, murmură ea și se întoarse pe spate.

Își coborî un picior peste marginea patului și se ridică, mereu cu privirile spre ea. Avea ochii închiși, cu respirația rară, ca în somn.

Nu făcu un pas, că se izbi cu laba piciorului de stîlpul de susținere al patului.

Sunetul piciorului izbit de lemn, o trezi pe Silver. Era posibil să-i fi trezit și pe vecini, așa considera ea atunci. Atît de tare i se păruse. Și chiar dacă acesta nu-i trezise, înjurăturile ce explodau din gura lui John, nu le mai acordară nici o șansă. Silver sări în capul oaselor, cu ceaceaful tras în

față, uitîndu-se întrebătoare la el.

– John?

El nu-i răspunse. Alerga șchiopătînd spre ușă, iar în lumina slabă a lunii și a felinarelor din stradă, ea îl văzu chircindu-se atunci cînd se sprijinea pe piciorul stîng.

– Ai pățit ceva, John?

– N-am nimic, mormăi el, fără să se oprească. Apucase de clanță, atunci cînd le ajunse la urechi sunetul de ușă trîntită.

Silver se ridică în genunchi, privind acum spre ușa închisă a dormitorului

– Ce-ă fost asta?

– Nu știu, răspunse el. Mă duc să văd. Stai aici.

John se strecură, schiopătînd, pe ușa dormitorului, pînă în hol. Se lipi de perete și se uită, ferit de după colț, în camera de zi. La televizor era un spectacol vechi de comedie, dar nu se vedea nimeni. Încăperea era goală. Pe măsută erau două cutii de sifon și o pungă desfăcută de cartofi prăjiți.

Auzind un sunet foșnit la spate, duse, în mod automat, mîna la spate. Gestul acesta era complet inutil, dacă este să luăm în considerare că

Jocul cu dragostea

era gol complet și că pistolul său se afla în sertarul de la noptiera patului din dormitorul său, din Raleigh.

La fel de inutil fusese și rugămintea adresată lui Silver, de a rămîne pe loc.

– La naiba, Silver. Ți-am spus să stai în dormitor.

Silver continua să-și încheie cămașa lui, singura piesă de îmbrăcăminte, pe care o putuse găsi lângă pat.

– Mă duc să iau niște gheață pentru picior.

Trecu pe lângă el, dar se opri brusc. Pe ecranul de televizor se vedea acum, un clip scurt cu Lacy și Ethel, încercînd să se țină în același pas cu cureaua transportoare de bomboane de ciocolată.

– Te rog să-mi spui dacă n-ai putut dormi și dacă te-ai uitat la televizor, spuse ea.

– Cînd aș fi avut timp? Am fost cu tine în pat, nu ții minte? răspunse el scurt. Am avut niște mușafiri nepoftiți. Se duse spre televizor și-l închise. Apoi, observînd cutiile de sifon și punga cu cartofi prăjiți, adăugă:

– Oricine ar fi fost, e sigur că s-au simțit ca acasă.

- A fost cineva aici, în timp ce noi dormeam?
- Așa se pare.

Aprinse lumina din bucătărie și privi în jur, apoi se îndreptă brusc spre ușa de la intrare.

– John?

– Nu sînt urme că ar fi fost forțată. Se pare că musafirii noștri nepoftiți au o cheie. Dacă Nick nu poate scoate amprente de pe cutiile de sifon, s-ar putea să găsească pe ușa.

– John, repetă ea, de data aceasta, puțin mai tare.

– Ce e? răspunse el cu nerăbdare.

– Vrei să ieși așa, în hol?

El o privi.

– Așa mă gîndeam. Doar pe acolo au ieșit infractorii, nu? Deși, cred că sînt plecați de mult, acum.

– M-am gîndit că ar fi bine să-ți spun că ești gol.

El îi zîmbi.

– Am observat și eu. Arată apoi spre bucătărie și o îndemnă:

– De ce nu te duci să vezi dacă au mai umblat prin bucătărie, cînd au luat cartofii și sifonul.

– Este clar că și-au adus sifon, eu nu am așa ceva.

Jocul cu dragostea

– Dacă ți se pare că au atins ceva, lasă așa pînă mă uit și eu.

– Și ce-ai să faci, pînă mă uit eu prin bucătărie?

– Am să-l sun pe Nick.

– La ora asta?

John se opri din drum.

– Da. Vreau să vină cît mai repede posibil. Dacă aștept să-l sun dimineață, s-ar putea să-l pierd.

– N-ar vrea să se amestece poliția, John.

– E adevărat că Nick mai lucrează la poliție, dar o să fie o vizită neoficială.

– De ce ?

– Nu este nici o dovadă că s-ar fi produs o crimă. Nu este forțată nici o ușă, iar o pungă de cartofi și două cutii de sifon, nu înseamnă prea mult ca probe.

– Cel puțin acum știi că ți-am spus adevărul.

– N-am avut nevoie de dovezi în sensul ăsta.

Își privi posomorît piciorul. Degetele începuseră să sîngereze, dar continuă:

– Te-am crezut. De ce crezi că am venit cu tine la New York?

– Ca să te culci cu mine?

El clătină încet din cap.

– Mai avem mult de mers, dacă crezi că ăsta a fost singurul motiv.

Silver ar fi vrut să-l întrebe unde credea el că vor ajunge. Cît de departe și pentru cîtă vreme. Dar renunță și spuse:

- Mă duc să-ți aduc gheață pentru picior.
- N-am nevoie de nici o gheață, mormăi el.
- Tu poate că n-ai nevoie, dar piciorul are.

Se uită amenințător și ea se strădui să nu izbucnească în rîs. Nu-i fu prea ușor, dar reuși să-și păstreze amuzamentul pentru ea. Nici frații ei nu voiau să recunoască, atunci cînd îi dădea ceva. Dar cînd durerea era insuportabilă, deveneau aproape copii. Deci avea să fie interesant să vadă cum se va comporta John, acum cînd se părea că are fracturate unul sau două degete de la picior.

După ce Silver a intrat în bucătărie, John se duse, șchiopătînd, în dormitor și-și luă blugii de pe jos. Cînd și-i trase pe el, materialul lor gros îl atinse dureros la degetelor umflate.

Se uită cu atenție prin jur, după cămașă, apoi își aminti unde era. Socotind că Silver era foarte atrăgătoare îmbrăcată cu ea, renunță să i-o mai ceară.

Jocul cu dragostea

Nu avea de gînd nici să mai stea mult timp îmbrăcat. Mai erau cîteva ore pînă dimineată. Prefera să și le petreacă cu Silver, în pat. Și asta, nu neapărat ca să facă dragoste cu ea. Pînă cînd nu dormise în pat cu ea, nu realizase ce intimitate poate să însemne să dormi cu cineva.

Chiar și prin somn, îi simțea respirația ușoară pe piele și trupul zvelt ghemuit lîngă el.

Pentru prima oară, în ultimii șase ani, n-a mai simțit golul singurătății ce-l însoțise tot timpul de cînd îi murise partenerul. Silver îi umpluse acest gol.

Apoi se uită în jur, după valiză. Își aminti că, după ce sosiseră, le lăsase pe amîndouă, chiar lîngă ușa de la intrare. Numai să nu le fi luat musafirii nepoftiți.

Dacă aceștia erau aceeași cu cei care-i dădeau coșmaruri lui Silver, atunci nu erau foarte inteligenți.

Cele două valize de la intrare ar fi trebuit să le dea de gîndit că persoana care locuia aici fie că venise, fie că urma să plece. Orice hoț care se respectă, ar fi avut atîta fler să verifice mai întîi în dormitor. Bineînțeles, că orice hoț care se respectă, n-ar sta probabil ore întregi să se uite la

televizor, fără să fure nimic. Dacă socoteai numai lucrul acesta, și tot n-avea nici o logică.

Ștînd în pat, își aduse telefonul mai aproape și formă numărul pe care-l reținuse în tot acest interval, de cînd părăsise poliția.

La al treilea apel, îi răspunse o voce adormită, de bărbat, ce se voia amenințătoare:

– A naibii de treabă, ar trebui să fie ceva foarte important.

– Este, Nick. Amicii despre care ți-am vorbit, au vizitat apartamentul lui Silver în noaptea asta. Vreau să-ți aduci trusa și să iei amprentele în dimineața asta, înainte de a te duce la serviciu.

– Lomax?

– În persoană și încă la New York. Am sosit ieri, dar este clar că vizitatorii noștri n-au știu că Silver s-a întors. S-au făcut comozi, ca la ei acasă, au stat la televizor și s-au tratat cu niște fleacuri, în camera de zi, în timp ce noi eram în dormitor.

– Ai naibii drăcușori. Apoi, după un căscat lung, Nick spuse:

– Nu prea seamănă a profesioniști, John. Ca să le iau amprentele, înseamnă pierdere de timp. Se pare că este vorba doar de niște copii.

– Și eu mă gîndeam tot la asta, dar au speriat-o

Jocul cu dragostea

pe Silver și trebuie să înceteze cu asta. Cei care intră și ies din apartamentul ei probabil că știu ce se petrece. Se pare că au o cheie, pentru că nu există nici un indiciu că ar fi forțat ușa de la intrare. Știau că plecase, dar probabil n-au observat când am sosit.

– Există vreo posibilitate ca să vadă în interiorul apartamentului?

– Există o scară de incendiu, în afară, lângă fereastra de la camera de zi. De acolo, n-ar fi putut vedea că sîntem în dormitor. O să ne putem da seama după mărimea amprentelor, dacă sînt sau nu copii. Și dacă sînt copii, o să le putem folosi, ca să-i speriem de moarte.

Nick nu fu de acord.

– Și cum ai de gînd să găsești copiii ăștia? Acum știu că Silver este acasă. Și probabil că nu se vor mai întoarce.

– Dar asta nu i-a împiedicat, înainte. Atîta timp cît nu știu că sînt și eu aici, pot să continue cu vizitele lor nocturne.

– Și dacă nu?

– O să trebuiască să inventez ceva.

Nick căscă din nou, apoi spuse:

– O să ajung acolo pe la ora opt. Crezi că-ți

cer prea mult, dacă te rog să mă aștepți cu o cafea?

– Să văd ce pot să găsesc în dulapurile ei. Încearcă să umbli ușor când vii încoace, Nick. Nu vreau ca amicii noștri să te vadă intrînd sau ieșind. Aș prefera să știe că Silver este tot singură.

– Am priceput.

După ce puse receptorul în furcă, John se uită la cearceafurile mototolite, oftă adînc și ieși din dormitor. Silver adunase cartofii și cutiile de sifon, iar acum venea spre canapea cu o pungă cu gheață într-o mînă și cu un prosop în cealaltă.

– Lipsește o pungă de biscuiți, spuse ea, iar punga de cartofi prăjiți este din provizia de sub masă. Este clar că s-au simțit bine și în celelalte nopți, cît am fost plecată.

– Tocmai de aceea vreau să-i verific pe micuții tăi prieteni de pe palier. Totul arată că niște copii sînt cei care îți folosesc casa drept club de noapte.

Cuburile de gheață sunară melodios în momentul în care înfășură punga în prosop.

– Ți-am mai spus că nu cred că Tina și cu Ronnie mai locuiesc aici. Nu i-am mai văzut de mult timp pe aici. Deși, s-ar putea să mă oco-

Jocul cu dragostea

lească. Cînd stăteam de vorbă cu ei, am avut de vreo două ori impresia că mama lor nu era încîntată de asta.

– I-ai invitat vreodată înăuntru?

– De cîteva ori. Ronnie m-a ajutat să car din holul de la intrare cîteva pachete cu alimente. Odată, Tina s-a julit la genunchi pe pavaj și am adus-o aici s-o bandajez. Mi-a spus că mama ei nu este acasă.

– Nu dădea impresia că are niște părinți ne-maipomeniți, nu-i așa?

– Deși am fost vecini vreo doi ani, pe mama lor n-am întîlnit-o niciodată.

– Dimineată vreau să-mi faci o listă cu toată lumea care a intrat în apartamentul tău, în ultimele șase luni.

– Crezi că și-a făcut cineva o dublură după cheia mea?

– Ori asta, ori sînt pricepuți la descuiat broaște.

Mergea prin dreptul canapelei, cînd și-a prins degetele de franjurii covorului oriental. Strînse din maxilare, înjurînd în gînd.

– John, nu mai fi așa de încăpățînat. Stai pe canapea și pune-ți piciorul sus.

Începuse să-i placă să fie dădăcit de Silver. De

obicei, nu prea acordase atenție ideii de a fi dădăcit. Și nici nu putea să-și amintească o ocazie în care să fi fost îngrijit de cineva. Totuși, era cu totul altceva acum, cînd Silver se agita pentru el. De-a lungul anilor, nici măcar nu se putuse acomoda cu ideea că va veni o zi cînd va face dragoste cu ea. Era ca și cînd s-ar fi așteptat la o mîncare obișnuită și avusese parte de un banchet somptuos.

Se așeză pe canapea. Partea din față a cămășii, pe care Silver o îmbrăcase, se desfăcu atunci cînd ea se aplecă ca să-i ridice piciorul rănît, pe canapea, deoarece el nu părea dornic s-o facă. Gîndurile îi zburară în altă parte.

– N-am putea s-o facem mai ușor în pat? îi sugeră el. Amîndurora ne-ar fi mult mai plăcut.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să risc cu punga asta de plastic, deoarece poate să curgă și să ude patul.

Silver puse punga cu gheață pe laba piciorului, asigurîndu-se că gheața nu este aplicată direct pe degetele umflate.

Tot încercînd să așeze punga cît mai bine, îi ridică piciorul și, așezîndu-se și ea, i-l aduse peste coapsă. Atunci îi aplică cu grijă punga cu gheață

Jocul cu dragostea

peste degete.

– E rece și poate un pic neplăcut, dar gheața ajută să scapi de durere și de umflături.

– Mai întâi, flori și bomboane, acum asta. Mă alinți, Silver.

– Nu fac decît să am grijă de tine, pentru că nu o faci tu însuși.

– Mi-am purtat toată viața de grijă. Un deget rănit, nu e mare scofală.

Era pentru prima oară că amintea despre trecut. Totuși, Silver ar fi vrut să știe mai multe. Simțea că l-ar înțelege mai bine, dacă ar ști unele lucruri despre oamenii, despre locurile și evenimentele care l-au modelat pe băiat, pînă s-a transformat în bărbat.

Ca să atenueze răceala gheții, își puse palma pe partea din față a piciorului.

– Un deget rupt, nu contează prea mult, față de alte răni ale tale.

El îi aruncă o privire întrebătoare astfel că ea adăugă:

– Ai o cicatrice pe umărul stîng și alta în dreapta, deasupra taliei.

Cînd el se încruntă, îi zîmbi.

– Dacă-ți dai jos armura este imposibil să as-

cunzi asemenea lucruri.

– Nu fac parte dintre cavalerii tăi galanți, Silver, spuse el cu glas sugrumat. Am cicatrice, pentru că am făcut niște greșeli prostești.

– Înțeleg.

Și curios, chiar că înțelegea. Avea senzația că John fusese mai aspru cu sine, decît cu oricine altcineva.

Ceea ce considera el a fi greșeli, ea le lua ca exemple ale pericolelor pe care le aveau polițiștii de înfruntat, semn că John își periclitasе oarecum viața, ca să-i înfrunte pe criminali.

John îi privea mîna care se odihnea pe picior, așteptînd întrebările inevitabile legate de cicatrice. La naiba, simțea cum îl furnică piciorul, acolo unde se afla mîna ei. După cîteva minute de tăcere, se uită la ea.

– Ei, bine.

Se uită spre el.

– Ei, bine, ce?

– N-ai de gînd să mă întrebi cum de m-am ales cu cicatricile?

– Vrei să-mi spui?

– La naiba, nu.

– Atunci de ce să întreb?

Jocul cu dragostea

Se ridică în capul oaselor, aproape răsturnînd punga.

– Nu ești curioasă nici un pic?

– Ba da, zise ea gravă. Mi-ar plăcea să cunosc mai multe despre tine. Îmi dau seama că nu e posibil să știi totul despre cineva, dar aș vrea să știu ce gîndești, în anumite împrejurări, despre anumite lucruri. Se opri, scurt timp.

– Ca de exemplu, ce gîndești despre mine. Dar n-am de gînd să te silesc și să te pisez să-mi spui nici asta, nici alte lucruri pe care aș vrea să le știu în legătură cu tine. Aș prefera să mi le spui tu, atunci cînd vei dori.

– Și dacă nu doresc niciodată?

– Atunci n-am să le știu niciodată. Ai dreptul la secretele tale, la fel ca toată lumea, John. Cît timp vom fi împreună, am să încerc să nu uit asta și să nu-ți pun întrebări despre tine.

Ar fi trebuit să se simtă ușurat. Vorbise exact cum îi plăcea lui. Nu era agățat cu vreo promisiune, nu aveau discuții de genul celor care-ți cercetează sufletul sau discuții în care să-și împărtășească părerile, experiențele avute, sau să facă planuri de viitor. Nu fusese niciodată bun la așa ceva.

Dar ceva din ceea ce-i spusese, îl iritase la culme. Ce a vrut ea să spună cu „Cît timp vom fi împreună?” Suna cam limitat pentru el. Uitîndu-se la ea, i se clarifică faptul că se aștepta la o relație scurtă între ei, deoarece el nu-i dăduse nici cel mai mic semn că ar dori cu totul altceva. Voia oare altceva? se întrebă singur. Bineînțeles că da.

– Dacă vrei să mă întrebi ceva, am să-ți răspund, îți promit.

• Fără să ezite, ea întrebă:

– Întotdeauna am fost curioasă să știu cum l-ai cunoscut pe tata? Te întreb deoarece ori de cîte ori l-am întrebat pe King, mi-a răspuns simplu, că i-ai salvat viața, mai de mult. Și de foarte multe ori mi s-a părut a fi un răspuns teatral, mai ales că obișnuiește să fie cîteodată comic în schimb este ciudat de reticent cînd este vorba să-mi dea amănunte. Acest lucru este ceva neobișnuit, pentru că lui îi place să stoarcă și cel mai mic amănunt din orice poveste succulentă. Despre această întîmplare schimbă subiectul, în mod inevitabil. Și n-am înțeles niciodată de ce-și face o datorie din a te vedea de fiecare dată cînd vine la New York și nici de ce te-a numit director executiv.

– Mai mult decît atît, adăugă John, știu că nu

ți-a convenit nici cînd tatăl tău m-a invitat la un dineu și nici la vernisajul unei galerii care-i expuneau picturile. Deși printre invitați erau mulți neaveniți, eu eram singurul, la care se pare că găseai să faci obiecții. De ce a fost așa?

– Erai singurul de care eram îndrăgostită.

O privi fix.

– Erai ironică, pentru că te simțeai atrasă de mine?

Îi zîmbi.

– De foarte puține ori găsești vreo logică în primele infatuări ale adolescentelor, explică ea, intrînd în domeniul psihologiei. Așa că va trebui să-mi spui cum l-ai întîlnit pe tata.

John trase adînc aer în piept, relaxîndu-se. Apoi, ridicînd ochii în tavan, începu să povestească:

– S-a întîmplat ca tatăl tău să se găsească odată într-un loc nepotrivit, la momentul nepotrivit. Știi că un șeic i-a dat tatălui tău un covor oriental, drept mulțumire pentru tabloul pe care i l-a făcut? Ei bine, în timp ce șeicul se afla la New York, poliția a fost anunțată că urmează să aibă loc un asasinat. Eu și partenerul meu fuseserăm numiți printre cei care trebuiau să-i asigure pro-

tecția. Stăteam în afara hotelului *Plaza*, undese afla șeicul, chiar aproape de intrare. O limuzină îi aștepta pe șeic și pe tatăl tău, pentru ai duce la galeria de artă, unde era expus tabloul lui King, înfățișînd calul acela. Totul fusese bine verificat înainte: hotelul, galeria, King, service-ul limuzinei, muncitorii. Dar undeva, între gartaj și hotel, limuzina fusese interceptată. În clipa cînd tatăl tău, șeicul și tot anturajul său, începuseră să coboare treptele, geamurile de la limuzină s-au lăsat în jos și s-au văzut țevile automatelor îndreptate spre scări. Înainte să aibă timp să tragă, m-am aruncat peste șeic și peste tatăl tău, culcîndu-i la pămînt. Partenerul meu a chemat întăriri, răcnind la ceilalți trecători să se lase la pămînt, ca să nu fie împușcați de cei din limuzină. Asta a fost.

Asta a fost, își repetă Silver, în gînd. Practic, el se pusese în calea gloanțelor, dacă asasinii reușeau să tragă. I se strînse stomacul, gîndindu-se la primejdia la care se expusese.

– Să-l aperi pe cineva, culcîndu-l la pămînt, iar mai tîrziu să fii angajat de acesta, implică mai mult decît simpla recunoștință. King nu și-ar fi dat *Knight Enterprises* pe mîna ta, indiferent ce ai fi făcut, dacă nu erai o persoană potrivită.

Jocul cu dragostea

– M-a căutat a doua zi după atentat. Cred că era anul în care v-ați mutat cu toții în Anglia. Plecaseși cu mama ta, chiar în acea dimineață. King mai avea niște treburi de rezolvat, așa că urma să vină după voi, la distanță de câteva zile. Când a luat legătura cu mine, mi-a spus că vrea să dea mâna cu omul care i-a salvat viața. Mai avea de gând să mă îmbete pînă cădeam sub masă.

John surîse.

– Am devenit prieteni, între al doilea pahar și ultimul, cînd l-am cărat la mine acasă să-l culc.

– Asta trebuie să fi fost înainte să i se fi pus diagnosticul de arterită. Acum nu mai poate bea alcool, din cauza medicamentelor.

– Rar mi s-a întîmplat să mai beau atît de mult ca atunci. Mulțumită tatălui tău, am tras singura și ultima mea beție. A doua zi dimineață, King a văzut la bucătărie, pe masă, mormanul de cărți din care învățam pentru cursurile școlii serale. Descoperind printre cărți și una despre managementul afacerilor, m-a rugat să-l contactez, în cazul în care mă hotărăsc să părăsesc poliția.

– Și ai făcut așa?

El clătină din cap.

– Nu știu cum a aflat că mi-am dat demisia,

dar într-o zi m-a sunat acasă și mi-a oferit o slujbă la *Knight Enterprises*, în Kentucky. N-am lăsat să-mi scape această șansă, bucurându-mă să scap de New York. Nici măcar nu mă interesasem în ce domeniu aveam să lucrez. Voiam doar atât, să scap din oraș, fără însă să rămân pe drumuri. Și ca să mă mut la Raleigh, era o soluție bună. Bineînțeles că nu m-am așteptat să ajung director executiv. Am fost polițist, avansasem două trepte. Încă nu se uscase nici cerneala pe certificatul meu de licență. Am încercat să-i spun lui King că nu eram calificat și că nu aveam experiență. Atunci am făcut un compromis. Am acceptat slujba, cu un salariu redus. Când am început să-l merit, l-a ridicat la cât trebuia să fie.

Silver luă punga cu gheață, punînd-o pe măsuță.

– Cum îți simți acum degetele?

Își dădu jos piciorul din poala ei și se ridică.

– Mai am și altă suferință care are mare nevoie de îngrijirea ta duioasă și blîndă.

Cu o mișcare lină, se aplecă și o ridică în brațe.

– Mai sînt cîteva ore pînă în zori. Hai să ne culcăm.

Jocul cu dragostea

- Dar nu mi-e somn.
- Dar cine a vorbit de somn?

Ea își înlănțui brațele în jurul gâtului lui.

- De data asta, ai grijă pe unde calci, îl făcu ea atent. Am întrebuințat toată gheața din congelator.

Opt

Dacă ar fi existat un barem limită al greutateii pentru polițiști, Nick Archer abia dacă ar fi putut să atingă limita minimă a acestuia. Cu toate acestea, el mîncea mult mai mult decît Silver. Nick compensa însă lipsa de înălțime cu un surplus de energie și de entuziasm, care o surclasa cu mult pe Ginger, vecina lui John.

În clipa în care Nick intrase, John îi dăduse o ceașcă cu cafea, din care Nick mai sorbea acum cîte o gură, în timp ce lua amprente de pe ușă, de pe frigider, de pe televizor, căutîndu-le chiar și pe geamul de la camera de zi. Cînd termină, veni

în bucătărie să servească micul dejun, cu Silver și cu John.

Ochii lui negri străluciră la vederea farfuriilor cu biscuiți calzi și la omleta cu șuncă, pe care Silver le așeză pe masă.

– Consemnează-o acasă, Lomax. Pune-i cătușele și citește-i drepturile lui Bett Crocker, în loc de cele ale Mirandei. Are dreptul să gătească trei mese zdravene pe zi. Mai are dreptul să mă invite la oricare dintre ele.

– Am înțeles aluzia, Nick. John privi mostrele pe care acesta le pusese pe masă.

– Deci, ce ai găsit?

Nick întârzie cu răspunsul pînă termină tot din farfurie. Luînd în mîna cuțitul cu care trebuia să-și ungă untul pe biscuiți, îl îndreptă spre un set de amprente clare, pe care le luase de pe ușa.

– După mărimea lor, aparțin unor copii sau unor adulți pitici. Aș opina pentru copii. Mai ales că ai spus că nu s-a furat nimic. Orice hoț, profesionist și-ar fi dat seama de valoarea unor piese din mobilierul domnișoarei Knight, mai ales figurinele de argint și aur din vitrină, și n-ar fi ezitat să le ia.

John fu de acord cu el.

– Cred că sînt doi copii care folosesc casa lui Silver, drept club de noapte, unde pot scăpa de părinții lor, ca să petreacă după pofta lor.

– Dar nu e deloc sigur, protestă Silver, în timp ce le mai punea cafea în cești. John presupune că este vorba despre copiii de vizavi, dar nu are nici o dovadă.

Despicînd alt biscuit, Nick îl încarcă cu unt, cît pentru doi.

– Silver, nu numai că ești frumoasă, dar ai pune-o în încurcătură pînă și pe sfînta mea mamă, în ale bucătăriei. Sînt grozavi biscuiții ăștia.

– Despre care mamă sfîntă vorbești? îl întrebă John. Despre cea care conduce o afacere cu cărți sau despre cea care a făcut parte din Dixieland Trio?

– A fost vorba despre aceeași, le-a făcut pe amîndouă. Măi știa să facă și niște biscuiți foarte buni. Deci, Lomax, care este planul? Cum ai de gînd să-i prinzi pe acești *desperados*?

– Ce te face să crezi că am un plan?

– Tu ai întotdeauna un plan.

Apoi, întorcîndu-se spre Silver, îi explică:

– Nimeni nu poate născoci mai repede un plan decît Lomax. Căpitanul l-ar fi ascultat uite așa –

Jocul cu dragostea

pocni din degete – dacă John s-ar fi răzgîndit chiar și la cumpărarea unui costum în dungi, pentru munca lui de detectiv.

Silver observă că John strînge din dinți. Adu-cînd subiectul pe vechiul făgaș, Silver întrebă:

– Care este planul tău?

John își încrucișă brațele la piept.

– Cum te descurci cu jocurile video, Silver?

– Mă îndoiesc că pot să concurez cu un copil de zece ani. De ce?

– Va trebui să-ți cumperi unul. O să lăsăm pentru un timp cutiile goale în hol, ca să le dăm micuților ocazia să le vadă și să fie tentați. Apoi o să facem un mic spectacol cu ieșitul în oraș, pe timpul serii. Cînd ne vom întoarce, o să-i surprindem.

– Și dacă te înșeli, și nu e vorba despre copiii de vizavi? Atunci ce facem?

– Trecem la planul B.

– Adică?

– Sper să nu ajungem pînă acolo. Mai întîi, pentru că nu există un plan B. Se ridică de la masă și se duse să spele vasele.

Silver rămase pe loc să-și termine cafeaua. Învățase ceva între timp. John era mereu dispus

să ajute la treburile casnice. Frații ei se certau de multe ori cînd era vorba să le vină rîndul la unele treburi de pe lîngă casă. Chiar dacă avuseseră întotdeauna ajutoare la gospodărie, mama lor fusese de neclintit cu toți copiii, în privința cunoașterii tuturor treburilor mărunte dintr-o gospodărie.

John vedea că trebuia făcut și lua inițiativa singur, punînd mîna să facă. Nu făcuse caz din faptul că-i spălase rufe acasă, în Raleigh. Nici nu așteptase mulțumiri pentru asta. Dimineața, după ce o ajutase să facă patul, pusese masa, în timp ce ea gătea.

Nick îi întinse și el farfuria.

– Deci, voi doi aveți grijă să cumpărați astăzi jocul video. O.K.?

– Bine, spuse John. Am să-l instalez la televizorul din camera de zi. Îi dau sonorul tare, ca să se audă din vecini, apoi eu și Silver o să ne prefacem că ieșim în oraș.

– Dacă îi prindem, nu vreau să fie înregistrați pe listele delicvenților minori. N-au făcut un lucru grav că au băut sifon și au mîncat niște fleacuri, pe care se pare că tot ei le-au cumpărat. Vreau doar să-i determin să nu mai intre la mine în apartament.

Jocul cu dragostea

– Dar te-au îngrozit, o contrazise John. Ți-ai pierdut nopțile și ai fost destul de speriată ca să vii cu mașina atîta drum pînă la Raleigh, să mă rogi să te ajut.

– Ceea ce mă face să mă căiesc, dacă este vorba despre niște copii.

– Tot ce vreau este să-i opresc să-ți mai facă asemenea vizite nocturne. Fii sigură că n-am să le fac nici un rău. Poate că nici nu-și dau seama că te-au speriat atît de tare.

Nick își dresе glasul, ca să le atragă atenția.

– Acum, dacă credeți că nu mai am nimic de făcut, am să plec.

John clătină din cap.

– Ne-ai ajutat mult, Nick. Mulțumesc. S-ar putea să mai am nevoie de tine, dar îmbrăcat în uniformă, pentru spectacolul final.

– Ne vedem cu toții mai tîrziu. La ușa, Nick îi făcu vizibil cu ochiul lui Silver.

– Nu știu dacă să-ți urez noroc cu Lomax sau să fiu sincer și să te compătinesc.

– Ce-ai zice să-ți iei doar rămas-bun? vorbi John tărăgănat.

Ofțînd adînc, Nick le acordă o reverență în bătaie de joc.

– Mulțumesc pentru micul dejun, Silver. Plec mai trist, dar sînt sătul.

Cei doi schimbă între ei doar priviri, dînd din cap.

Silver așteaptă ca Nick să plece, apoi se întoarce spre John.

– Cred că este și altceva, dincolo de dorința lui Nick de a ajuta un prieten, nu-i așa? Nu-și pierde el vremea cu mărunțișuri.

– Cînd este vorba despre copii, nu există crime minore. Dacă Nick poate să împiedice un copil să fure capacele de la roți, e posibil ca acel copil să nu ajungă mai tîrziu să fure mașini.

O porni din nou spre bucătărie.

– Mai vrei o ceașcă cu cafea, înainte de a merge la cumpărături?

– Cine te-a împiedicat pe tine să furi capacele de la roți?

– Duff Maríner.

John se opri dintr-o dată, cînd își dădu seama ce a spus.

– Cine-i Duff Maríner? întrebă ea.

John se întoarce spre ea.

– Hai s-o lăsăm moartă, Silver. Aș putea să inventez ceva, ca să-ți satisfac curiozitatea, dar

Jocul cu dragostea

nu vreau să te mint. Hai să lăsăm trecutul. N-are nici o legătură cu noi. O sărută ușor, luînd-o apoi de mîna.

Mergem la cumpărături, să terminăm și cu asta.

N-avea dreptate, se gîndea Silver, stînd în lift, alături de el. De ce nu putea să-și dea seama cît de necesar era să-i vorbească despre ceea ce i s-a întîmplat în trecut? Avea atît de multe lucruri să-l întrebe. Oare ce l-a determinat să se retragă din poliție? De ce nu dorea să vorbească despre Duff Mariner? Anii aceia au fost decisivi pentru viața lui și atîta timp cît nu-i putea împărtăși evenimentele de atunci, va avea tot timpul senzația că nu are totală încredere în ea.

Sau că nu vor depăși niciodată stadiul unei aventuri sentimentale.

Ieșiți din clădire, ea se opri, crezînd că vor lua un taxi. În loc de asta, el o luă de braț și o porni pe jos. Era clar că greșise, atunci cînd își închipuise că-și rupsese degetele de la picioare, din moment ce reușise să se încalțe și nici nu șchio-păta la mers. Se plimbară prin fața vitrinelor unor magazine întîlnite în cale.

John se oprea din cînd în cînd ca să exa-

mineze jucăriile. Când îl văzu cît de grijuliu ținea în mînă o imitație de mașină veche de pompieri și cît de curios ô studia, îl întrebă dacă a avut una la fel, cînd era mic.

Punînd-o la loc, spuse:

– N-am avut nici un fel de jucărie.

Îl privi. Vorbea serios, după cum își dădea seama.

– Și cu ce te jucai?

– Stăteam pe străzi, îi răspunse el, privind undeva, fără țintă. Întotdeauna găsești ceva de făcut pe străzile New York-ului.

Reținu această informație din trecutul lui, ca s-o adauge la celelalte, pe care le strînsese. Pînă acum însă tabloul copilăriei lui era unul sumbru.

Mai trecură pe lîngă alte magazine, aflate de-a lungul unui bloc și Silver privea doar din cînd în cînd în vitrine. Când ajunseră la o brutărie, ea se opri, cu gîndul la proviziile pentru acasă. John continua să meargă, fără să-și dea seama că ea se oprișe. Tocmai voia să-l strige, cînd cineva o apucă de braț.

– Nu mișcal! îi șuieră o voce la ureche.

– John! strigă ea, din instinct.

John se întoarse, cu inima cît un purice, și

Jocul cu dragostea

atunci văzu că o amenința un adolescent slab și jerpelit.

– Nu te speria, Silver, spuse el apropiindu-se. Ce dorești? îl întrebă pe hoț.

– Banii tăi și ai ei.

– Ce vorbești? N-ai să capeți nimic.

Silver se uita la John. Se purta de parcă făcea conversație cu cineva pe care-l cunoștea bine.

Adolescentului nu-i conveni răspunsul lui.

– Ascultă, prietene. Dacă nu te faci cu ceva mălai, am s-o tai pe doamna ta.

– Dacă-i faci ceva, ești un om mort. Acum, dă-i drumul și te lăsăm și noi să pleci.

Silver îl văzu pe John că-i aruncă o privire. Îi făcu cu ochiul. Fu singurul avertisment înainte să se repeadă incredibil de iute, smucind brațul adolescentului și bușindu-l de vitrina brutăriei, întorcându-i brațul sus, la spate.

– Hei, stai ușor, omule, scînci bobocul.

– Gura, îl apostrofă John. Silver, ai pățit ceva?

– N-am nimic.

Din prăvălia de alături, ieși un funcționar cu o pereche de șireturi în mîna.

– N-aveți nevoie de astea?

John n-avea de gînd să-și lege prizonierul.

În schimb, îl imobiliză cu brațele, împingându-l pe o alee laterală, între magazinul de încălțăminte și brutărie. Se aplecase și-i vorbea hoțului atât de încet, încît Silver nu putu auzi ce-i spune. Cert era însă că ceea ce i-a spus John l-a speriat atât de tare, încît s-a îngălbenit la față și a început să tremure.

Eliberat brusc, adolescentul o luă la fugă. John veni lîngă Silver, și o luă de braț, de parcă nu se întîmplase nimic.

– Aveai nevoie de ceva de la brutărie? o întrebă el.

– Acum o clipă, doream o felie de pîine proaspătă. Acum, nu mai am poftă.

– Oricum, o să cumpărăm.

După ce au cumpărat luat pîine și franzeluțe, au continuat să se plimbe, iar Silver l-a întrebat de ce nu l-a predat pe puștan poliției.

– N-avea nici cuțit, nici armă. A încercat să tragă o cacealma. Probabil că a fost prima lui tîlhărie. Era mai speriat chiar și decît tine.

– În mod sigur era așa, după ce ai vorbit cu el. Ce i-ai spus?

John se uită la ea.

– Nu cred că ai vrea să știi. Oricum, ceea ce

Jocul cu dragostea

i-am spus a fost suficient ca să-l conving că nu merită să mai fure.

Se îndreptă spre intrarea magazinului.

– Cred că aici o să găsim ceea ce vrem.

Fără să comenteze, Silver îl urmă în magazin, fiind însă puțin intrigată. Totuși, tratase problema cu destulă indiferență, așa că încercă și ea să facă la fel.

Pe când se învîrteau prin magazin, Silver își dădu repede seama că aveau concepții diferite, în ceea ce privește genul de joc video, pe care trebuiau să-l cumpere. Ea se gândise la ceva care să scoată câteva sunete destul de puternice, ca să atragă atenția vecinilor. Intenția lui John era însă de a cumpăra, practic, aproape toată secția de jocuri electronice a magazinului.

Apoi, când începu să adune tot mai multe jocuri pe teighea, ea își aduse aminte că el nu avusese jucării, în copilărie.

După ce John despachetă jocurile în camera de zi, pe coridorul din fața ușii apartamentului

de-abia se mai putea trece. Dacă Tina și Ronnie se uitau afară, era imposibil să nu observe cutiile goale și să nu-și imagineze ce anume fusese în ele.

John verifică numele familiilor, după cutiile de scrisori, iar la apartamentul de vizavi, era trecut numele de „Burns“. Mama lui Tina și a lui Ronnie încă mai locuia în apartament. N-avea însă cum să știe dacă copiii mai erau acolo sau nu.

În timp ce Silver făcea căfea și așeza frunzeluțele pe o farfurie, John aranjă aparatul video pe televizor. Când ea veni să-i aducă o ceașcă de cafea, John tocmai punea o casetă în aparat. Pe tot timpul jocului se desfășura un fond muzical și ea observă că era vorba despre un omuleț care trebuia să sară peste niște creaturi asemănătoare unor ciuperci. După aceea, când omulețul sări în spinarea uneia dintre creaturi, John cîștigă câteva puncte.

Așezată pe jos, lângă el, îl întrebă:

- Cum ai știut cum se joacă?
- Există instrucțiuni. Vorbise, cu privirea lipită de ecran. Sînt pe măsută. M-am uitat pe ele, cît timp erai la bucătărie.

Ea luă broșura și începu să-i citească in-

Jocul cu dragostea

strucțiunile. Ea începu să gesticuleze din mâini, înghesuindu-se lângă el, înnebunindu-l.

După ce pierdu și ultimul omuleț, închise aparatul și o răsturnă pe Silver pe spate. Lăsându-se peste ea, mormăi:

– M-ai făcut să pierd. Acum va trebui să plătești amendă pentru asta.

– Cum te-am făcut să pierzi? întrebă ea, în timp ce inima începu să gonească nebunește, simțind cum e presată, în covor, de greutatea lui. Dar nici nu ai luat în seamă sfaturile mele, cum te-am făcut să pierzi?

John se smulse de lângă ea, ca să tragă draperiile. Dacă voia să-i tenteze pe copiii vecinilor cu jocuri video, nu însemna că trebuie să-i educe și în privința adevărilor vieții.

Întorcându-se la Silver, se puse din nou peste ea. Își coborî capul și-i alină pielea fină de pe gât.

– Ești cea mai puternică atracție.

Îi luă vârful urechii între dinți, apoi trasă cu limba o urmă umedă de-a lungul gâtului.

– Prefer să mă joc cu tine, decât să fiu soldat de plumb în miniatură.

– Crezi că asta voia să fie figurina aceea?

Își petrecu brațele peste umerii și spatele lui,

ca să-i simtă pe deplin trupul tare.

– Sau îți închipui că sînt un adversar mai ușor de învins decît micul soldat?

– Nu poate fi vorba de comparație.

Vocea își pierdu tenta jucăușă, în clipa în care ea își împinse bazinul în sus, spre corpul lui stîrnit, deja.

– În cazul ăsta, sîntem amîndoi cîștigători.

O sărută, făcînd să se-nvîrtă lumea cu ea. Silver veni în întîmpinarea dorințelor lui, nerăbdătoare să trăiască plăcerea delirantă, pe care știa că o găsește în brațele lui.

Atunci el o liniști cu premeditare, dorind să facă să dureze cît mai mult fiecare clipă. Dorea să se umple cu parfumul ei, să-și întipărească în memorie fiecare mîngiere, fiecare gust. O dorise atît de mult, în toți acești ani, încît simțea nevoia să savureze fiecare moment cu ea.

Mîngîind-o, simți că și ea gîndește în acord cu dorințele lui. Trupul i se mișca încet sub el, incitîndu-l și încîntîndu-l pînă la fierbințeala molcomă. Buzele-i urmau cărarea deschisă de mîinile ce descheiau cămașa. Simțindu-i degetele pe năsturele de la blugi, gemu adînc.

Îl înnebunea iarăși, dar nu-i păsa, din moment

Jocul cu dragostea

ce o trăgea după el. Atunci acționă, ca să fie sigur de asta.

Cînd piedica, pe care o reprezentau hainele, fu înlăturată, îi dispărură și intențiile lui de a prelungi momentul iubirii. Gura îi deveni lacomă, mîinile înfometate și nerăbdătoare. Dorința lui își găsea ecoul în ea și simți că nu mai poate aștepta culminația.

O strînse aproape de el și se rostogoli pe spate.

Silver i se uita în ochi, pierdută în flacăra de foame primitivă ce i se reflecta în priviri. Rămase cu privirile ațintite în ochii lui și după aceea cînd, ridicîndu-și bazinul, îl acapară înăuntru.

Îi șopti numele și acesta fu ultimul pe care și-l mai aminti Silver, înainte de a se preda flăcărilor care-i cuprinseseră.

Momeala mai era la locul ei, dar timp de vreo două zile nu mișcă nimic. În fiecare seară plecau de acasă, făcînd destulă gălăgie, dar cînd se întorceau nu era mișcat din loc nici un obiect din

cele puse de John, drept capcane.

Lui Silver îi plăceau serile petrecute alături de John. Au fost să vizioneze *Fantoma de la operă*, la Teatrul Majestic, și două filme de dragoste, în cea de a doua seară. Nu s-au întâmplat alte incidente, de genul celui cu încercarea de jefuire, deși orașul încă mai ascundea multe primejdii, la care nici nu îndrăzneai să te gîndești. Dar fiind cu John, lucrurile astea nu mai contau. Se simțea în siguranță lîngă el, într-un oraș pe care-l cunoștea atît de bine.

Silver era conștientă că John n-ar fi putut sta la infinit în New York, deși el nu se arăta nerăbdător, ca și cînd nu se întîmpla nimic. Se folosea de telefonul, de faxul și de calculatorul ei, ca să țină legătura cu biroul său și proceda așa, cam două ore în fiecare dimineață. Din cînd în cînd auzea imprimanta mergînd sau tonul jos al vocii lui.

În cea de a treia zi, făcuse curățenie în fiecare colțișor al apartamentului, copsese un rînd de biscuiți cu unt de alune și spre sfîrșitul zilei terminase cu treaba. John își făcuse cuib în camera de oaspeți, lucrînd la computer. În urmă cu o oră, îi dusesese o farfurie cu biscuiți și o ceașcă de ca-

Jocul cu dragoste

fea, și primise în loc de mulțumiri, un fel de mormăit indescifrabil.

Deoarece se părea că are de lucru, ea se hotărî să se ducă la băcănie, să facă provizii. Nu-i plăcuse niciodată să stea degeaba și să se uite când cineva era ocupat, așa că-și scoase jacheta din dulap, ca să iasă.

În timp ce se îmbrăca, aproape că sări în sus, speriată, simțind că are asistență.

John își pusese mâinile pe umerii ei și o întoarse cu fața spre el.

– Unde te duci?

– La băcănie.

Trecu pe lângă ea, ca să-și scoată din dulap jacheta lui.

– Vin cu tine. Nu-mi strică puțin aer proaspăt.

– Să-mi spui și mie dacă detectezi așa ceva, murmură ea. Nu trebuie să vii cu mine, dacă ai treabă de făcut, prăvălia este foarte aproape. Întotdeauna îmi fac cumpărăturile de acolo.

– Dar de data asta vin cu tine.

Ea îi zîmbi.

– Știu de ce vrei să vii. Aproape că am terminat înghețată și vrei să te asiguri că am să cumpăr sortimentele tale favorite.

– Și asta, fu el de acord. Dar mai ales vreau să mă conving că nu-ți găsești un tînăr ambițios, care să aibă oarecare intenții cu persoana ta încîntătoare.

– Și dacă te gîndești, am supraviețuit patru ani în New York, fără tine.

– Îți stă mîntea, spuse el degajat, în timp ce-i deschidea ușa.

Cînd ajunseră în hol, ușa de la apartamentul de vizavi se deschise. Silver detectă ochii mari, albaștri, și un ciuf blond de păr, înainte ca ușa să înceapă să se închidă.

– Bună, Tina.

Ușa rămase crăpată cîțiva centimetri. Silver îi simți degetele lui John pe mînă, dar el nu scoase nici un sunet.

– Mi-a fost dor de tine, Tina. Am crezut că te-ai mutat.

– Mă duc la școală.

– Asta era. Am uitat.

Ușa rămase la fel de puțin întredeschisă.

– El, cine e? Privirile fetei trecură spre John.

Silver îi răspunse așa cum o învățase John să spună oricui ar fi întrebat-o ce caută el în apartament.

Jocul cu dragostea

– Lucrează la computerul meu.

Ușa se mai deschise puțin, acum, atîta cît să apară capul Tinei, întreg.

– Nu l-am stricat eu, spuse ea cu ton defensiv.

– Nici nu mi-am închipuit asta. John o strînse din nou de mîină și ea continuă cu și mai mare grijă.

– Tocmai am cumpărat un joc video, foarte popular. Nu mă prea pricep la ăsta, dar poate ție ți-ar place să încerci...

Ușa se deschise brusc și Silver își încheie jalnic vorba:

– ... cîndva.

John o conduse spre lift și apăsă pe buton. Silver îi privea uimită expresia de pe fața lui.

– Arăți ca o pisică, după ce a mîncat tot borcanul de smîntînă. Nu văd de ce ai putea fi atît de îngîmfat.

– Asta, pentru că nu ai stat acolo unde am stat eu. Ronnie, fratele ei, are cumva părul în față, drept în sus, ca o perie?

– Da. De ce?

– Stătea în spatele ușii, în timp ce tu discutai cu Tina. O să vedem acum, cît lipsim din casă, dacă mușcă momeala.

Cînd intrară în lift, îl întrebă:

– Și dacă nu mușcă din momeală, ce mai facem?

– Atunci, așteptăm mai mult timp.

– John, știu cît de greu îți este să conduci *Knight Enterprises* de aici. N-o să stăm să așteptăm la infinit; să fim vizitați de copiii de vizavi sau de altcineva, oricare ar fi.

– Încerci să scapi de mine? o întrebă el îngrijorat.

– Știi foarte bine că nu.

– Nu, spuse el. Nu știu. O luă de braț. Poate că ai să-mi spui într-una din zilele următoare.

– Am să-ți spun orice vrei să știi, consimți ea, în speranța că va proceda și el la fel.

Dintre noi doi, eu sînt cea care vorbesc mai mult. Tu ești ca Sfînxul.

John o împinse spre peretele liftului. O sărută pe gît, surîzînd cînd îi auzi respirația precipitată.

– Ți-ai pus vreodată problema cît de afectat este un bărbat, de o reacție ca a ta?

– Mi-ai dat să înțeleg de cîteva ori, în aceste două zile, răspunse ea pierdută. Nu se putu stăpîni și întinse mîna să-i traseze cu degetul linia buzelor.

Jocul cu dragostea

– Am mai observat de cîteva ori și mici încercări de surîs din partea ta. Nu prea sînt sigură că le-am mai văzut.

Nici el nu era sigur. Pentru că în ultimii șase ani, nici nu prea a avut de ce să zîmbească. Pînă la Silver.

Liftul se opri și el se retrase. Uitîndu-se la ea, simți cum gura i se deschide singură, în zîmbet.

– Oare o femeie independentă, din anii '90, s-ar simți insultată dacă ar veni un bărbat să-i spună că poate face și sfincșii să zîmbească?

– Nu e cazul meu.

El o apucă de talie, cînd ușa liftului se deschise.

– Nu știu cum, dar așa este.

Silver simți cum urcă căldura în interiorul ei, la gîndul că-l face fericit. El încă nu-și dădea seama de asta, dar în mod sigur o să-și dea seama, într-o zi. Dumnezeu îi era martor că el constituia tot ce era mai prețios pentru fericirea ei.

Nouă

În momentul în care John și Silver se întoarseră cu cumpărăturile, el observă că bucățița de hîrtie, pe care o lăsase sprijinită pe jumătate de butonul de la video, fusese mișcată din loc. Silver fusese sceptică în legătură cu asemenea stratagemă, dar John îi atrăsese atenția că cei doi copii nu s-au comportat ca niște hoți profesioniști. Nici măcar nu observaseră cele două valize de la intrare, în prima noapte, după ce se întorseseră din Kentucky.

Acum că aflase cine era de vină pentru farsele

Jocul cu dragostea

jucate pînă acum, șovăia dacă să-i sperie ca să înceteze.

– Sînt niște copii, John. N-am putea să vorbim doar cu mama lor, care să-i oprească de a mai face? Și cum ei n-au luat și nici n-au spart nimic, mi se pare cam dur să-i amenințăm cu Nick în uniformă, cu amprente și celelalte.

– Dar este rău ceea ce fac, Silver. trebuie să știe asta. Nu e numai că au intrat și au plecat, fără voie, dar te-au și speriat, încît ai condus atîta drum pînă la Raleigh, ca să ceri ajutor. Nu mai poate continua așa.

– Asta te supără mai mult, decît faptul că au intrat și au ieșit fără să ceară voie, nu-i așa?

– Că te-au speriat? Da, la naiba. Nimeni nu face așa, ca apoi să se obișnuiască cu asta. Singurul motiv pentru care nu sînt dur cu ei, este că ceea ce au făcut ei, mi te-a apropiat de mine. Și să mai ții minte un lucru: le facem un serviciu, dacă le arătăm că nu pot continua tot așa. Dacă se obișnuiesc să intre în casa cuiva, se vor obișnui și cu gîndul că pot să continue și cu altcineva. Și s-o iei așa, pentru că o spune cineva care a fost în situația asta. Mai întîi un măr, apoi două mere furate. Urmează apoi să furi o trăsură.

– Sînt imagini ale copilăriei tale furtunoase, Lomax?

– Ceva asemănător, spuse el, surîzînd ușor. În timp ce tu erai înfășurată în dantele și cașmiruri, plimbată cu căruciorul de bona ta englezoaică, eu eram unul dintre acei copii sălbatici, de la colț de stradă, cu țigara atîrnînd în colțul gurii și cu o zdreanță aruncată pe umeri.

– Deci ai fost un tip dur, nu-i așa?

Își petrecu mîna pe după gîtul lui, mulțumită că-i răspunsese punîndu-i mîinile pe talie. N-o mai evitase de data asta.

– Ai parcurs mult drum, de atunci.

El o ridică deodată în brațe și o duse în dormitor.

– Amîndoi am parcurs, îi murmură lîngă gură.

Oricît de mult ar fi dorit să audă mai multe despre trecutul lui, se lăsă tîrîtă în ambianța dintre ei, sperînd că o să-i destăinuie mai mult, altă dată.

În seara aceea, au făcut și mai multă gălăgie la plecarea de acasă. Mai mult chiar, la ieșire, ca

Jocul cu dragostea

pentru a da de știre unui ascultător din afară Silver a întrebat tare dacă cheile sînt la John, adăugînd că vor veni destul de tîrziu, acasă.

Mica lor scenă de actorie nu avu urmare imediată, dar o duseră pînă la capăt.

Mîncară într-un mic restaurant, unde dacă cumpărai mîncarea cu decorul, aceasta ieșea în pierdere. Dar, nu asta conta. Amîndoi s-au uitat mai mult la ceas, decît la ceea ce mîncau. Dar cel mai important era faptul că stăteau împreună. Asta conta cel mai mult.

Timpul pe care-l stabiliseră dinainte, se sfîrși în momentul cînd ajunseră la cafea. John aruncă banii pe masă și o luă pe Silver de braț, s-o conducă afară din restaurant.

Aproape ajunseseră la ușă, cînd Silver îi simți degetele lui John, încheștate dureros pe brațul ei, după care se opri brusc din mers. Uitîndu-se la el, îi văzu expresia întipărită pe față, ceva ce nu mai văzuse pînă acum. Îi aducea aminte de privirea cuiva care tînjea din tot sufletul după ceva ce nu putea avea.

Îi urmări privirea și văzu o pereche de oameni în vîrstă, stînd la una din mese. Silver bănuia că femeia se apropia de șaiszeci de ani. Avea față

palidă, cu un zîmbet șters, însă în ochi avea o privire plină de o dorință ciudată, pe care Silver n-o putea descifra. Bărbatul de lângă ea stătea țepăn în scaun, uitîndu-se la John cu ochii lui cenușii, șterși, de parcă vedea o fantomă.

John o privi din nou, la fel de neașteptat, cum se opri, trăgînd-o pe Silver după el. Mai făcură vreo doi pași și atunci femeia se ridică în picioare, grăbită, aproape răsturnîndu-și scaunul.

– John, te rog, nu pleca.

Vorbise cu glas scăzut, dar John se opri de parcă i-ar fi strigat numele. Cîteva clipe, rămase nemișcat, cu capul ușor aplecat.

Nefiind sigură ce se întîmplă, Silver își puse mîna pe brațul lui și veni mai aproape, ca să simtă că-l susține.

El reacționează abia după ce femeia mai în vîrstă îi mai spuse o dată pe nume.

Se întoarse încet să o privească în față pe femeia care încă mai stătea lângă masă.

– Bună, Martha, spuse el. Privirea-i alunecă spre omul mai în vîrstă.

Duff.

Omul își împinse scaunul și se ridică în picioare cu oarecare greutate, întinzîndu-i mîna lui

Jocul cu dragostea

John. Acesta se uită la mîna lui, ca la un obiect necunoscut, pe care nu era sigur dacă trebuie să-l atingă.

– John. Vocea bărbatului era îngroșată de emoție. A durat prea mult. Te rog.

Poate că nuanța rugătoare a glasului său a răzbătut pînă la John sau poate că privirea lui, care implora. Oricare ar fi fost cauza, John sîrși prin a-i strînge mîna lui Duff.

Timp de cîteva secunde, cei doi bărbați se priviră în ochi, după care își retraseră mîinile.

John rupse tăcerea stîinjenitoare, în felul său abrupt.

– Să însemne asta că nu mă mai învinovățiți pentru moartea lui Paul?

Cei doi încremeniră, iar bărbatul arăta complet buimac, de parcă John l-ar fi țintit cu o armă.

– Să te învinovățim? De ce... de ce crezi... ?

– Mi-ai întors spatele, atunci, la înmormîntarea lui Paul, răspunse John, de parcă m-ai fi învinovățit pe mine pentru moartea lui. Așa am înțeles și m-am retras. Vrei să spui că ar trebui să uităm toate astea, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat?

Bătrînul clătină din cap.

– Ai înțeles greșit. Nu ți-am întors spatele atun-

ci. Nu puteam suporta să văd cascheta lui, lângă care stăteai tu. Fusesem la prea multe înmormântări de-ale colegilor ofițeri de poliție sau prieteni. Să-ți înmormîntezi fiul, este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le ai de îndurat și trebuie să recunosc că eu unul n-am suportat asta.

John se uită îndîrjit la bătrîn, nevăzînd nici o urmă de condamnare în privirile lui, ci doar suferință. În toți acești ani, regretase. Acum își simțea înlăturată de pe conștiință povara grea pe care o purtase în tot acest timp. Și tot mai voia să se lămurească.

– Ești sigur că așa vrei, Duff?

Bătrînul încuviință din cap.

– Am greșit, dar și tu ai greșit. Ar fi trebuit să fiu mai explicit, că nu te învinovățesc de moartea lui Paul și tu n-ai fi dispărut astfel din viețile noastre, fără să ne mai lași nici o șansă, în care să ne explicăm. Dar toate au trecut. Să le lăsăm așa, hai să continuăm de aici.

– De la pierderea fiului nostru. Nu văd cum putem continua de aici.

Martha își puse mîna pe brațul lui John și spuse cu calm:

– Ne-am pierdut amîndoi fiii, atunci cînd a mu-

rit Paul. L-am îngropat pe el, iar tu ai dispărut. Nu puteam schimba trecutul, dar mai putem face ceva pentru prezent și chiar pentru viitor. Își puse mîna pe fața lui, zîbind.

– Vino acasă, Johnny.

La gestul familiar și atît de drag odată, fu copleșit de toate amintirile frumoase, în legătură cu familia Mariner, iar pentru moment, amintirile atît de recente și dureroase dispărură complet. Înaintă și o cuprinse pe Martha în brațe. Cînd, în cele din urmă își înălță capul, avea o voce răgușită de emoție.

– Mai faci friptură la capac, în fiecare vineri?

– Da, îi răspunse ea, cu ochii în lacrimi, lacrimi de bucurie. Se uită la Silver, care stătea în spatele lui John.

– Ești oricînd binevenit, împreună cu prietena ta. Gătesc întotdeauna suficient.

John întinse mîna după Silver și cînd o prinse o aduse în față. Își petrecu brațul pe după talia ei, ținînd-o alături de el.

– Ea e Silver, o prezentă el, de parcă numele de familie n-ar fi avut nici o importanță. Silver, aceștia sînt Duff și Martha Mariner.

Lui Silver, numele i se părăură imediat cunos-

cute. Paul Mariner, din cîte ştia, fusese partenerul lui John, pe vremea cînd erau în poliție. Acum mai putea umple niște goluri, în informațiile despre trecutul lui John; le zîmbi părinților lui Paul Mariner. Duff fusese polițistul care-l adunase pe John de pe străzi.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse ea, strîngîndu-le mîinile.

– Acum, trebuie să plecăm, spuse John.

Amîndoi, Duff și Martha, se posomorîră la față, pînă în momentul în care el mai adăugă:

– Trecem vineri seara pe la voi, dacă vă convine.

Ca prin farmec, fețele lor dezamăgite deveniră radioase, luminoase și le dădură drumul să plece, fără alte proteste.

Ajunși afară, John o păstră pe Silver lîngă el, în timp ce chema un taxi. În cîteva secunde, găsiră unul. În timpul drumului cu mașina, John rămase tăcut, ținînd-o strîns de mînă.

În cele din urmă, Silver începu să vorbească, abia cînd ajunseră în lift:

– Ai fi putut rămîne, dacă voiai, John.

– Știu. O luă de spate, atunci cînd ușa se deschise. A fost destul.

Jocul cu dragostea

În timp ce se îndreptau spre apartamentul ei, traversînd holul mochetat, Silver reflecta la vorbele lui. Avea senzația că cele cîteva minute încordate, din restaurant, îi înlăturaseră de pe suflet o povară obsedantă.

Se întreba dacă el avea de gînd vreodată să-i spună ce anume cauzase suferința care-i despărțise pe el și pe părinții partenerului său. Era foarte reticent în ceea ce privea viața lui, excepție o făcea latura fizică; acum, ea era din ce în ce mai nerăbdătoare să dărîme toți pereții dintre ei.

Cînd ajunseră la ușă, el o opri cu un gest. Stătu să asculte cîteva secunde, apoi zîmbi șmecherește.

– Mario încearcă s-o salveze pe prințesă.

Se părea că în seara aceasta îi era dat să nu priceapă despre ce anume se vorbea.

– Bine, răspunse ea, ca și cînd ar fi înțeles ce-i spusese.

El chicoti și o sărută scurt, aproape în joacă.

Ea își dădu seama că de fapt, el se amuza.

Îi zîmbi.

– Hai să terminăm și cu asta.

Deschise ușa, împingînd-o înăuntru, iar el urmînd-o îndeaproape.

Cînd dădură buzna în camera de zi, cei doi copii, care stăteau în fața televizorului, săriră în sus, lovindu-se unul de altul, din greșeală, în panica ce i-a cuprins.

Ronnie încerca să o protejeze pe sora lui, ascunzînd-o în spatele lui, din care cauză, ea scăpă pe jos punga cu jeleuri.

John îl apucă pe Ronnie de gulerul cămășii și-l împinse spre canapea.

– Stai jos! Îi ordonă el. Amîndoi. Stați jos!

Nu trebuie decît să se uite la Tina, ca să se execute imediat, așezîndu-se alături de fratele ei, aruncîndu-i lui Silver priviri îngrozite și în același timp pline de rugăminți mute, să o ajute.

John închise video-ul și televizorul, și se proțăpi în fața lor, cu picioarele depărtate și cu mîinile în șolduri.

Îl privi țintă pe Ronnie.

– Explică ce făceați aici.

Părul bățos al adolescentului, spintecă aerul cînd își ridică capul.

– Nu făceam nimic rău.

John începu să-i înșire o serie de infracțiuni, începînd de la pătrunderea în apartament și terminînd cu furtul mașinii. Era o listă destul de im-

Jocul cu dragostea

presionantă.

– Dar n-am furat mașina domnișoarei Knight, spuse Ronnie, considerînd nefondată această acuzație. Am folosit-o doar.

– Fără permisiunea ei. Este posibil, dar tot furt de mașină înseamnă.

– I-am pus benzina înapoi, după două zile, cînd am avut bani, spuse Ronnie în apărarea lui.

– Pun pariu că nici măcar nu ai permis de conducere. O altă infracțiune.

Privirile lui Ronnie poposiră pe genunchii sfișiați ai blugilor săi, la modă, și începu să culeagă niște ațe.

– Am doar cincisprezece ani. Dar sînt un bun șofer. Am învățat să conduc la ferma bunicului. M-a lăsat să conduc tractorul. N-am stricat nimic la mașina domnișoarei Knight.

Silver veni să stea lîngă John.

– De ce m-ai luat mașina, Ronnie? Și te rog să nu-mi spui că aveai o întîlnire urgentă.

Ronnie rămase mut, cu încăpăținare, dar Tina se uită la Silver cu ochii ei mari, albaștri.

– S-a dus s-o caute pe mama, domnișoară Knight. N-avea nici un ban de taxi, așa că a luat mașina ta.

Toată povestea s-a încheiat cu Ronnie care s-a apărat cu înverșunare pînă la sfîrșit și cu Tina plîngînd și implorînd. Mama lor, care era divorțată, nu se întorcea întotdeauna de la lucru, uneori și două zile la rînd. Alteori își aducea bărbați în casă și le spunea copiilor să se joace în holul de jos sau pe culoar, ținîndu-i așa mai multe ore, de obicei, pînă seara tîrziu. În schimb, Ronnie descoperise că, cheia de la apartamentul lor mergea la broasca apartamentului lui Silver, dacă era bine mișcată și puteau să se furișeze în apartamentul ei. Ei știau că se culcă de obicei pe la ora unsprezece și Tina recunoscuse chiar că-i plăcea să știe că Silver este acasă, pentru că așa nu se simțeau complet singuri.

John îi privi de sus pe cei doi.

– S-ar putea să nu fi avut în intenție, dar ați speriat-o pe domnișoara Knight, mai ales că se petreceau unele lucruri în casa ei, de care nu avea cunoștință.

Toți ochii se îndreptară spre John, cînd acesta se îndreptă spre telefon și formă un număr. După cîteva secunde, se auzi spunînd:

– Nick, i-am prins pe copiii care au necăjit-o pe Silver.

Jocul cu dragostea

După ce făcu o scurtă descriere a celor doi infractori, John spuse pe neașteptate:

– Bine. Am să-i aduc acolo.

După ce închise telefonul, se uită spre cei doi, care erau acum doi copii complet înfricoșați.

– Hai, să mergem. Vă duc la secția de poliție.

– Nu ne poți aresta, spuse Ronnie. Nu ești polițist.

– Am fost polițist și prietenul meu este polițist. Acum, ori mergeți de bunăvoie, ori vă ajut eu și n-o să vă placă.

S-au ridicat.

Silver o porni și ea, dar John îi făcu semn cu capul.

– Stai aici. O să rezolv eu și cu Nick.

– Dar ...

– O să mă întorc cît de repede pot. Îi tăie orice proteste ar fi avut de gînd să scoată.

– Așa trebuie să se facă. Ai încredere în mine.

Dădu din cap, aprobator, deoarece avea încredere în el.

– Bine. Deși nu-mi place, am să stau aici.

În timp ce-i urmărea ieșind din apartament, simți o imensă ușurare că s-a terminat cu coșmarurile ei. Și ceea ce era cel mai important, de

acum încolo putea să-și dedice toată energia ei lui John. Se hotărî să nu mai aștepte prea mult ca să afle mai multe despre trecutul lui John. Sosise momentul ca să insiste pentru o discuție, să-l roage să o lase și pe ea în trecutul lui. Se pare că întâlnirea cu familia Mariner a făcut lumină asupra unei părți din trecutul lui dureros. Ea avea nevoie, își dorea ca el să-i împărtășească și ei această perioadă din viața.

Cînd John se întoarse, o găsi adormită pe Silver. Observă că se îmbrăcase într-o cămașă de noapte și un halat de mătase. Părul ei negru, lucios, era împrăștiat pe pernă, avea o mînă strînsă lîngă corp, iar cealaltă cuibărită lîngă față. Era atît de frumoasă, se gîndi el, într-un impuls posesiv. Și era a lui. Se ghemui jos și se jucă cu o buclă din părul ei, în timp ce savura privilegiul de a o privi pe săturate.

Și asta putea să fie pe viață. Cum își îndeplinea bucla pe deget, își dădu seama că mai degrabă ar fi în stare să se confrunte cu zece gangsteri

Jocul cu dragostea

Într-o fundătură, decît s-o lase pe Silver să plece. Făcuse parte din viața lui, timp de paisprezece ani și spera să continue să facă parte și pentru tot restul vieții.

Avea de gînd să se asigure că va rămîne cu el. Deși dormea adînc, riscă s-o trezească atunci cînd își strecură mîna pe sub ea, ca s-o ducă în pat. Ar fi lăsat-o să doarmă pe canapea, dacă ar fi avut și el loc lîngă ea. Și cum nu era, trebui s-o ducă în pat. Se terminase perioada nopților dormite în singurătate. Cînd o ridică la pieptul lui, deschise ochii.

– Ai venit acasă, spuse ea cu simplitate.

O strînse mai tare.

– Da, am venit.

– Ce s-a întîmplat cu Ronnie și cu Tina? îl întrebă, în timp ce se lăsa purtată în dormitor.

El o așeză pe pat.

– O să-ți povestesc dimineată.

În timp ce el începu să se descheie la cămașă, ea se sculă în capul oaselor.

– Nu pot să aștept pînă dimineată.

Își scoase cămașa de tot, rămînînd îmbrăcat în blugi; se așeză în pat.

– Am știu din totdeauna că ești o femeie volun-

tară, Silver Knight. Un bărbat mai slab, ar fi prea intimidat ca să-ți reziste. Norocul tău este că eu nu sînt așa.

– Ai de gînd să-mi spui ce ai făcut cu copiii ăia sau nu?

– Bănuiesc că sînt nevoit s-o fac, dacă mai vreau să dorm la noapte.

Arată din cap spre apartamentul vecin.

– Nick i-a predat mamei lor, avertizînd-o sever, să nu-i mai lase singuri și această acuzație îi poate fi adusă sub forma neglijării copiilor. La secția de poliție i-a speriat bine pe copii, prefăcîndu-se că le face cazier. A fost neoficial însă, mai ales că tu nu ai depus plîngere, dar ei n-au de unde să știe asta. Li s-au făcut poze, li s-au luat amprente și au fost ținuți un timp în celulă, pînă cînd i-a luat Nick și i-a dus acasă.

– Deci s-a terminat?

– S-a terminat, dacă nu mai intră din nou în apartamentul tău.

– La început, n-am fost sigură că este bine cum procedezi. Apoi, mi-am dat seama că tu trebuie să știi exact ce ai de făcut, din moment ce ai trecut și tu prin ceva asemănător.

Îi luă mîna.

Jocul cu dragostea

– Problema care se ivește atunci cînd ai relații cu o femeie deșteaptă, este să fii cu un pas înaintea ei.

– Părinții mei au mers alături. Așa ar trebui să fie, dar se întîmplă foarte rar.

– Dacă așa va fi și între noi, înseamnă că va trebui să-mi dezvălui și mașele din mine. Așa e?

– Nu este obligatoriu să cunosc absolut totul despre tine, John. Nu-ți dau un asemenea ultimatum. Poți să-mi spui sau să nu-mi spui ce s-a întîmplat cu familia Mariner. Nu trebuie neapărat să-ți cunosc trecutul, vreau doar să înțeleg lucrurile.

Uitîndu-se la mîna ei subțire, își schimbă locul, așezîndu-se lîngă ea, sprijinindu-se de capătul patului. Îi luă mîna din nou.

– Duff a fost polițistul care m-a adunat de pe străzi. M-a pocnit cu adevărat și m-a făcut să trec prin toate procedurile, la secția de poliție. Lăsîndu-mă să zac douăzeci și patru de ore în celula de primire, împreună cu niște bețivi și niște tipi extrem de înrăiți. Am avut timp suficient să gust plăcerea și deliciul de a fi închis. Apoi mi-a dat șansa de a scăpa de stradă, luîndu-mă la el acasă. Martha mi-a dat o bucată de săpun, în-

demnîndu-mă să-mi spăl jegul de pe mine. Mi-a trebuit destulă vreme să-mi dau jos murdăria de pe mine. Am stat la ei și m-am reîntors la școală.

– Unde erau părinții tăi?

– După ce părinții mei au murit într-un accident de mașină, am locuit cu un unchi de-al meu, de la vârsta de opt ani. Ideea lui de grijă părintească se rezuma la a-mi lăsa doi dolari pe masa de bucătărie, în loc de hrană. M-am încurcat cu o șleahtă de neisprăviți și probabil că aș fi putut s-o sfîrșesc rău sau în închisoare.

– Dacă n-ar fi fost Duff Mariner.

Încuviință din cap.

– Îi datorez foarte mult ... și l-am răsplătit cu moartea fiului său.

Îi simțea încordarea, din felul în care-i strîngea mîinile.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– La naiba, Silver! explodă el, lăsîndu-i mîna și sculîndu-se din pat. Nici măcar nu pot să mă gîndesc la noaptea aceea.

Se duse la fereastră și privi afară, la orașul plin de lumini. Silver aștepta. Ezita să meargă sau nu, lîngă el, dar din instinct, rămase pe loc.

John își vîrî mîinile în buzunare, continuînd să

privească New York-ul, noaptea.

– Paul a fost unicul copil al lui Mariner. A crescut ascultînd povestiri despre cariera de polițist a tatălui său și s-a hotărît să-i urmeze exemplu, cu pași oarecum mari. După ce Duff a tras niște sfori, dar nu l-am întrebat niciodată. Paul a fost un începător cu mai mult curaj decît judecată. Într-o noapte am fost chemați la un magazin cu obiecte utilitare, unde se dădea o spargere. Am reușit să intervenim la timp, i-am imobilizat cu cătușele pe infractori și în acel moment Paul a fost înjunghiat. Uitase să-și percheziționeze omul și el avea un cuțit. S-a dus în cîteva secunde, iar eu n-am putut face nimic.

Și vinovăția durează o viață întreagă, reflectă Silver.

– Cîți suspecti ați prins atunci?

– Trei. Se întoarse și-i zîmbi slab. Apreciez intenția de apărare, Silver, dar el era în grija mea.

Ea se dădu jos din pat și se duce la el. Nu puse încă mîna pe el.

– El trebuia să-și poarte singur de grijă, John. Ce fel de polițist ar fi ieșit, dacă partenerul lui ar fi avut întotdeauna de făcut nu numai treaba lui, dar și a lui Paul?

John se întoarse și o cuprinse de talie.

– Ești atât de loială, spuse, clătinînd din cap, de parcă l-ar fi uimit răspunsul ei. Pentru tine nu înseamnă nimic dacă un cavaler este întinat?

– Dacă ai fi luat mai ușor moartea lui Paul, atunci ai fi fost cu adevărat întinat înăuntrul tău. Tu și cu familia Mariner ați făcut pace. Nu crezi că este timpul să faci pace și cu tine însuși?

O trase în brațe și o ținu așa, mult timp. Silver își petrecu brațele pe după talia lui, alinîndu-l cu apropierea și sprijinul ei.

În cele din urmă, John o lăsă, luîndu-i fața în mîini.

– Nu mi-am închipuit că am să pot să te iubesc mai mult decît în toți acești ani. M-am înșelat.

Oftatul îi fu acoperit cu sărutul atât de intim, devastator. Nu avu timp să scoată nici un sunet, că fu dusă în pat. John se întinse lîngă ea, după care își revendică din nou drepturile asupra ei.

Silver se lăsă dusă de pasiunea arzătoare, cu bună știință, deoarece vorbele lui minunate încă mai răsunau în ea, ca un ecou, umplînd-o de o bucurie nemaicunoscută pînă acum. O iubea!

Cu mîini nerăbdătoare, încercă să-i descheie

nasturele de la blugi.

John se întrerupse din sărut, ca s-o privească. Nu scotea nici un cuvînt. Nu putea. Era atît de plin de ea și totuși atît de flămînd de ea. Simțea nevoia să se piardă în căldura ei. Cît timp o avea, nu mai simțea nici răceala, nici singurătatea.

Nu dură nici un minut pînă se debarasă de toate hainele, nelăsînd nimic între ei, în afară de foamea profundă ce putea fi alinată doar cu mîngîieri și sărutări. John se dădea neobosit, cu mîinile și gura lacome, purtînd-o pe ea și pe sine spre înălțimi nevisate.

Cînd o împlini, în cele din urmă, își auzi numele strigat și se lăsă cufundat în abisul iubirii pentru această femeie minunată.

Zece

A doua zi de dimineață, telefonul sună foarte devreme și deoarece se afla pe partea sa, John fu cel care răspunse:

– Lomax? strigă o voce de bărbat. Ce dracu'?

John clipi, încercînd să se desprindă din somnul greu în care fusese.

– King?

– Da, la naiba. Tatăl lui Silver, în cazul în care ai uitat. Ce naiba faci în apartamentul ei, la miezul nopții, cel puțin, atîta cred că este ora acolo.

– Ei, dormeam și m-a trezit telefonul. Ce do-rești? Silver doarme.

Jocul cu dragostea

După o serie de vorbe împröşcate, care ar fi făcut pe orice operatoare mai pretenţioasă să-i întrerupă legătura telefonică, King spuse în cele din urmă:

– Ai auzit vreodată de căsătorie? Ce dracu' cauţi în pat, cu fiica mea?

Silver începu să dea semne că se trezeşte. Coborîndu-şi glasul, John spuse:

– Doar nu crezi că am să-ţi spun, ce zici?

Se părea că King a sesizat umorul din vocea lui John. Mai bolborosi nişte invective, după care spuse:

– Sper că te vei însura cu fiica mea, să te ia naiba. Dacă nu o faci, mai ales după ce...

– King, dacă ai răbdare să ascuţi...

Silver deschise ochii. Întorcîndu-se spre John, îl văzu că-şi ţine depărtat telefonul de ureche.

– Cine e? îl întreabă.

– Tatăl tău. Nu se aştepta ca să-i răspund eu la telefon. Dintr-o dată, a fost foarte conştient cît este ora.

Ea gemuse şi-şi acoperise capul cu perna, apoi, după ce-l auzi de două ori pe John pronunţîndu-i numele, îşi dădu perna la o parte; John tot încerca să intre într-o conversaţie care pentru

moment era unilaterală.

Silver își aruncă cearceafurile de pe ea și se întinse după telefon, smulgându-i-l din mână.

– King, taci din gură!

Cuvintele ei avură efect.

– Treaba asta nu te privește pe tine, continuă ea. De ce ai sunat?

John se încruntă, surprins, când o auzi rîzînd și spunînd:

– Glumești. Dar e grozav. Bineînțeles că vin.

Mai ascultă un pic, apoi îi răspunse din nou:

– Nu știu. Am să-l întreb.

– Să mă întrebi, ce? spuse John.

Îi puse mîna pe gură, făcîndu-l să tacă. Nu rezistă să nu-i sărute degetele și apoi să i le ia în gură. Ea îl amenință din priviri și atunci izbucni în rîs.

În cele din urmă, ea mai spuse la telefon:

– Nu cunosc dacă știe să joace șah și nici nu-mi pasă. Tată, te iubesc mult, dar în această situație, va trebui să te abții. Ochii i se lărgiră și înghiți în sec.

– Nepoți? Despre asta trebuie să-mi vorbești? Nici gînd, nu vreau să fiu însărcinată. King spune că nu mai poate de nerăbdare să aibă niște

nepoți. Michael se căsătorește săptămîna viitoare. Asta voia să ne spună King. Michael o să-i îndeplinească probabil visul lui de a avea nepoți și atunci o să mă lase în pace.

John se ridică în capul oaselor și se sprijini de capul patului, uitîndu-se ciudat la ea.

– De ce? Nu-ți plac copiii?

– Îmi plac copiii, dar nu intenționez să-i am, doar pentru că tata vrea un nepot.

– Te îndoiești cumva de posibilitățile mele ca tată, avînd în vedere felul în care am fost crescut?

Se uită la el, de parcă înnebunise.

– Cred că ai fi un tată minunat. Este ora patru dimineața. De ce vorbești despre copii, tocmai în aceste clipe? King vrea să mă duc la nunta lui Michael și vrea să vii și tu cu mine, avînd în vedere... ei bine, avînd în vedere.

– Avînd în vedere că mă culc cu fiica sa. Dacă tu te duci, vin și eu.

Silver își mușcă buzele; ar fi vrut ca această conversație să aibă loc după o noapte întreagă de somn.

– Nu sînt foarte sigură că este o idee bună.

El se uită la ea, complet năucit.

– De ce nu?

Ea nu luă în seamă tonul vocii lui.

– După noaptea asta, știi și tu foarte bine că tata te va încolți ca să te însori cu mine. O să fie groaznic pentru tine.

– Din moment ce eu intenționez să fac exact treaba asta, nu văd nici o problemă.

Silver se ridică brusc, aproape să cadă jos din pat. John o prinse și o ridică, punînd-o pe picioarele lui. Înainte de a adormi, ea își pusese cămașa de noapte, simțind că-i este răcoare, așa că el trebui să-i tragă în sus poalele, ca să-și poată pune mîna pe pulpa goală.

– De ce te miri? o întrebă. Nu știi că te iubesc? Vreau să te am în viața mea. La naiba, tu ești viața mea.

În sinea ei, se gîndi: Dacă asta era o cerere în căsătorie, ar fi trebuit făcută altfel.

– Sîntem noi în anii '90, dar o femeie tot mai așteaptă să fie cerută în căsătorie. Cel puțin, eu.

Îi cuprinse fața cu mîna, forțînd-o să i se uite în ochi.

– Silver Knight, te-am iubit de o viață. Ne vom petrece restul zilelor împreună. Și trebuie s-o facem legal, de dragul copiilor, al lui King și al fraților tăi. Vrei să te căsătorești cu mine?

Jocul cu dragostea

Ea se uita la el.

– Vorbești serios?

– N-am fost niciodată în viață mai serios.

Își mușcă buzele.

– Nu ți-am spus pînă acum de ce am oscilat cu plecarea companiei mele în Japonia.

– Aș prefera să aud mai întîi răspunsul la întrebarea mea, dar acum spune-mi.

– Nu este deloc ușor pentru mine, ca o femeie ce mă pretind independentă, să recunosc că nu sînt femeia ambițioasă și dornică de a reuși în carieră, așa cum m-am arătat a fi.

– Silver, dacă nu dorești, nu trebuie să muncești. Este la latitudinea ta.

Își privi mîinile care mototoleau nervoase marginile cearceafului.

– De mai mult timp mă gîndesc la viața pe care a dus-o mama, cît de fericită a fost, doar ca să fie prezentă pur și simplu pentru King, pentru mine și pentru frații mei. A fost tandră, grijulie, veselă, severă, dar nu prea aspră. Știu că-și făcea griji din cauza firii mele ambițioase, ori de cîte ori încercam să mă iau la întrecere cu băieții.

– Silver, unde anume vrei să ajungi? Ți-am spus că, pentru mine nu contează, dacă tu vrei

să lucrezi. Cîtă vreme ești în fiecare noapte cu mine acasă, eu n-am să mă plîng.

– Păi, tocmai asta este.

Își înălță capul, ca să i se uite în ochi.

– Nu cred că mă încîntă să lucrez într-un birou în care se jonglează cu cifrele, cu telefoanele și cu banii oamenilor. Eu vreau să coc biscuiți și să cresc copii. Am descoperit că semăn cu mama, mai mult decît mi-am închipuit.

El o mîngîie pe obraz.

– Ea a fost o femeie frumoasă și tu ești la fel. N-am nimic împotrivă să stai acasă și să crești copiii noștri. Acum, vrei să-mi răspunzi sau vrei să te mai întreb o dată?

Îl cuprinse cu brațele de după gît.

– Da. Am să mă mărit cu tine și atunci tata și frații mei n-o să te mai sîciie toată viața.

– Apreciez asta, tărăgănă el cuvintele. Aveam un fel de speranță că-mi vei da un alt motiv, totuși.

Ea îi zîmbi, uitîndu-i-se în ochi.

– Te iubesc, John Lomax. Cred că te-am iubit de la vîrsta de paisprezece ani, dar atunci nu te iubeam așa cum te iubesc acum și nici pe departe, așa cum te voi iubi de acum încolo.

Jocul cu dragostea

Înainte de a o săruta, ochii lui sclipeau de satisfacție.

Silver i-a venit în întâmpinarea dorințelor lui, cu propriile ei dorințe, iar dragostea lor a căpătat o nouă calitate, acum, când viețile lor urmau a fi unite prin legăturile indestructibile ale iubirii.

Din cauza nopții lor scurte, au dormit mai târziu decît de obicei. Cînd auzi telefonul sunînd din nou, John avu un impuls să-l arunce cît colo, Dar, deoarece era telefonul lui Silver, renunță la gest și răspunse după primul apel, ca să nu fie trezită și ea. În timp ce o asculta pe secretară, privirea îi rămase asupra lui Silver. Stătea adormită, lîngă el, cu părul ei bogat, ciufulit de mîinile lui. Dacă ar fi fost după el, n-ar fi scăpat-o o clipă din ochi.

În cele din urmă spuse, cu voce scăzută:

– Am să te anunț într-o oră, Olive.

Închise telefonul cu grijă și se dădu jos din pat, fără s-o trezească pe Silver. După cîteva secunde, se afla sub duș.

După o oră, cînd Silver se trezi, se pomeni că

era singură. Își îmbracă halatul și o porni să-l caute pe John. Când păși în camera de zi, primul lucru pe care-l văzu, fu valiza lui John. El stătea pe canapea și vorbea la telefon. După ce termină convorbirea, se întoarse și o văzu, privindu-l amenințător.

– Și când te gîndești că mă așteptam, de vreme ce vom fi căsătoriți, să văd acea față drăgăstoasă în fiecare dimineață.

– Ce faci cu valiza? Îl întrebă, ignorîndu-i tentativa de a o face să zîmbească.

Se sculă și se apropie de ea, o luă de mîină și o aduse pe canapea.

– Trebuie să stăm de vorbă despre acest lucru.

O îndemnă să stea jos și se așeză și el.

– Olive mi-a telefonat, acum o oră, în legătură cu o problemă pe care trebuie s-o rezolv personal, în Raleigh. Primul meu impuls a fost să fac rezervări pentru două persoane, dar pentru că peste patru zile plecăm în Anglia, mi-am dat seama că trebuie să-ți termini niște treburi, înainte de plecare.

– Treburi?

– Sînt niște lucruri, de ordin practic, cum ar fi

să-i anunți pe Darcy și pe Tremaine că pot să-ți trimită o carte poștală din Japonia. După aceea mai trebuie să te gîndești și ce-ai să faci cu apartamentul. Mai ai de împachetat pentru călătoria în Anglia și mai tîrziu la Raleigh.

– Se pare că am să fiu foarte ocupată. Deci mă voi muta la Raleigh?

– Te deranjează? Dacă dorești să stai la New York, o să fie un iad să fac naveta.

Silver își dădu capul pe spate.

– Nu cumva este nevoie în Raleigh de un consultant financiar?

– Ba da, eu am nevoie, spuse el.

Aproape imediat după plecarea lui, Silver își dădu seama cît de mult se obișnuise să-l aibă în casă, în pat și în viața ei de fiecare zi. Următoarele două zile păreau că trec cu încetinitorul, deși era ocupată în fiecare clipă.

Își schimbă broaștele de la intrare, așa cum o sfătuisese John, își anunță firma despre plecarea ei și se debarasă de tot ce nu-i trebuia în Raleigh.

Telefoanele de seară pe care i le dădea John erau indecent de lungi, pentru că și el era la fel de nefericit ca și Silver, din cauza despărțirii lor. Se părea că afacerile îl solicitau mai mult decât prevăzuse el și nu credea că va scăpa mai devreme de joi, spre seară. Rezervările pentru avionul spre Anglia, erau pentru vineri după-amiaza, cu plecarea de la New York.

Către miercuri seară, Silver ajunsese la capătul răbdării sale. Se simțea tristă, pentru că ea, ca femeie independentă, constata cât de mult își dorea să fie cu John.

Își aruncă agenda groasă, de care se tot folosisese în ultimele două zile, într-o cutie ce urma a fi transportată la Raleigh și puse mîna pe telefon.

Joi dimineata, devreme, John se afla în fața oglinzii de la baie, întinzîndu-și spuma de bărbierit pe partea de jos a obrazilor, cînd auzi o ciocănitură la ușa de la intrare.

Înjurînd în sinea lui, își aruncă halatul negru de mătase și-l îmbracă în timp ce se ducea spre ușă.

Ginger era singura persoană, dintre toți cei pe care-i cunoștea, care ar fi putut să ciocănească la ușa lui, la ora șapte dimineața. Spera să aibă ceea ce ar fi dorit aceasta să împrumute, deși dacă era vorba de mâncare, nu avea noroc, deloc. Mîncase doar sandvișuri vechi, în cele două zile care s-au scurs, pentru că a avut multă treabă. Nu avea nici măcar înghețată.

Cînd a descuiat, se gîndea la Silver, dorindu-și din toată ființa să fie ea aceea care-i bătuse la ușă. De ce trebuia să fie acum altfel? bombănea el, în timp ce deschidea ușa.

Timp de cîteva secunde, se uită pur și simplu la femeia care stătea în fața lui. Era îmbrăcată într-o cămașă havaiană, cu culori tari, inclusiv culorile curcubeului și alte cîteva în plus. Pantalonii de culoare albastră, metalizată completau compleul, dar nu erau cei mai potriviți.

– Silver?

– Oh, Dumnezeu! Nu m-ai uitat. Pot să intru? Nu mă supăr că nu ești îmbrăcat pentru vizită.

John se prefăcu că o amenință.

Silver rîse.

Își încolăci brațele în jurul gîtului său și el o ridică cu totul de la pămînt, trecînd pragul așa.

Închise ușa cu piciorul, ca să n-o lase din strînsoare. După felul disperat în care se simțea, ar fi putut să nu-i mai dea niciodată drumul. Când o sărută cu o neobosită foame, îi simți pe piele răceala și inconsistența spumei de ras, cu miros de pin.

Înălțîndu-și capul, o privi cu nespusă dragoste. Surîse cînd văzu că are pe față mai multă spumă de ras decît avea el. O șterse pe față și se șterse și el cu prosopul de la gît.

– Ge cauți aici?

– Ar trebui să te așezi, ca să-ți spun. Îl luă de mîină și-l îndrumă spre canapea.

— Degetele lui o strînseră de mîină.

– Sper că nu te-ai răzgîndit în ceea ce privește, Silver... Te iubesc, să fiu al naibii. Aparținem unul altuia.

– Și eu te iubesc, din care cauză vreau să-ți acord o zi întreagă ca să hotărăști dacă te însori cu mine sîmbătă, în Anglia, în loc să așteptăm pînă mai tîrziu. De fapt, a fost ideea lui King. I-am sunat și pe Marineri. Din fericire, au amîndoi pașapoarte și au fost foarte încîntați că i-am invitat. Tot ce am de făcut este să decomand. Le-am rezervat și lor locuri, la același avion, pentru cazul

Jocul cu dragostea

în care ești de acord. Deci, nu este vorba doar de cununia lui Michael, dar și Ryder cu Tyler se unesc cu miresele lor, în același timp. King consideră că ar trebui să ne alăturăm și noi. Tu ce crezi?

– Eu cred că am dat de naiba cu King Knight, ca tată socru, dar n-am nimic împotrivă ca să fac din tine doamna Jonathan Xavier Lomax, cît mai curînd posibil.

– Xavier ar putea fi destul, dar cum și eu am un nume în plus, Morgaine, nu-mi pot permite să critic pe nimeni, nu-i așa? Îl ironiză ea.

– Nu prea. Am uitat că mă alătur Cavalerilor Mesei Rotunde.

– O perspectivă înfricoșătoare, dar am să te las pe tine să hotărăști, iubindu-te toată viața.

El o mai sărută o dată.

– S-a făcut, cu condiția să nu port armura, atunci cînd mă căsătoresc cu o femeie din familia Knight. Ar fi prea gălăgioasă în luna de miere.

– Nici o armură, deși cred că King va insista că porți un smoching, cel puțin cîteva ore.

– Pentru o femeie independentă, vād că ai cedat cam multe lucruri. Ești sigură că vrei să trăiești cu mine?

Ea deveni serioasă.

– Ultimele trei zile mi-au demonstrat cît de goală îmi este viața fără tine. Nimic nu este mai important, decît să fiu cu tine. Restul este spoială. Tu ești esența.

John o ridică în brațe și o duse în dormitorul său. Pentru prima oară, de cînd o preluat *Knight Enterprises*, a întîrziat la birou.

Epilog

King se chinuia cu papionul protocolar, încercînd să-l petreacă și să-i facă nod, și acest lucru îl irita tot mai mult.

– La naiba, de tîmpenie, mormăi el, trăgînd de un capăt, ca s-o ia de la început. Auzind o ciocănitură la ușă, spuse:

– Intră.

Ușa se deschise și intră fiica sa. Îi aruncă doar o privire și pricepu imediat care era problema celui chinuia.

– Îți fac eu papionul, îi spuse.

Indispoziția îi dispăru pe loc.

– A venit toată lumea?

– John și băieții s-au aliniat ca niște falnici pinguini în grădina de trandafiri a mamei, așteptându-te să vii să le conduci miresele. De data asta, a ieșit și soarele, iar musafirii au luat loc cu toții. Am fost trimisă să te găsesc.

Se uită cu dragoste la fiica lui îmbrăcată în rochia de mireasă a mamei ei. Îi mângâie bucățița de dantelă de la guler.

– Aș fi vrut să fie și mama voastră aici, astăzi.

– Știu, tată. Toți am fi vrut. Îi presă și ultimele cute ale papionului. Îmi place să cred că este cu spiritul alături de noi.

El zîmbi.

– Arăți aproape ca ea, mai ales în rochia asta. În plus, arăți mai fericită decît oricînd, de mult nu te-am văzut așa. Se vede asta în ochi și în felul cum zîmbești. Bărbatul pe care l-am ales pentru tine te face fericită. Acest lucru îmi face plăcere. Zîmbetul i se întinse.

– Știi cît de mult îmi place să am dreptate.

Ea își roti privirile.

– Toți știm asta. Să-ți aduci aminte de ceea ce ne-am înțeles aseară. Ai fost un pețitor grozav, dar ai să ne lași pe noi să hotărîm cînd îți facem

nepoții. Ai promis că nu te amesteci.

– Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Atîta timp cît voi toți vă vedeți de treabă. Și nici nu cred că am de ce să mă tem, cu toate strîngerile de mîină, pupăturile și disparițiile care au loc în jurul meu. Am mare încredere în faptul că natura își urmează cursul ei.

Silver își băgă mîna sub brațul lui și o porni cu el, spre ușă.

– Chiar și așa, ai simțit nevoia să forțezi puțin soarta, pețindu-ți copiii.

– Dar a ieșit perfect. Le-a cunoscut aseară pe Emma, Cassidy și Hannah, și ai văzut cum frații tăi nu le scapă din ochi.

El o conduse prin dormitor spre hol, trena lungă a rochiei foșnind ușor la fiecare pas.

– Dacă aș fi așteptat după voi pînă să vă găsiți perechea, aș fi ajuns mult prea bătrîn ca să mă mai joc cu nepoții.

– N-ai să fii prea bătrîn, tată. Silver stătea în capătul scărilor, cînd le zări pe viitoarele ei cunate, adunate în foaier, așteptîndu-i.

Alvilda, menajera lui King, era în elementul ei, agitîndu-se și bombănind.

– Oh, Doamne.

Repeta așa, mereu și mereu, în timp ce mai netezea o cută sau aranja vreo floare din buchet.

Ca și Silver, Cassidy Harrold purta rochia de mireasă a mamei sale, pentru cununia ei cu Michael. Silver știa că în afară de astăzi, ea urma să poarte tot timpul blugi, odată ce se va întoarce în Montana, la ferma ei.

Emma Valerian, mireasa lui Tyler, era îmbrăcată într-o rochie de satin, fără pic de dantelă, simplitatea modelului scoțându-i în evidență formele zvelte și ochii minunați.

Hannah Corbett, pe care Silver o considerase o femeie curajoasă, pentru că îl lua pe fratele ei cel mai încăpățânat și impulsiv, purta o rochie spumoasă, tivită cu mărgele și ciucuri lungi, care atingeau mocasinii de piele, toaletă ce păstra tradițiile originii sale americane.

După câteva minute, cele patru femei traversară pajiștea, îndreptându-se spre umbrarul împodobit din grădina de trandafiri, unde erau așteptate de cei patru bărbați aliniați.

După ce au început a fi spuse jurămintele, King își dresese glasul din cauza emoției care îl copleșise. Se încheia un capitol din viața familiei sale și începea un altul. Se uita de jur împrejurul

domeniului Knight's Keep. În curînd atmosfera va fi plină de rîsetele copiilor. Revenind în prezent, la ceremonia căsătoriei, zîmbi, văzîndu-și fiii și pe John cum își iau miresele de mîină. Soarele se reflecta în inelele lor de aur de pe degete.

King se gîndi la șampania scumpă pe care o comandase pentru petrecere, sperînd să poată sorbi măcar un strop și să toasteze pentru cea mai desăvîrșită lucrare a sa de pînă acum. Dacă putuse să-și determine copiii să se căsătorească, se putea asigura cu puțină licoare minunată.

Se uita înspre menajera care plîngea acum, încetișor, într-o batistă. Ea îi prinse privirea și se încruntă, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

Oftă în tăcere și se concentrează din nou asupra ceremoniei.

Izbucniră aplauze cînd se sărutară perechile.

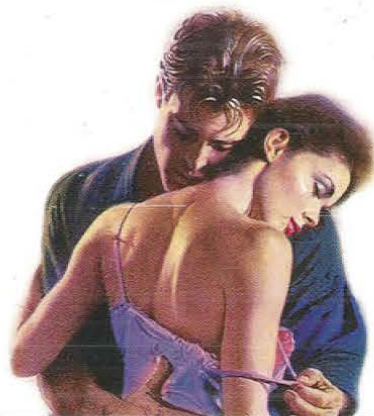
King zîmbi și murmură:

– Și au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Sfîrșit

Loveswept

Dar **John Lomax** trebui să-și schimbe hotărârea, atunci când o găsi pe **Silver Knight** adormită pe canapeaua sa! Cu privirile ei de nimfă, pline de un umor fermecător, cu zîmbetul ei tentant, seducător de șagalnic, **Silver** îl imploră să dezlege misterul din apartamentul ei din New York.

Un tip dur, a cărui tristețe era nemărginită.

Fascinată de neînduplecatul ei cavalier, luptătorul enigmatic, a cărui suferință, numai ea o putea alina, **Silver** își puse problema dacă un divertisment vesel, nu l-ar putea ajuta să scape de fantomele unui trecut întunecat. Conducându-l pe **John** într-o ambianță veselă, pînă când îi dezlega misterul, ea se baza pe faptul că va născoci el ceva, care să-i aducă dovezile de care avea nevoie. Era pentru ea: jucătorul îndrăzneț, provocarea pe care n-o putuse niciodată ocoli; dar va putea ea oare să-l facă să înțeleagă că singurul lui cuib de liniște se afla în îmbrățișarea ei?

Lei 4900 + 98 T.L. = 4998

Patt Bucheister
Jocul cu Dragostea

Patt
Bucheister

Loveswept

Jocul cu Dragostea

EDITURA MIRON